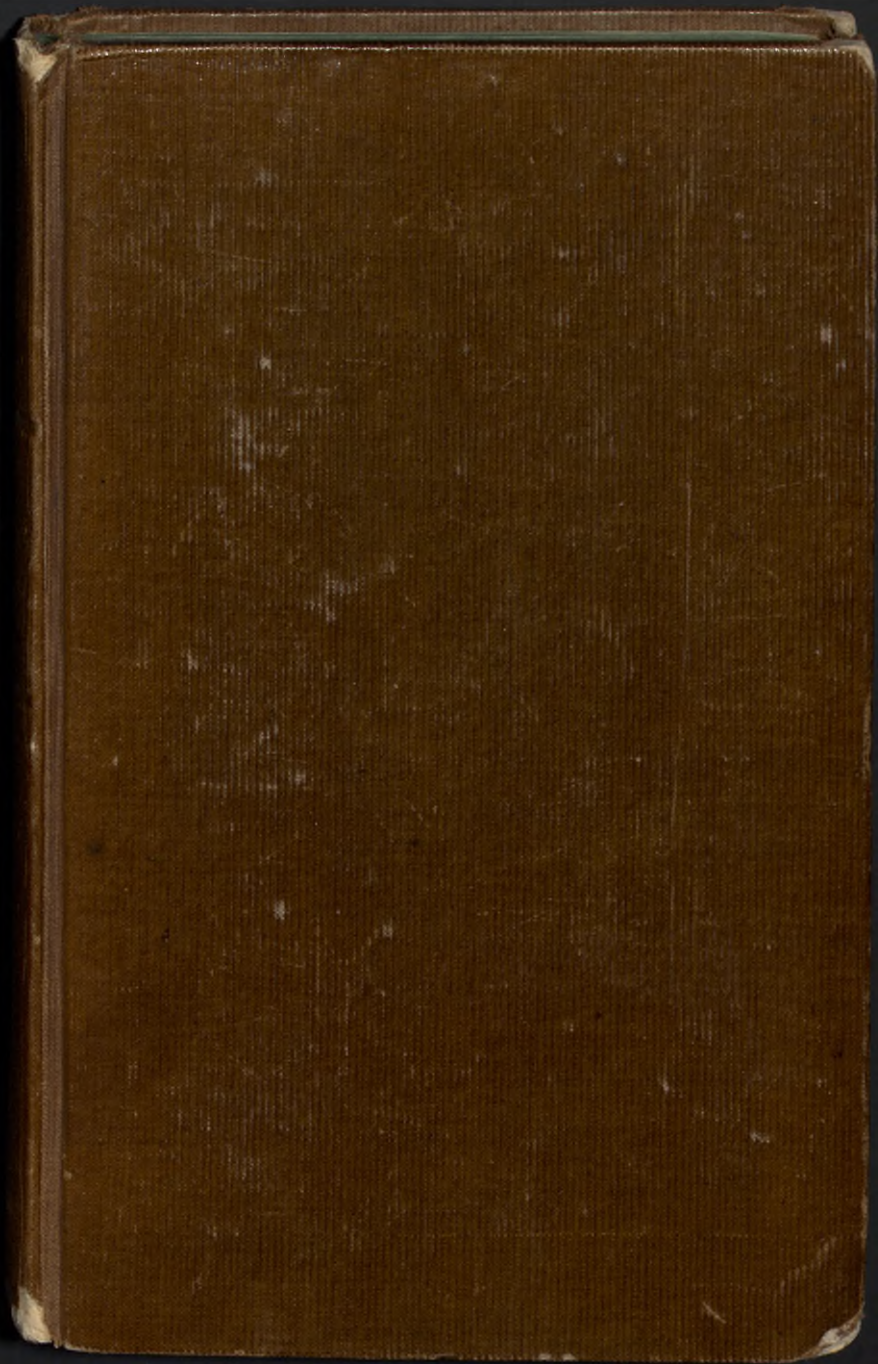

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

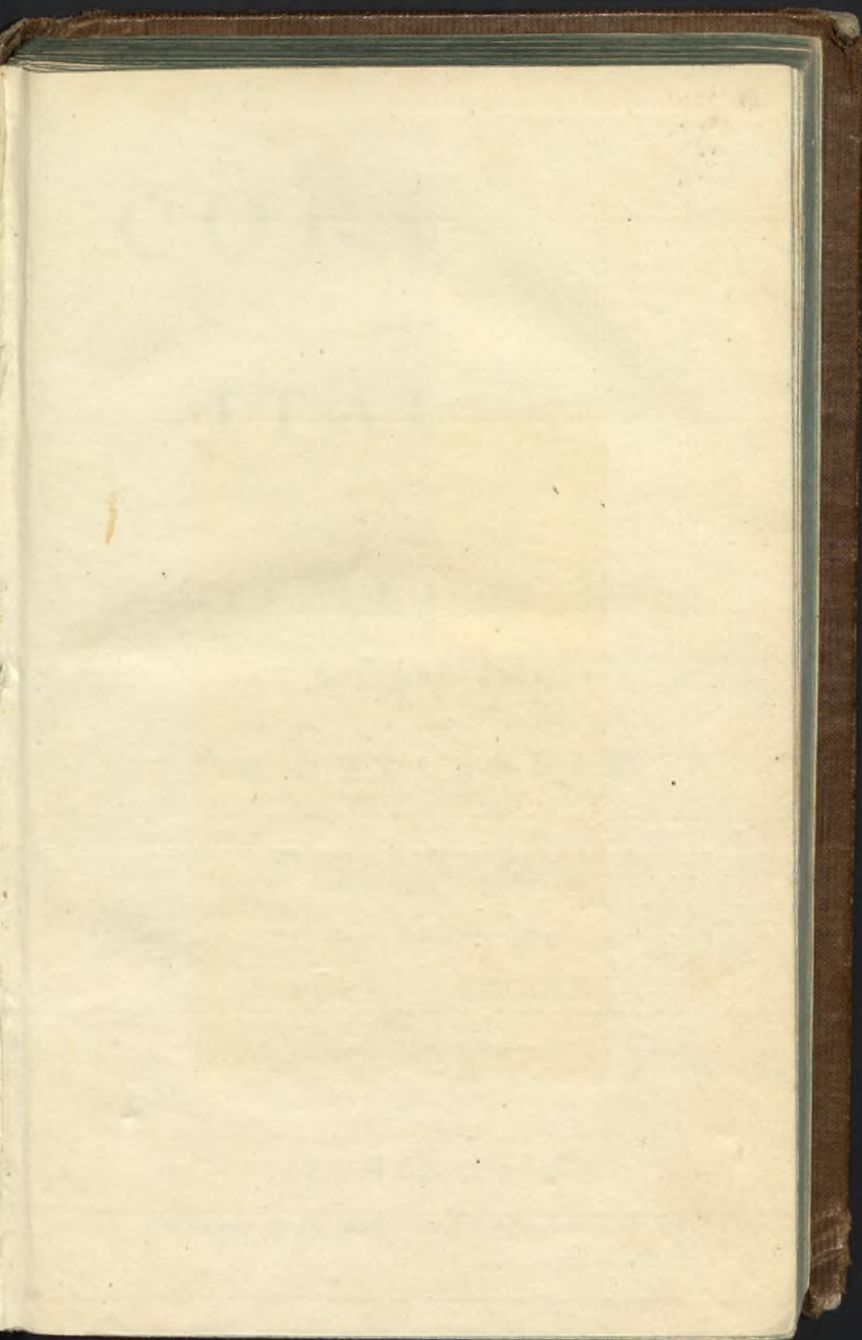
Schlytern

TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

Allmänna Sektionen

Litt.
Fr.
Övers.Sv.

CORINNA,

ELLER

ITALIEN.

AF

FRU STAËL V. HOLSTEIN.

ÖFVERSÄTTNING

AF

C. GYLLENRAM.

..... Udrallo il bel paese;
Ch' Apennin parte, e 'lmar circonda; e l'Alpe.

TREDJE DELEN.

Stenham

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS JOHAN PEHR LINDH, 1809.

CORINNA

ELLER

ITALIEN

AV

Frau STAEL V. HOLSTEIN

ÖVERSETTNING

AV

C O Y L E N H A M

Stockholm, tryckt hos Johan Palmblad, 1809.

Handwritten signature

TRIBUN DELBY

STOCKHOLM

tryckt hos Johan Palmblad, 1809

CORINNA^{ELLER} ITALIEN.

FEMTONDE BOKEN.

AFSKEDET FRÅN ROM, OCH RESAN
TIL VENEDIG.

FÖRSTA CAPITLET.

Det var med djup rörelse som Oswald hade läst Corinnas bref. En oredig blandning af särskildta plågor uprörde honom. Stundom var han sårad af den målning hon gjorde öfver en engelsk province, och tänkte med förtviflan at aldrig en sådan qvinna skulle kunna bli lycklig uti den husliga lefnaden; stundom beklagade han henne för hvad hon lidit, och kunde ej hindra sig ifrån at ålska och beundra den enkelhet med hvilken hon berättade det. Han kände sig också svartsjuk på de känslor hon rönt innan hon lärde känna honom, och ju mera han ville dölja denna svartsjuka för sig sjelf, ju mera var han plågad deraf; ånteligen var han i syn-

nerhet bittert smärtad af den del hans far hade uti denna historia, och hans ångslan var så stor at han ej mera visste hvad han tänkte eller gjorde. Han gick hastigt ut, midt på middagen, under en brännande sol: vid denna tid finnes ingen på Neapels gator; fasa för hettan kvarhåller alla lefvande varelser i skuggan. Han gick på vägen åt Portici, på en slump utan afsigt, och de brinnande strålar som föllo på hans hjessa både upåggade och förvirrade hans tankar.

Sedan Corinna väntat några timmar, kunde hon ej emotstå begäret at se Oswald; hon gick in uti hans rum, och då hon ej fann honom där, förorsakade henne denna frånvaro i detta ögonblick en dödlig förskräckelse. Hon såg på lord Nelvils bord det papper hon öfverlemnadt honom, och då hon tog för gifvit at han först läst det innan han gått ut, inbillade hon sig at han kunde vara bortrest helt och hållit, och at hon ej mera skulle få återse honom. Då blef hon fattad af en odräglig sorg; hon bjöd til at vänta, men hvart ögonblick förtårde henne; hon genomlopp hans rum med stora steg, och stannade sedan hastigt af fruktan at förlora det minsta huller som kunde gifva tilkänna hans återkomst. Änteligen, då hon ej längre kunde

mötstå sin ångslan, gick hon ned för at fråga om man ej sett lord Nelvil gå ut, och åt hvilken sida han gått. Vården svarade at lord Nelvil hade gått på vägen åt Portici, men säkert, tillade vården, kan han ej hafva gått långt; ty i detta ögonblick är solhettan mycket farlig. Då denna fruktan blandades med alla de andra, och fastän Corinna hade ingenting på lufvudet som kunde beskydda henne för hettan, gick hon på en slump gatan utføre Neapels hvita breda gatstenar, hvilka äro lagda just som i afsigt at mångdubbla hettans och ljusets verkningar, brände hennes fötter, och förblindade hennes ögon genom återstudsning af solstrålarne.

Hon hade ej för afsigt at gå ända til Portici, men hon gick alltid, och alltid fortare; lidandet och förvirringen hastade hennes steg. Man såg ingen på landsvägen; vid denna tiden hålla sig sjelfva djuren dolda, de frukta naturen.

Et förskräckligt damm uppfyller luften så snart den minsta vindflägt eller det lättaste vidrörande kommer åt vägen: ångarne betäckta med detta damm utvisa ej mer lif och växtkraft genom deras färg. I hvarje ögonblick kände sig Corinna färdig at falla; hon kunde ej finna et tråd at stödjå sig emot,

och hennes förstånd förvirrades i denna brinnande öken; hon hade blott några steg igen för at komma til konungens palats, under hvars portiquer hon kuanat finna skugga och vatten at låska sig med; men hennes krafter öfvergåfvo henne. Hon bjöd fåfängt til at gå, hon såg ej mera vägen; en vindel bortskymde den, och visade henne tusende ljus ännu mera lifliga än sjelfva dagens; och hastigt följde på dessa ljus et moln som omgaf henne med et bedröfligt mörker. En håftig törst förtårde henne; hon mötte en lazzaroni, den enda mensklige varelse som i detta ögonblick kunde trotsa klimatets vålde, och hon bad honom skaffa sig litet vatten; men denna mannen, som såg en qvinna hvilken var så utmärkt både af skönhet och sin éléganta klådsel, ensam på landsvägen vid denna timma, inbillade sig straxt at hon var galen, och öfvergaf henne med fasa.

Lyckligtvis återvände Oswald just i detta ögonblick, och något ljud af Corinnas röst träffade på långt håll hans öra; utom sig sjelf sprang han til henne, och emottog henne i sina armar just då hon nedföll utan sansning; han bar henne på detta sätt under portiquen af palatset i Portici, och återkallade henne til lifvet genom sina omsorger och sin ömhet.

Så snart hon igenkände honom, sade hon til honom, ännu förvirrad: — Du hade lofvat mig at ej öfvergifva mig utan mitt samtycke: jag kan nu synas dig ovärdig din tillgifvenhet; men huru kan du föragta dit löfte? — Corinna, svarade Oswald, aldrig har tankan at öfvergifva dig nånsin nalkats mitt hjerta; jag ville blott estertänka vårt öde, och samla mina sinnen innan jag återsåg dig. — Nå vå! svarade Corinna med bemödande at synas lugn, du har haft tid dertil under dessa dödliga timmar som nära kostat mig lifvet: du har haft tid dertil; tala då, och såg mig hvad du beslutat. — Oswald, förskräckt af Corinnas ton, hvilken förrådde hennes inre rörelse, lade sig på knä för henne, och sade: — Corinna, din våns hjerta är ej förändradt; hvad har jag då fått veta som kunnat störa min förtjusning? men hör: — och då hon alltid mera håstigt darrade, återtog han med bedjande ton: — hör utan fruktan den som ej kan lefva och veta dig vara olycklig! — Ack! utropade Corinna, du talar om min sällhet; det är redan ej din egen som är i fråga. Jag förkastar ej ditt medlidande; i detta ögonblick behöfver jag det: men tror du likvål at jag kan blott lefva af detta? — Nej; det är af min kärlek

som vi bägge skola lefva, sade Oswald; jag kommer tillbaka . . . — du kommer tillbaka, afbröt Corinna; ack! du vill då resa! hvad har händt? hvad har förändrat sig sedan i går? jag olyckliga! — Ålskade vän! låt ej dit hjerta så förvirras, återtog Oswald, och tillät mig, om jag kan det, at uppenbara för dig hvad jag känner; det är mindre än du fruktar, mycket mindre; men jag måste, sade han med bemödande at änteligen förklara sig, jag måste likväl veta de skäl min far för sju år sedan kunnat hafva at afbryta vår förening; han har aldrig sagt mig något derom: jag är i detta afseende okunnig om allt; men hans förtroligaste vän, som ännu lefver i England, vet säkert hvarföre han gjorde det. Om det, efter min förmodan, blott var obetydliga orsaker, så vill jag ej räkna på dem; jag vill förlåta dig at hafva öfvergifvit din fars och mitt land, et så ådelt land; jag vill hoppas at kärleken skall kunna fåsta dig där på nytt, och at du skall föredraga den husliga sällheten, de milda och naturliga dygderna, för sjelfva glansen af dit snille. Jag vill hoppas allt, jag vill göra allt; men om min far hade förklarat sig emot dig — Corinna, jag skulle vist aldrig förena mig med någon annan; men också aldrig med dig. —

Då dessa ord voro utsagda, nedflöt en kallsvett på Oswalds panna, och det bemödande han gjordt sig för at kunna tala på detta sätt, var så stort, at Corinna, som ej kunde tänka på annat än det tilstånd hvori hon såg honom, förblef en stund utan at svara honom, och sade til slut i det hon fattade hans hand: — Hvad, du reser? hvad, du far til England utan mig? — Oswald teg. — Grymme! ropade Corinna med förtviflan, du svarar ej, du bestrider ej hvad jag sagt? Ack, det är då sant! min Gud! jag kunde ej tro det fastån jag talade så. — Genom dina omsorger, svarade Oswald, har jag återfunnit det lif som jag var nära at förlora; detta lif tilhör mitt fädernesland under kriget. Om jag kan förena mig med dig, skola vi ej mer öfvergifva hvarandra, och jag skall i England återgifva dig ditt namn och din varelse. Om detta så lyckliga öde skulle blifva mig förnekat, skall jag likväl då fred blir, återkomma til Italien; jag skall bli länge hos dig, och det enda jag skulle ändra uti dit öde, vore at gifva dig en trogen vän mera. — Ack! du skulle ingenting ändra i mitt öde! sade Corinna, då du har blifvit mitt enda intresse i verlden, då jag redan druckit af denna rusgifvande kalk som verkar sällhet eller

döden! men såg mig åtminstone — när skall denna resa ske? — Bästa vän, sade Oswald, i det han tryckte henne mot sitt hjerta, jag svär at jag ej skall lemna dig på tre månader, och kanske äfven då . . . — Tre månader! utropade Corinna; jag skall då ännu lefva hela denna tid; det är mycket, jag hoppades ej så mycket. Ack, nu mår jag bättre; tre månader äro redan en framtid, sade hon med en blandning af smärta och glädje som djupt rörde Oswald. — Bägge stego då med tystnad i den vagn som återförde dem til Neapel.

ANDRA CAPITLET.

Då de kommo tillbaka, funno de prinsen af Castel-Forte som väntade dem på vårdshuset. Rygtet hade berättat at lord Nelvil gift sig med Corinna, och fastän denna nyhet smärtade mycket prinsen, hade han infunnit sig för at sjelf få se om det var sant, och för at ännu på något sätt fåsta sig uti sin våns sällskap, äfven då hon för alltid skulle vara bunden vid en annan. Corinnas me-

lancholi, det tilstånd af sorgsenhet hvaruti han för första gången såg henne, tilfogade honom en liflig oro; men han vågade ej fråga henne, emedan hon tycktes undfly alt slags samtal i detta ämne. Det gifvas ställningar i själen uti hvilka man fruktar at förtro sig åt någon; et ord som man sade eller hörde skulle vara nog at för våra egna ögon skingra den villfarelse som gör oss varelsen drågelig; och villfarelsen uti alla passionerade känslor, hvilka de än må vara, är särdeles deruti, at man skonar sig sjelf liksom man skulle skona en vän, hvilken man fruktade at bedröfva då man uplyste honom, och at man utan at märka det sjelf sätter sin egen sorg under beskydd af sitt eget medlidande.

Dagen derpå bemödade sig Corinna, som var den mäst naturliga person, och som ej sökte at göra effect med sin sorg, at synas glad, at ännu uplifva sig, och trodde nästan at det bästa sätt at kvarhålla Oswald vore at visa sig älskvärd såsom fordom. Hon började då med liflighet et interessant samtalsämne, men blef hastigt fattad af tankspriddhet, och hennes blickar irrade utan föremål. Hon, som i högsta grad ägde talegåfvans lätthet, tvekade vid valet af orden, och nyttja-

de stundom et uttryck hvilket ej hade minsta förbindelse med hvad hon ville säga. Då skrattade hon åt sig sjelf; men under detta skraft fylldes hennes ögon af tårar. Oswald var förtviflad öfver den smärta han tilfogade henne: han ville tala ensam med henne, men hon undvek med omsorg alla tillfällen dertil.

Hvad vill du veta af mig, sade hon til honom en dag då han envisades at få tala med henne — jag saknar mig sjelf, se där alt. Jag hade et slags högmöd öfver min talang, jag ålskade framgång, ära; åfven de röster som voro för mig liknöjda, voro likväl föremål för min ärelystnad; men nu bryr jag mig om intet, och det är ej sällheten som har skiljt mig från dessa fåfånga nöjen, det är en djup modlöshet. Jag beskyller ej dig dershö, den kommer från mig sjelf, kan hända skall jag segra öfver den! Så många saker tildraga sig i djupet af själen hvilka vi hvarken kunna förutse eller styra; men jag gör dig rättvisa Oswald, du lider af mina plågor, jag ser det. Jag har åfven medlidande med dig, hvarhö skulle ej denna känsla passa för oss bägge? Ack, den kan vända sig til alt hvad som andas utan at begå något synnerligt misstag!

Oswald var då ej mindre olycklig än Corinna: han ålskade henne håftigt; men hennes historia hade sårat honom uti hans tänkesätt och tilgifvenheter: han tyckte sig tydeligt se at hans far hade förutsett alt, och at det skulle vara at föragta hans varningar om han förenade sig med Corinna; likväl kunde han ej afstå derifrån, och befann sig på nytt fördjupad uti den ovisshet hvarifrån han trodde sig bli friad då han fick låra känna sin våns öde. Hon på sin sida hade ej alltid önskat at förbinda sig med Oswald genom ägtenskap, och om hon kunnat tro sig säker at han aldrig skulle öfvergifva henne, skulle hon aldrig behöft mer för at vara lycklig; men hon kände honom tilräckligt för at veta at han blott kunde föreställa sig sällhet uti den husliga lefnaden, och at om han afsvor beslutet at gifta sig med henne, kunde det aldrig vara af annan orsak än at han ålskade henne mindre. Oswalds resa til England tycktes henne vara et dödstecken; hon visste huru mycket detta lands seder och opinioner hade inflytande på honom; fåfångt upgjorde han förslag at tilbringa sin lefnad med henne uti Italien, hon tviflade ej at då han återfann sitt fädernesland skulle tankan at å nyo öfvergifva det blifva honom förhatlig; hon

kände med et ord at hela hennes vålde kom från hennes förtjusning, och hvad betyder detta vålde uti frånvaron? hvad betyda inbillningens minnen då man är kringskuren på alla håll af styrkan och verkligheten uti en samhällsordning, så mycket mera herrskande, då den är grundad på ådla och rena idéer?

Corinna, plågad af dessa tankar, skulle önskat at vinna något vålde öfver sin känsla för Oswald. Hon bjöd til at tala med prinsen af Castel-Forte om de föremål som alltid intresserat henne, litteraturen och de sköna konsterna; men då Oswald kom in i rummet, förstörde värdigheten af hans manér, och en melancholisk blick som tycktes säga til Corinna: *hvarföre vill du försaka mig?* alla hennes förslager. Tjugu gånger ville Corinna säga til lord Nelvil at hans obeslutsamhet förolåmpade henne, och at hon afgjort at skilja sig ifrån honom; men hon såg honom ibland stödjade hufvudet mot handen liksom han skulle varit nedtryckt af smärtsamma känslor, ibland andas med svårighet, eller gå tankfull på hafsstranden, eller uplyfta ögonen mot himlen då några harmoniska ljud låto höra sig, och dessa så enkla rörelser, hvilkas tjuskraft blott var känd af henne, omkullkastade hastigt alt hennes bemödande. To-

nen, physionomien, et visst behag uti hvarje åtbörd, uptäcker för kärleken själens förtroligaste hemligheter, och det var kanhända sant at en til utseendet kall character såsom lord Nelvils, blott kunde genomträngas af den som ålskade honom: opartiskheten, som ingenting gissar, kan ej dömma öfver mer än hvad som visar sig. Corinna försökte under eftertankans tystnad hvad som förr lyckats henne då hon trodde sig ålska: hon kallade til hjelp sitt undersöknings-snille hvilket med skarpsinnighet uptäckte de minsta svagheter; hon bemödade sig at ägga sin inbillning til föreställning af Oswald under mindre förledande drag; men det fans ingenting hos honom som ej var ådelt, rörande och enkelt, och huru skulle hon för sina egna ögon kunnat förringa behaget af en fullkomligt naturlig character och sinne! Det är blott affectationen som kan gifva anledning til detta hjertats hastiga upvaknande, i förundran at hafva ålskat.

För öfrigt var det emellan Oswald och Corinna en besynnerlig och alsmågtig sympathy; deras tycken voro ej de samma, deras opinioner stämde sållan öfverens, och likväl var i djupet af deras själar öfverensstämmande mysterer, rörelser af lika ursprung, med

et ord, en hemlig likhet som förutsatte samma natur, fastän alla yttre omständigheter hade modifierat den olika. Corinna blef då med en slags fasa varse, at hon ännu mera ökat sin känsla för Oswald då hon närmare undersökt honom, då hon dömt honom i detallerna, då hon så lifligt motarbetat det intryck han gjort på henne.

Hon tilbjud prinsens af Castel-forte at vara i hennes sällskap på återresan til Rom; och lord Nelvil förstod at hon ville på detta sätt undvika at vara ensam med honom; han blef sorgsen deröfver, men han invände ingenting deremot; han visste ej mera om hvad han kunde göra för Corinna skulle vara nog för hennes sällhet, och denna tanka gjorde honom blyg. Corinna skulle likväl velat at han hade afslagit prinsens af Castel-forte til reskamrat; men hon sade det ej. Deras ställning var ej enkel som fordom; ännu var ej förställning emellan dem, och likväl föreslog Corinna hvad hon önskade at Oswald skulle neka, och förvirring hade innåstlat sig uti en tilgifvenhet, hvilken under sex månader hade gifvit dem hvarje dag en sällhet nästan utan blandning.

Då de återvände genom Capua och Gaëta, då de återsågo samma ställen som de en

kort tid förut hade genomrest med så mycken förtjusning, kände Corinna bittra hogkomster. Denna så sköna natur, hvilken nu förgäfves kallade henne til sällhet, förökade ännu mera hennes sorgsenhet. Då denna sköna himmel ej skingrar sorgen, gifver dess leende uttryck ännu mera lidande genom contrasten. De ankommo til Terracina om aftonen vid den behagligaste svalka, och samma haf bröt sina böljor mot samma klippa. Corinna försvann efter aftonmåltiden; då Oswald ej såg henne komma tillbaka, gick han ut orolig, och hans hjerta liksom Corinnas förde honom til samma ställe där de hvilat sig på resan til Neapel. Han såg på långt håll Corinna på knå framför den klippa där de suttit; och då han såg på månan, blef han varse at hon var öfverdragen med et moln, såsom för två månader sedan vid samma timma. Vid Oswalds annalkande steg Corinna up, och sade til Oswald i det hon visade på molnet: — Hade jag rätt då jag trodde på förutsägelser! men är det ej sant at himlen ändå har medlidande? han underrättade mig om det tilkommande, och du ser at han äfven nu bår min sorgdrågt. Glöm ej, Oswald, at se efter om ej detta moln går öfver månan då jag dör. — Corinna! Corinna!

ropade lord Nelvil, har jag förtjent at du skall döda mig af sorg? Du kan lätt göra det, var viss derpå; tala ännu en gång på detta sätt, och du skall få se mig liflös för dina fötter. Men hvilket är då mitt brott? Du är genom ditt tänkesätt oberoende af opinionen; du lefver i et land där denna opinion aldrig är strång, och om den än vore det, låter ditt snille dig beherrska den. Jag vill, hvad häst må hånda, tilbringa min lefnad hos dig; jag vill det: hvarifrån kommer då din sorg? om jag ej kunde bli din make utan at förolämpa et minne som herrskar öfver min själ lika mycket som du, skulle du då ej nog älska mig för at finna sällhet i min blotta ömhet, uti upoffringen af alla mina ögonblick? — Oswald, sade Corinna, om jag trodde at vi aldrig skulle åtskiljas, så skulle jag visst aldrig önska mera; men . . . — Har du ej ringen, helig underpant? . . . — Jag skall ge dig den tillbaka, återtog hon. — Nej aldrig, sade han. — Ack! jag skall ge dig den tillbaka, fortfor hon, så snart du önskar det; och om du uphör at älska mig, skall sjelfva denna ring underrätta mig derom. Det är en gammal sägen at diamanten är mera trogen än menniskan, och at han fördunklas då

vi blifva förrådade af den som gifvit oss den *). — Corinna, sade Oswald, du vä-

*) En gammal tradition stödjer den inbillningsfördöm som öfvertalar Corinna at diamanten upptäcker förräderi; man finner denna tradition uprepad uti spanska versar, hvilkas character är mycket besynnerlig. Prins Fernand, portugisare, adresserar dem uti en af Calderons tragedier, til Konungen af Fez, hvilken tagit honom til fånga. Denna prins ville håldre dö uti bojor, än öfverlemnå åt en morisk Konung en christen stad, hvilken hans bror, Konung Eduard, erböd til hans lösen. Den moriska Konungen, upretad af detta afslag, lät den ädle prinsen utstå det måst ovärdiga bemötande, hvilken för at blidka honom, påminner honom at barmhertighet och ädelmod äro den högsta magtens sannaste kännetecken. Han upnämner för honom allt hvad som är kungligt i verlden, lejonet, delphiuen, örnen bland djuren; han söker också ibland växter och stenar dessa drag af naturlig godhet som man tillägger dem hvilka tyckas beherrska de öfriga, och det är då han säger at diamanten, hvilken kan emotstå jern, krossar sig sjelf och sönderdelar sig til stoft at underätta den som bår honom, om den tröloshet hvaraf han är hotad. Man kan ej veta om detta sätt at betrakta hela naturen, liksom i förbindelse med människans känslor och öden, är mathematiskt sannt; men det behagar alltid inbillningen; och poësieu i allmänhet, och de spanska poëterna i synnerhet, draga deraf stora skönheter.

Jag känner blott Calderon af August Wilhelm Schlegels tyska öfversättning. Men i Tyskland vet hela verlden af denna sribent, en af sitt lands första skaldar, har äfven funnit medel at med en sällsynt fullkomlighet öfverföra på sitt språk spaniorernas, engelsmännens, italienarnes och portugisernas poëtiska skönheter. Man kan hafva et lefvande begrepp om hvilket original som hålst, då man läser det uti en på detta sätt verkställd öfversättning.

gar tala om förråda! dit sinne förvillar sig; du känner mig ej mer. — Förlåt, Oswald, förlåt! utropade Corinna; men uti de djupa passionerna blir hjertat hastigt begåfvadt med en underbar instinct, och lidandet blir et orakel. Hvad betyder vål denna smårt-samma häfning som lyftar mitt bröst? Ack, min vån! jag skulle ej frukta den om den blott förespådde mig döden! —

Vid slutet af dessa ord gick Corinna hastigt bort; hon fruktade at tala länge med Oswald; hon fann ej behag i sorgen, och sökte alltid at skingra de bedröfliga intrycken; men de kommo så mycket håftigare tillbaka sedan hon fördrifvit dem. Dagen derpå, då de foro öfver Pontinska tråskan, voro Oswalds omsorger för Corinna ännu mera ömma än första gången; hon emottog dem med ljuhet och erkånsla; men uti hennes blick var någonting som sade: *hvarföre låter du mig ej dö?*

TREDJE CAPITLET.

Huru synes icke Rom öde då man återkommer från Neapel! man kommer in genom *St. Jean de Latrans* port; man genomreser långa ensliga gator; Neapels buller, dess folkmängd, dess invånares liflighet, vänja vid en viss grad af rörelse som gör at Rom i början synes särdeles ångsligt; man trufves där å nyo sedan man vistats där någon tid: men då man vant sig vid förströelser, röner man alltid en känsla af melancholi då man återgår til sig sjelf, äfven om man finner sig väl dervid. För öfrigt är vistandet i Rom ganska farligt på den tid af året som då var förhanden, nemligen i slutet af Julii. Den osunda luften gör at flere qvarter ej kunna bebos, och smittan sträcker sig ofta öfver hela staden. Detta år i synnerhet var man mera orolig än vanligt, och alla ansigten büro intryck af en hemlig fasa.

Vid ankomsten fann *Corinna* en munk sittande på trappan af sitt hus, hvilken begärde tilstånd at meddela välsignelsen för at

derigenom befria huset från smitta. Corinna samtyckte dertil, och munken genomgick alla rummen, bestänkte dem med vigvatten, och upläste latinska böner midt uti hvart och et af dem. Lord Nelvil smålog för sig sjelf åt denna ceremoni; Corinna var rörd deraf. — Jag finner en obeskriflig förtjusning, sade hon til honom, uti alt hvad som är andägtigt, jag vill nästan säga vidskeppeligt, då det blott ej är något fiendtligt eller intolerant uti denna vidskeppelse; det gudomliga biståndet är så nödvändigt då tankar och känslor utgå utur lifvets vanliga krets! det är i synnerhet för utmärkta sinnen som jag finner behovet af et öfvernaturligt beskydd. — Utan tvifvel gifves detta behof, återtog lord Nelvil, men kan det vål upfyllas på detta sätt? — Jag försakar aldrig, återtog Corinna, någon bön som förenar sig med min, hvar hålst ifrån den tilbjudes mig. — Du har rätt, sade lord Nelvil. — Och han gaf sin penningpung för de fattiga åt den gamla och blyga prästen, hvilken gick bort sedan han välsignat dem bägge.

Så snart Corinnas vänner fingo veta hennes ankomst, skyndade de at besöka henne; ingen undrade på at hon återkom utan at vara lord Nelvils hustru; åtminstone frågade

henne ingen om de orsaker som kunnat hindra denna förening; något at återse henne var så stort at det utplånade alla andra tankar. Corinna bjöd til at visa sig den samma, men hon kunde ej lyckas deri; hon gick at beskåda konstens måsterstycken, hvilka fördom gäfvö henne et så lifligt nöje, och hon fann smärta i djupet af alt hvad hon rönt. Hon spatserade ibland uti Villa Borghese, ibland vid Cecilia Metellas graf, och åsynen af dessa rum hvilka hon förr så mycket ålskade, gjorde henne ondt; hon kände ej mer denna ljuftva tankfullhet, hvilken genom känslan af alla njutningars förgånglighet gifver dem en ännu mera rörande character. Hon upfylldes af en enda fast och smärtsam tanka; naturen, hvars uttryck är obestämdt, gör oss ej godt då vi beherrskas af en bestämd oro.

Änteligen var det uti Oswalds och Corinnas förbindelse et aldeles svärmodigt tvång: det var ännu ej olycka, ty uti de djupa rörelser den förorsakar, lindrar den ofta det betryckta hjertat, och låter utgå en blixtnur stormen som kan uppenbara alt; det var et ömsesidigt tvång, det voro fåfånga försök at undslippa de omständigheter hvilka förtryckte dem bågge, och som ingaf dem et slags missnöje mot hvarandra: kan man i sau-

ning lida utan at derföre anklaga den man
 älskar? Behöls det väl mera än en blick, en
 ton, för at utplåna allt! men denna blick,
 denna ton, kommer ej då den är väntad,
 kommer ej då den är nödvändig. Ingenting
 är bestämdt uti kärleken; den tyckes vara en
 gudomlig kraft som tänker och känner hos
 oss, utan at vi hafva minsta inflytelse derpå.

En af de måst smittsamma sjukdomar
 man på längre tid sett uti Rom, utvecklade
 sig hastigt; en ung kvinna blef deraf angri-
 pen, och hennes vänner och släktingar som
 ej velat öfvergifva henne, dogo med henne;
 det närmaste hus derintil undergick et lika
 öde; man såg hvar timma detta hyftklädda
 broderskap gå förbi, som med betäckta an-
 sigten följa de döda til kyrkan; man skulle
 tro at det vore skuggor som bära de döda.
 Dessa äro uplägda med öbetäckt ansigte på en
 slags bår; man kastar blott et gult eller rosen-
 färgadt satin öfver deras fötter, och barnen
 leka ofta med de stelnade händerna på den
 som ej mera är til. Detta skådespel, på en
 gång förfärligt och förtroligt, är åtföljdt af
 det mörka och enformiga ljudet af några psal-
 mer: det är en musique utan modulation, där
 menkliga själens accent redan ej mera låter
 höra sig.

En afton då lord Nelvil och Corinna voro ensamme tilhopa, och då lord Nelvil led mycket af den tvungna och smårtamma känsla han blef varse hos Corinna, hörde han under fönstren dessa dystra och utdragna toner som tilkännagafvo en likprocession; han hörde dem länge med tystnad, och sade sedan til Corinna: — kan hända at jag i morgon också blir angripen af denna sjukdom mot hvilken ej finnes något försvar, och du skall ångra at ej hafva sagt några känslofulla ord til din vän, på en dag som kan blifva den sista af hans lefnad. Corinna! döden hotar oss bägge på nära håll; är det ej nog af naturens plågor, skola vi äfven inbördes sönderslita hvarandras hjertan? — I ögonblicket föreställde sig Corinna den fara som Oswald var underkastad, och hon bönföll hos honom at han skulle öfvergifva Rom. Han nekade dertil på det måst afgjorda sätt; då föreslog hon honom, at de skulle åtföljas til Venedig, och han samtyckte dertil med nöje; ty det var för Corinna hån fruktade, då han såg smittan alla dagar sprida sig allt mera.

Deras resa blef utsatt til tredje dagen derefter, men morgonen af denna dag, då lord Nelvil på den föregående dagen ej sett Co-

rinna, emedan en engelsman af hans vänner hade uppehållit honom, skref Corinna til honom at en oundvikelig och hastig affaire tvingade henne at resa til Florens, och at hon om fjorton dagar skulle komma efter honom til Venedig; hon bad honom resa genom Ancona, til hvilken stad hon gaf honom en commission som syntes vigtig; brefvets styl var föröfrigt öm och lugn; och altifrån Neapel hade ej Oswald funnit Corinnas språk så ömt och rent. Han trodde då at detta bref var uprigtigt, och lagade sig til resan, då han hastigt fick det begäret at ännu se Corinnas hus innan han lemnade Rom. Han gick dit, fann det stängt, och klapade på porten; den gamla portvakterskan berättade at alt hennes matnors folk voro bortresta med henne, och svarade ej et ord mera til alla hans frågor. Han gick til prinsen af Castel-forte, hvilken äfven var lika okunnig om Corinna, och undrade mycket at hon var bortrest utan at låta såga honom någonting; til slut intogs lord Nelvil af oro, och det föll honom in at resa til Tivoli, för at se Corinnas commissionair, som bodde där, och hvilken borde hafva undfått några befallningar ifrån henne.

Han steg til häst, och med en ovanlig hastighet som kom från hans oro, ankom han til Corinnas hus; alla dörrar voro öppna; han steg in, han genomgick några rum utan at träffa någon, och inträngde til slut ända til Corinnas egen sängkammare; genom den skymning som rådde där, såg han henne utsträckt på sin säng med blott Thérésine vid sin sida: han uphof et rop då han igenkände henne; detta rop återkallade Corinna til sig sjelf; hon blef honom varse, och sade til honom i det hon uplyfte sig litet: — nalkas ej; jag förbjuder dig det; jag dör om du kommer mig närmare! — En dyster fasa fattade Oswald; han trodde at hans vån anklagade honom för något hemligt brott hvilket hon trodde sig i en hast hafva uplåckt; han föreställde sig at hon hatade honom, förgatade honom, och han nedföll på knå för at uttrycka denna fruktan med en förtviflan och nedslagenhet hvilken i hast ingaf Corinna den tankan at nyttja hans villfarelse; och hon befallte honom at aflågsna sig från henne för alltid, liksom han skulle varit brottslig.

Bestört, förolåmpad, åmnade han gå ut, åmnade han verkligen öfvergifva henne, då Thérésine utropade: — Ack Mylord! vill ni då åfven lemna min goda matmor? hon har

bortvisat alla människor, och har knapt velat
 emottaga mina omsorger, ty hon är angripen
 af den smittsamma febern! — Vid dessa ord,
 hvilka straxt uplyste Oswald om Corin-
 nas rörande bedrägeri, kastade han sig i hen-
 nes armar med en håftighet, med en uprö-
 relse, som ännu intet ögonblick af hans lef-
 nad låtit honom känna. Förgåfves stötte Co-
 rinna honom tillbaka, förgåfves öfverlemna-
 de hon sig åt allt sitt missnöje mot Thérésine,
 Oswald gaf et befallande tecken åt
 Thérésine at aflägsna sig, och sedan tryckte
 han Corinna til sitt hjerta, och öfverhopa-
 de henne med sina tårar och ömhetsbetygel-
 ser: — Nu, ropade han, nu skall du ej dö
 utan mig, och om det olyckliga giftet flyter
 i dina ådror, har jag åtminstone, himlen va-
 re tack! fått inandas det vid dit bröst. —
 Grymme och älskade Oswald, sade Corin-
 na, til hvilken plåga dömmar du mig! o min
 Gud! efter han ej vill lefva utan mig, så
 skall du ej tillåta at denna ljusets ängel för-
 gås! Nej, du skall ej tillåta det! — Vid slut-
 tet af dessa ord förlorade hon aldeles sin
 styrka. Under åtta dagar var hon i den stör-
 sta fara. Under sin yrsel uprepade hon be-
 ständigt: *haf bort Oswald ifrån mig; lät ho-
 nom ej nalkas mig; dölj för honom hvar jag är!*

och då hon sedan kom til sansning och kände igen honom, sade hon til honom: — Oswald! Oswald! du är här: i döden som i lifvet skola vi då alltid vara förenade! — Och då hon såg honom blek, blef hon fattad af en dödlig förskräckelse, och i sin förvirring kallade hon til lord Nelvils hjelp de läkare som gifvit henne det ganska sållsynta tillgifvenhetsprof at ej öfvergifva henne.

Oswald höll beständigt Corinnas brinnande handen uti sina; han drack alltid den kopp i botten hvaraf hon druckit hälften; det var med så håstigt begär han sökte at dela sin väns fara; at hon ånteligen sjelf uphörde at bestrida denna passionerade upoffring, och då hon lät sitt hufvud falla på lord Nelvils arm, öfvergaf hon sig åt hans vilja. Tvänne varelser som ålska hvarandra nog för at känna at de ej kunna vara til utan hvarandra, skulle de ej också kunna uphinna denna ådla och rörande förtrolighet som gör alt gemensamt, äfven döden? *) Lyckligtvis blef

*) Herr Dubreuil, ganska skickelig fransysk läkare, hade en förtrogen vän, herr Péméja, likaså utmärkt som han. Herr Dubreuil blef sjuk af en dödlig och smittsam sjukdom, och det deltagande har ingaf upfyllede hans rum med besök. Herr Debreuil kallade til sig herr Péméja, och sade til honom: du måste visa bort alla dessa; du vet väl, min vän, at min sjukdom är

lord Nelvil ej smittad af den sjukdom som han så vål skött. Corinna blef frisk; men et annat ondt fästade sig djupare än nånsin uti hennes hjerta. Det ädelmod, den kärlek som hennes vän visat henne, ökade ännu mera den tilgifvenhet hon redan länge hade kânt för honom.

FJERDE CAPITLET.

Det blef då beslutadt at Corinna och lord Nelvil skulle tilsammans fara til Venedig, för at aflågsna sig från Roms skadliga luft. De voro återfallna uti deras vanliga tystnad öfver deras tilkommande förslager; men de talade omsina känslor med mera ömhet än nånsin, och Corinna undvek lika så sorgfälligt som lord Nelvil alla samtalsämnen som kunde störa den ljufva förtroligheten af deras inbördes förbindelse. En dag tilbringad med honom hade en så fullkomlig njutning; han tycktes smaka med så mycket nöje sin väns

smittsam, det bör ingen vara hos mig mer än du. —
Hvilket ord! lycklig den som får höra det! Herr Péméja dog fjorton dagar efter sin vän.

samtal; han följde alla hennes rörelser, han studerade hennes minsta önskningsar med et så beständigt och underhållit deltagande at det syntes omöjligt at han skulle kunna an-norlunda vara til, eller gifva så mycken säll-het, utan at sjelf vara lycklig. Corinna håmtade sin säkerhet utur sjelfva den lycksa-lighet som hon smakade. Efter några måna-ders dylik ställning slutar man med at tro den vara oskiljagtig från varelsen, och at det är så man lefver. Corinnas oro hade då på nytt lugnat sig, och hennes oförutseende hade på nytt kommit henne til undsättning.

Likvål rön-te hon då hon skulle öfvergif-va Rom en djup känsla af melancholi. Den-na gången både fruktade och önskade hon at det skulle vara för alltid. Då hon ej kunde sofva om natten som föregick den utsatta da-gen til afresan, hörde hon nedpå gatan en tropp af Romare och Romarinnor som spat-serade sjungande i månskenet. Hon kunde ej motsiå begäret at följa dem, och at på detta sätt ännu en gång genomvandra sin ålskåde stad; hon klädde sig, låt på långt håll följa sig af sin vagn och sin betjening, och sedan hon betäckt sig med en slöja för at ej bli igen-känd, förenade hon sig med denna tropp som stadnat på bron St. Angelo, midt emot Adrians

mäusolée. Man skulle hafva sagt at musiken på detta ställe uttryckte fäfångligheten af denna verdens hårlighet. Man trodde sig se Adrians stora skugga i luften, förundrad at ej finna några flere spår af sin magt på jorden; än en graf. Troppen fullföljde sin marche, alltid sjungande, under nattens tystnad, på denna timma då de lycklige sofva. Denna så ljuftva och rena musique tycktes låta höra sig för at trösta de som ledo. Corinna följde med, alltid dragen af melodiens bemotståndliga förtjusning, hvilken ej tillåter at känna någon trötthet, och som låter oss gå på jorden med vingar.

Musikanterna stannade framför Antoninska och Trajanska colonnerna; de hålsade sedan St. Jean de Latrans obelisque, och sjöngo framför hvar och en af dessa byggnader: musikens idéala språk öfverensstämde med det likaså idéala uttrycket af monumenterna; enthousiasmen herrskade ensam i staden, under alla vanliga interessens sömn. Änteligen aflågsnade sig sångarne, och lemnade Corinna ensam vid Coliséen. Hon ville ingå uti dess omkrets för at där taga afsked af det antika Rom. Man kan ej känna Coliséens intryck då man blott sett den om dagen; uti Italiens sol finnes en glans som gif-

ver en högtidsdrägt åt alt; men månan är ruinernas stjärna. Ibland synes genom öppningarne af amphitheatern, hvilken tyckes uphöja sig ända til molnen, en del af himlens hvalf, liksom en mörkblå rideau bakom byggnaden. Plantorna som fästa sig vid de förfallna murarna, och växa uti de ensliga vråarna, ikläda sig nattens färgor; själen ryser och intages på en gång då den befinner sig ensam med naturen.

Den ena af byggnadens sidor är mycket mera förfallen än den andra; således kämpa tvänne samtida med olika krafter mot tiden: den nedslår den svagaste, den andra motstår ännu, men faller snart efter. — Högtidliga rum! utropade Corinna, där i detta ögonblick ingen lefvande varelse finnes jämte mig, där min röst ensam svarar min röst! huru skulle ej passionernas störmars stillas af denna lugna natur, hvilken låter generationerna så stadigt gå sig förbi? har ej världen något annat ändamål än menniskan, och äro alla dessa underverk där blott för at spegla sig uti vår själ? Oswald, Oswald! hvarföre skall jag då älska dig med så mycken dyrkan? hvarföre skall man öfvergifva sig åt dessa en dags känslor, i jämförelse med det evändliga hopp hvilket förenar oss med gudom-

ligheten? O min Gud! om det är sant, som jag tror, at man så mycket mera beundrar dig ju mera man är i stånd at öfvervåga, gif mig då uti tankan en fristad mot hjertats plågor! Denne ådle vän, hvilkens så rörande blickar ej kunna utplånas utur mitt minne, är han ej en flygtig varelse som jag? men där bland stjernorna finnes en evig kärlek hvilken ensam kan upfylla våra önsknings omåtlighet. — Corinna förblef länge ned-sänkt i djupa tankar; ånteligen begaf hon sig hemåt med långsamma steg.

Men innan hon gick in, ville hon besöka St. Peter för at där afvagta dagningen, upstiga på coupolen, och från denna höjd taga afsked af staden Rom. Då hon nalkades St. Peter var hennes första tanka at föreställa sig denna byggnad. sådan den skulle synas då den i sin ordning blir en ruin, föremål af kommande seclers beundran. Hon föreställde sig dessa colonner som nu stå upprätt, halft lutande mot jorden, denna portique ramlad, dessa hvalf öppna; men äfven då skall egyptiernas obelisque herrska öfver de nya ruinerna; detta folk har arbetat för den jordiska evigheten. Ånteligen syntes morgonrodnaden, och ifrån höjden af St. Peter betraktade

trägtade Corinna Rom, kastadt uti et oup-
brukadt land liksom en Oasis uti Libyens
öknar. Förhårjelsen omgifver det; men den-
na mängd af klocktorn, coupoler, obelisquer
och colonner som beherrska det, och öfver
hvilka St. Peter ännu mera herrskar, gifver
en aldeles underbar skönhet åt dess utsigt.
Denna stad innefattar en aldeles egen förtjus-
ning. Man älskar den som en lefvande va-
relse; dess byggnader, dess ruiner, äro vän-
ner åt hvilka man bjuder farväl.

Corinna vände sin saknad til Coliséen,
til Panthéon, til slottet St. Angelo, til alla
de ställen hvilkas åsyn så många gånger för-
nyat hennes inbillnings nöjen. — Farväl, min-
nenas jord! utropade hon; farväl du sköna
boning, där lifvet ej beror hvarken af sällskaps-
lynnet eller händelserna, där entousiasmen
lifvas blott genom blickarne och själens förtro-
liga förening med de yttre föremålen. Jag reser,
jag följer Oswald, utani at en gång veta
hvad öde han ämnar mig, honom som jag
föredrar det oberoende öde hvilket skänkt mig
så lyckliga dagar! kanhända at jag en gång
kommer hit tillbaka, men med såradt hjerta,
med vissnad själ, och äfven ni; sköna kon-
ster! äldriga monumenter! sel som jag så

många gånger anropat uti de töckniga länder
dit mitt öde förvisat mig! skolen ingenting
kunna uträtta för mig! —

Corinna fällde tårar då hon utsade detta farväl; men hon tänkte ej et ögonblick at låta Oswald resa ensam. De beslut som komma från hjertat, hafva denna slags egenhet, at man bedömer dem då man tar dem; man tadlar dem ofta sjelf med strånghet, utan at nånsin tveka dervid. Då passionen bemäktigar sig et öfverlågset sinne, skiljer den helt och hållit öfvervågandet från handlingen, och at vilseföra den ena behöfver den ej stora det andra.

Corinnas hår och hennes slöja, pittoreskt lyftade af blåsten, gäfvö åt hennes figur et så märkvärdigt uttryck, at några qvinnor af hopen, hvilka sågo henne vid dagningen, blefvo förundrade at se en sådan qvinna vid denna tid utgå ur kyrkan, och då deras italienskt andågtiga inbillning trodde sig dervid finna någonting underbart, kastade de sig på knå för at tilbedja henne. Corinna blef rörd af detta så lifliga uttryck af enthousiasm, och suckade på nytt då hon skulle öfvergifva et folk hvilkets intryck är så lifligt.

Men det var ännu ej allt, Corinna måste äfven pröfvas genom sina vänners afsked

och saknad. De upfunno högtidligheter för at ännu några dagar få behålla henne. De gjorde versar för at på tusende sätt uprepa at hon ej borde skiljas ifrån dem; och då hon äudteligen reste, följde de henne alla til håst 20 mil ifrån Rom. Hon var djupt rörd; Oswald nedslog ögonen med förvirring; han förbrådde sig at rycka henne ifrån så många njutningar, och likväl visste han at det skulle varit mera grymt at föreslå henne bli kvar. Han hade utseende af egennyttia då han på detta sätt förde Corinna från Rom, och likväl tänkte han minst på sig sjelf; ty fruktan at bedröfva henne om han reste ensam, verkade ännu mera på honom än sjelfva den sällhet som han smakade i hennes sällskap. Han visste ej sjelf hvad han ville göra; han såg ingenting framom Venedig. Han hade skrivit til Skottland til en af sin fars vänner, at få veta om hans regemente snart skulle användas i kriget, och han väntade svar derpå. Ibland uppgjorde han förslag at föra Corinna med sig til England, och han kände då straxt at han skulle för alltid sära hennes rygte om han förde henne til detta land utan at hon var hans hustru. En annan gång ville han, at dermed förlijufva skiljsmåssans smärta, gifta sig hemligt med henne innan

han reste, och straxt derefter förkastade han denna tanka. — Fins vål några hemligheter för de döda, sade han vid sig sjelf, och hvad skulle jag vinna vid at göra hemlighet af en förening hvilken blott hindras genom dyrkan af en graf? — Han var med et ord mycket olycklig. Hans själ, hvilken uti alt hvad som tilhörde känslan var utan kraft, var håstigt uprörd af stridiga tilgifvenheter. Corinna litade på honom såsom et undergifvit offer; hon uphöjde sig under sina plågor genom sjelfva de upoffringar hon gjorde honom, och genom sitt hjertas ädla oförsigtighet, under det Oswald, ansvarig för en annans öde, fästade sig hvarje ögonblick med nya band, utani at förvärfva möjligheten at öfverlemnas sig deråt, och utani at kunna njuta hvarken sin kärlek eller sitt samvete, emedan han blott kände det ena eller det andra genom deras strider.

I det ögonblick då alla Corinnas vänner togo afsked utaf henne, anbefallte de med ifver hennes sällhet åt lord Nelvil. De lyckönskade honom at vara ålskad af den mäkt utmärkta qvinnan, och den hemliga förebräelse som dessa lyckönskningar tycktes innehålla, blef ännu en tilökning uti Oswalds plågor. Corinna kände det, och förkortade dessa

vänskapsbetygelser, huru älskvärda de än voro. Likväl, då hennes vänner, hvilka på vissa afstånd vände sig tillbaka för at ännu hålsa henne, hade försvunnit, sade hon til lord Nelvil endast dessa ord: — Oswald, du är nu min enda vän! — Ack, hvad han i detta ögonblick kände behofvet at bedyra, det han ville bli hennes make! Han var nära at göra det; men då man länge lidit, hindrar et oöfvervinnerligt misstroende at öfverlemna sig åt sina första känslor, och alla oåterkalleliga beslut ingifva fruktan, äfven då hjertat fordrar dem. Corinna trodde sig uptäcka hvad som föregick i Oswalds själ, och genom en känsla af granlagenhet skyndade hon at föra samtalet på det landskap som de genomreste tilsammans.

FEMTE CAPITLET.

De reste vid början af September: vådret var skönt på slätten, men vid ankomsten til Apenninerna, rönste de känsla af vintren. Dessa höga berg störa ofta klimatets temperatur, och man förenar sällan lindrig luft med det

nöje som förorsakas af höga bergs pittoreska åsyn. En afton då Corinna och lord Nelvil voro bågge uti sin vagn, upkom hastigt en grufelig orcan, et djupt mörker omgaf dem, och hästarna, hvilka i detta land äro så lifliga at de måste förespännas genom öfverraskning, drogo dem med obegriplig hastighet; de kände bågge en ljuf rörelse at på detta sätt föras tilsammans. — Ack! utropade lord Nelvil, om man förde oss långt ifrån alt hvad jag känner på jorden, om vi kunde öfverstiga bergen, kasta oss uti et annat lif där vi återfunno min far som skulle emottaga oss, och välsigna oss! skulle du vilja det, ålskade vän? och han tryckte henne håftigt mot sitt hjerta. Corinna var ej mindre rörd, och svarade: — Gör hvad du vill med mig, kedja mig som en slafvinna vid ditt öde; hade ej slafvinnorna fordöm talanger som förtjusade deras herrars lefnad? Nå vål, jag skall blifva det samma för dig; du skall vårda, Oswald, den som på detta sätt offrar sig åt ditt öde, och du skall ej vilja at hon dömd af verlden skulle nånsin rodna inför dig. — Jag bör det, utropade lord Nelvil, jag vill det; jag måste erhålla eller ock upoffra alt: jag måste bli din maka, eller ock dö af kärlek för dina fötter under förqväfning af den

tjusning du inger mig. Men jag hoppas det, ja, jag skall kunna uppenbart förena mig med dig, göra mig en åra af din ömhet. Ack! jag besvär dig, såg mig det, har jag ej förlorat uti din tillgifvenhet genom de strider som sönderslita mig! tror du dig vara mindre ålskad? — Och då han sade detta, var hans ton så passionerad, at han för et ögonblick återgaf Corinna alt sitt förtroende. Den renaste och ljufvaste känsla uplifvade dem bägge.

Emedlertid stavnade hästarna; lord Nelvil steg först utur; han kände den kalla vinden som blåste skarpt, och hvilken han ej föreställt sig uti vagnen. Han kunde tro sig anländ til Englands kuster; den isade luft som han andades förenade sig ej mer med det sköna Italien; denna luft rädde ej såsom söderns til upoffring af alt, utom kärleken. Oswald återföll snart uti sina sorgliga tankar, och Corinna, som kände hans inbillnings oroliga flygtighet, gissade lätt hvad han tänkte.

Dagen derpå ankommo de til *Notre Dame de Lorette*, som ligger högst på berget, och hvarifrån man uptäcker Adriatiska hafvet. Under det lord Nelvil gaf några befallningar angående resan, begaf Corinna sig til kyr-

kan, där Jungfru Marias bild är innesluten midt uti choret, uti et litet fyrkantigt capell, prydt med tämligt vackra basreliefer. Marmorgolfvet som omgifver denna helgedom är urengrast af pilgrimerna som hafva vandrat deröfver på knå. Corinna blef rörd då hon såg dessa spår af bönen; hon kastade sig åfven på knå på detta samma golf, hvilket varit tryckt af så många olyckliga, och anropade godhetens bild, sinnebilden af den himmelska ömheten. Oswald fann Corinna nedfallen framför altaret, och badande i tårar. Han kunde ej begripa huru en person med så öfverlägset snille skulle kunna på detta sätt följa hopens bruk. Hon såg uti hans blick hvad han tänkte, och sade til honom: — Kåraste Oswald, hånder det ej ofta at man ej vågar uphöja sina böner ända til det högsta Väsendet? Huru skulle man våga förtro Det alla hjertats plågor? är det då ej ljuft at kunna betrakta en qvinna såsom de svaga dödligas förebedjerska! hon har lidit på denna jorden, efter hon lefvat där; jag anropade henne för dig med mindre rodnad; den omedelbara bönen skulle synts mig för mycket fruktansvärd. — Jag gör ej heller alltid denna slags bön, svarade Oswald; barnens skyddsängel är deras far, och sedan min bor

i himlen, har jag ofta under min lefnad rönt underbar hjälp, lugna ögonblick utan orsak, oväntad tröst; det är också på detta underbara beskydd som jag hoppas för at utgå utur min villrådighet. — Jag förstår dig, sade Corinna, det gifves ingen efter min tanka som ej har uti djupet af sin själ et särdeles och mystiskt begrepp om sitt eget öde. En händelse hvilken man alltid fruktat, utan at den var sannolik, och hvilken likväl inträffar, straffet för et fel, ehuru det är omöjligt at fatta de förbindelser som fästa våra plyckor dervid, verkar ofta på inbillningen. Ifrån min barndom har jag alltid fruktat för at bo i England; nå vå! sorgen öfver at ej få lefva där skall kanske blifva orsaken til min förtyvflan; och jag känner at i detta afseende är någonting oöfvervinnerligt uti mitt öde, et hinder mot hvilket jag kämpar och uttröttar mig förgäfves. Hyar och en föreställer sig sin lefnad inom sig helt annorlunda än den synes. Man tror öredigt på en öfvernaturlig kraft som verkar oss ovetande, och som döljer sig under skapnad af yttre omständigheter, ehuru den likväl ensam är orsaken til alt. Ålskade vän! de själar som äro i stånd af eftertanka, fördjupa sig beständigt uti en asgrund inom sig sjelfva, och finna aldrig dess bot-

ten! — Oswald, då han hörde Corinna så tala, förundrade sig alltid öfver at hon på en gång kunde rōna så passionerade känslor, och likväl riktigt bedōma sina egna intryck. — Nej, sade han ofta vid sig sjelf, nej! intet annat umgānge på jorden kan vara nog för den som har njutit en sådan qvinnas samtal. —

De ankommo om natten til Ancona, ty lord Nelvil fruktade at dår blifva igenkänd. Oagtdadt detta försigtighetsmått blef han det, och bittida om morgonen var huset dår han bodde omgifvit af alla invānarne i staden. Corinna blef upväckt af dessa rop: *lefve lord Nelvil! lefve vår välgörare!* som skallade under hennes fönster; hon kände en ljuf rysning vid dessa ord, steg hastigt up, och gick at blanda sig med hopen för at hōra berōmmas den hon ålskade. Lord Nelvil, som blef underrättad at folket begårde enständigt få se honom, blef ånteligen tvungen at visa sig; han trodde at Corinna ānnu sof, och at hon skulle vara i okunnighet om hvad som föregick. Huru blef han icke förundrad då han fann henne midt på torget, redan känd, redan ålskad af denna tacksamma folkmāngd, hvilken bad henne tjena til tolk för deras känslor. Corinnas inbillning fann behag uti

alla särdeles omständigheter, och denna inbillning var hennes tjuskraft, ibland äfven hennes fel. Hon tackade lord Nelvil i folkets namn, och gjorde det med så mycket behag och ådelhet, at alla Anconas invånare voro hänryckta; hon sade *Vi då hon talade om dem, Vi äro frälsta af er, vi hafva at tacka er för lifvet.* Och då hon gick fram för at i deras namn tilbjudade lord Nelvil en krans af ek och lager som de flåtat för honom, blef hon fattad af en obeskriflig rörelse; hon kände sig råddt då hon nalkades Oswald. Folket som uti Italien är så håftigt och entusiastiskt, nedkastade sig i detta ögonblick för honom, och Corinna emot sin vilja böjde äfven et knå då hon öfverräckte honom kransen. Lord Nelvil blef vid åsynen här af så förvirrad, at då han ej längre kunde utstå denna allmänna scene och den dyrkan som gafs honom af den han tilbad, ryckte han henne med sig utur folkhoppen.

Vid afresan tackade Corinna, badande i tårar, de goda invånarne uti Ancona, hvilka åtföljde dem med välsignelser, under det at Oswald döljde sig i en vrå af vagnen, och uprepade beständigt: — Corinna vid mina fötter! Corinna, uti hvars fjåt jag ville nedfalla! har jag förtjent denna skymt?

tror du mig hafva det ovärdiga högmod . . . ,
Nej, visst icke, afbröt Corinna; men jag blef
hastigt fattad af denna vörnadskänsla hvil-
ken en qvinna alltid rörer för den man hon
älskar. De yttre vörnadsbetygelserna ställas til
oss; men, uti sanningen, uti naturen, är det
qvinnan som djupt vördar den hvilken hon
utvalt til sin beskyddare. — Ja, jag skall bli
din beskyddare til sista dagen af min lefnad,
utropade lord Nelvil, himlen är mitt vitne
dertil! så mycken själ och så mycket genie
skola ej förgåfves hafva tagit sin tillflykt un-
der min kärleks beskydd. — Ack! svarade
Corinna, jag behöfver ej mer än blott den-
na kärlek, och hvilket löfte kan svara mig
derföre? Lika mycket, jag känner at du nu
älskar mig mer än nånsin, jag vill ej störa den-
na sinnesställning. — Denna sinnesställning!
afbröt Oswald. — Ja, jag tar ej tillbaka det-
ta uttryck, sade Corinna; men låtom oss
ej uttyda det, fortfor hon, och gjorde et ljuf-
tecken åt lord Nelvil at ej tala mer derom. —

SJETTE CAPITLET.

I två dagar följde de stranden af Adriatiska hafvet, men detta haf visar ej på sidan af Romagna hvarken Oceanens eller knäpt Medelhafvets effect; vågen begränsar dess böljor, och grönt gräs växer på dess stränder: det är ej så man föreställer sig stormarnes fruktansvärda magt. Vid Rimini och Cesena lemna man den classiska jorden för romerska historiens händelser; och det sista minne som erbjuder sig åt tankan, är Rubicon som öfvergicks af Cesar då han beslöt at göra sig mästare af Rom. Genom en besynnerlig för-
ening träffar man nu nära denna Rubicon re-
publicquen St. Marino, liksom detta sista sva-
ga spår af friheten borde stå kvar vid sidan
af det rum där jordens republique blifvit kros-
sad. Alt ifrån Ancona skrider man smånin-
gom til länder hvilka framvisa en utsigt som
är aldeles olik kyrkostaten. Bologna, Lom-
bardiet, tragterna kring Ferrara och Rovigo,
äro anmärkningsvärda genom skönhet och
odling; det är ej mera denna poetiska förhär-

jelse som anmålte Roms närliggande och de händelser som där tildragit sig. Man öfvergifver då

Les pins, deuil de l'été, parure des hivers *), de kågelformiga cypresserna **), bilder af obelisquerna, bergen och hafvet. Naturen lik som den resande tar småningom afsked af söderns luft; först växa ej pomeranstråden på fria fältet; deras rum upfylles af olivetråden, hvilkas bleka och lindriga grönska tyckes passa för de bosquéer där de elysiska skuggor bo, och några mil längre bort försvinna åfven sjelfva olivetråden.

Då man inkommer uti Bolognesiska landet, ser man leende slätter, där vinrankorna i skapnad af guirlander binda almarna tilhopa; hela landsbygden är prydd som til en högtidsdag. Corinna kände sig rörd genom stridigheten af hennes inre sinnesställning med det hårliga landskap som mötte hennes blickar. — Ack, sade hon suckande til lord Nelvil, borde väl naturen visa så många bilder af sållhet åt vänner som kan hånda skola åtskiljas! — Nej, de skola ej åtskiljas, sade Oswald, hvar dag har jag mindre styr-

*) Vers af Herr de Sabran's

**) . . . et coniferi expressi.

Virgilius.

ka dertil; din oföränderliga godhet förenar ännu vanans förtjusning med den passion som du ingifver. Man är lycklig med dig, liksom du ej vore det yppersta snille, eller snarare emedan du är det, ty en sann öfverlägsenhet ger et fullkomligt öfverseende: man är nöjd med sig sjelf, med naturen, med andra; hvilken bitter känsla skulle man då kunna röna!

De anlände tilsammans til Ferrara, en af Italiens måst ångsliga städer; ty den är på en gång vidsträckt och öde; de få invånare man där finner, långt ifrån hvarandra på gatorna, gå helt långsamt, liksom de vore säkra om at hafva tid til alt. Man kan ej begripa huru på detta ställe det måst lysande hof kunnat finnas, det som blef besjungit af Ariost och Tasso: man visar där ännu deras egenhändig manuscripter, och äfven författarens til *Pastor fido*.

Ariost förstod at lelva med lugn midt uti et hof; men man ser ännu uti Ferrara det hus der man vågade innesluta Tasso som galen, och man kan ej utan rörelse låsa den mängd af bref uti hvilka denne olycklige påkallar döden som så långesedan hört honom. Tasso hade denna särdeles organisation af talangen, hvilken gör den så fruktansvärd för sina ägare; hans inbillning vän-

de sig mot honom sjelf; han kände blott der-
före så väl alla själens hemligheter emedan
han rönt många smärtor. *Den som ej har li-
dit, säger en prophet, hvad vet han?*

Corinna hade i vissa afseenden et dy-
likt sätt at vara; hennes sinne var mera glåt-
tigt, hennes intryck mera ombytta; men hen-
nes inbillning hade et lika behof at på det
högsta skonas; ty långt ifrån at förströ henne
från lidandet, ökade den hos henne blott dess
mägt. Lord Nelvil bedrog sig då han trodde,
hvilket han ofta gjorde, at Corinnas ly-
sande natursgåfvor kunde gifva henne medel
til sällhet hvilka voro oberoende af hennes
tilgifvenhet. Då en person af snille år be-
gåfvad med en sann kånslöfullhet, ökar sig
dess plågor af sjelfva natursgåfvorna: hon
gör upptäckter uti sin egen smärta liksom uti
den öfriga naturen, och då hjertats olycka
år outtömmelig, känner man den så mycket
mer ju flere idéer man har.

 SJUNDE CAPITLET.

Man stiger om bord på Brenta för at anlånda til Venedig, och på bägge sidor om canalen ser man Venetianernas palatser, stora och förfallna liksom den italienska pragten i allmänhet. De äro ornerade på et besynnerligt manér, hvilket på intet sätt återkallar den antika smaken. Venetianska byggnadskonsten bår stämpel af handeln med Orienten; den är en blandning af Morisk och Góthisk smak som drager til sig nyfikenheten utan at behaga inbillningen. Poppelträdet, detta lika ordentliga tråd som architecturen, omgifver canalen nästan ófveralt. Himlen har en liflig blå färg hvilken contrasterar med fältets lysande grönska; denna grönska är underhållen genom det ófverflödiga vatnet: himlen och jorden hafva på detta sätt tvänne så starkt utmärkta färgor, at sjelfva denna natur tyckes vara besörjd genom en slags tilredning; och man finner ej dår detta mystiska obestämda som gör at man ålskar det

södra Italien. Åsynen af Venedig väcker mera förundran än nöje; man tror sig i början se en fördränkt stad; och eftertankan är nödvändig för at kunna beundra de dödligas snille som hafva inkråttat denna boning från vatnets område. Neapel är bygdt som en Amphithéater på hafsstranden, men då Venedig är på en aldeles platt grund, likna klocktornen masterna af et skepp som står orörligt midt uti böljan. En känsla af sorg fattar inbillningen då man inkommer i Venedig. Man tager afsked af vegetationen: man ser ej en gång en fluga uti denna boning; alla djuren äro där förviste, och menniskan är ensam där för at kämpa mot hafvet.

Tystnaden är djup uti denna stad hvilken gator äro canaler, och årors buller är det enda afbrott uti denna tystnad; det är ej landsbygd, ty man ser ej något träd; det är ej stad, ty man hör ej där den minsta rörelse; det är ej et skepp, ty man står stilla: det är en boning, hvaraf stormen gör et fångelse; ty det gifves ögonblick då man ej kan komma ut hvarken från staden eller från sitt hus. Man finner sämre folk uti Venedig som aldrig hafva varit ifrån det ena kvarteret til det andra, som aldrig hafva sett St. Marci torg, och för hvilka åsynen af en häst eller et träd skulle vara et verkligt

underverk. Dessa svarta gondoler som smyga öfver canalerna, likna likkistor eller vaggor, människans sista eller första boning. Om aftnarna ser man blott skenet af lanternorna som uplysa gondolerna, ty om natten hindrar deras svarta färg at urskilja dem. Man skulle tycka at det vore skuggor som framsmyga på vatnet, ledda af en liten stjerna. Uti denna boning är alt en hemlighet, styrelsen, plågsederna, och kärleken. Visserligen finnas många njutningar både för hjertat och förståndet, då man hinner at genomtränga alla dessa hemligheter; men utlåningar böra finna första ögonblickets intryck särdeles ångsligt.

Corinna, som trodde på aningar, och hvars uprörda inbillning gjorde alt til förutsägelser, sade til lord Nelvil: — hvarifrån kommer den djupa melancholie, som intager mig vid åsynen af denna stad? bevisar den ej at någon stor olycka där skall hånda mig? — Just då hon utsade dessa ord, hörde hon tre canonskott lossas från en af öarne på fjärden. Corinna häfvade vid detta buller, och frågade sina roddare om orsaken dertil? *Det är en nunna som antager doket, svarade de, uti et af dessa kloster i hafvet. Bruket är hos oss at i det ögonblick et fruntimmer utsäger det heliga löf-*

ret, kastar hon bakom sig en blomster-bouquette som hon burit under ceremonien. Detta är tecknet til afsägelse från världen; och de canonskott ni nyss hörde, tilkännagåfvo et sådant ögonblick just då vi anlände til Venedig. Vid dessa ord ryste Corinna. Oswald kände hennes kalla händer uti sina, och en dödlig blekhet betäckte hennes ansigte. — Ålskade vän, sade han til henne, hvarföre känner du et så lifligt intryck af den måst vanliga händelse? — Nej, sade Corinna, detta är ej vanligt; tro mig, lifvets blomster äro redan kastade bakom mig! — Då jag ålskar dig mer än nånsin, afbröt Oswald, då hela min själ tilhör dig? . . . — Dessa krigets åskor, fortfor Corinna, hvilkas buller på andra ställen gifver tilkänna antingen seger eller död, äro här helgade til firande af en ung flickas obetydliga upoffring. Detta är et oskyldigt bruk af dessa förfärliga vapen som sätta världen i oreda. Det är en högtidlig underrättelse, som en undergifven kvinna ger åt dem som ännu kämpa mot ödet. —

ÅTTONDE CAPITLET.

Venetianska regeringens magt bestod under de sista åren af dess tilvarelse, nästan blott uti vanans och inbillningens vålde. Den hade varit förfärlig, men blifvit ganska mild; den hade varit trotsig, men nu blifvit rådd; hatet emot den hade lått upvaknat, emedan den varit fruktansvärd; man har lått störtat den, emedan den ej var det mera. Det var en aristocrati som mycket sökte folkets ynnest, men som sökte den på despotismens sätt, genom at roa folket, men ej at uplysa det. Likväl är det et tämligen behagligt tillstånd för folket at vara roadt, i synnerhet i de land där inbillningens tycken utvecklas genom climatet och de sköna konsterna, ånda ned til samhällets ringaste grader. Man gaf ej folket dessa grofva nöjen som förvilda dem, men musique, improvisateurer, högtidsdagar; och regeringen sörjde där för sina undersåtare som en Sultan för sin serail. Den fordrade blott utaf dem, såsom af qvinnor, at ej blanda sig uti politiquen, at ej

dömma öfver högsta magten; men för detta pris kunde de hoppas mycket nöje, och äfven en liten åra; ty byte från Constantino-pel som riktar kyrkorna, Cyperns och Candias fanor, som svaja på torget, jämte de Corinthiska hästarna, fånga folkets blickar, och St. Marci vingade lejon synes dem vara en sinnbild af deras åra.

Då regerings-systemet förbjuder undersåtarna at befatta sig med politiquen, och då stadens belågenhet gör både åkerbruk, promenader och jagt omöjliga, hafva Venetianerna ej något annat interesse än at roa sig: också har denna stad alltid varit nöjets stad. Venetianska dialecten är ljuf och len som en västanvind: man kan ej begripa huru de som kunnat motstå Cambraijiska ligan skulle kunna tala et så böjligt språk. Denna dialect är skön, då den helgas åt behaget eller skämtet; men då man betjenar sig deraf til mera allvarsamma ämnen, då man hör versar öfver döden, med dessa lena och nästan barnliga ljud, kan man tro at denna händelse, på detta sätt besjungen, är blott en poetisk digt.

Karlarna i allmänhet hafva mera snille uti Venedig än uti det öfriga Italien, emedan deras regeringssätt, sådant det fordom var,

oftare gifvit dem anledning at tänka; men deras inbillning är ej af naturen så varm som uti det södra Italien: och de flåsta fruntimmer, ehuru de äro ganska älskvärda, hafva genom vanan at lefva i verlden, antagit et *känslofullt* språk, hvilket, då det för ingen del besvårar sedernas frihet, endast sätter affectation uti galanteriet. Italienskornas stora förtjenst, midt ibland alla deras fel, är, at ej hafva någon fåfånga; denna förtjenst är nägot förlorad uti Venedig, där societéerna äro flera än uti någon annan italiensk stad; ty fåfångan utvecklas i synnerhet genom umgånget. Man blir där så hastigt och så ofta gillad, at alla uträkningar äro ögonblickliga, och at hvad framgången beträffar, *ger man ej tiden credit* på en minut. Likväl fann man ännu uti Venedig många spår af de italienska manerens originala lätthet. De första fruntimmer emottogo alla deras visiter på caféhusen vid St. Marci torg, och denna besynnerliga oreda hindrade salongerna från at blifva alfvarliga banor för egenkärlekens fordringar.

Ännu funnos äfven qvar populära seder och åldriga bruk. Dessa bruk förutsätta alltid vördnad mot förfäderna, och en viss ungdom i hjertat, hvilken aldrig tröttnas vid det för-

flutna eller den rörelse, som förorsakas af dess minne; åsynen af staden är ensam i stånd at upväcka en mängd minnen och idéer. St. Marci torg, helt omgifvit af blå tält, under hvilka en myckenhet turkar, greker och armenianer hvila sig, har kyrkan på nedersta sidan, hvars yttre snarare liknar en mosquée än et christendomens tempel: detta ställe gifver begrep om Orientens invånares sorglösa lif, hvilka tilbringa deras dag på caffèhusen at dricka sorbet och röka vållukter; man ser ofta turkar och armenianer uti Venedig ro förbi, vårdslöst liggande uti öppna båtar, med blomsterkrukor vid fötterna.

Karlar och fruntimmer af första classen visade sig aldrig i publiken utan at vara klädda uti en svart domino; ofta åro åfven gondolerna, alltid svarta, ty jämlikhets-systemet visar sig uti Venedig i synnerhet uti de yttre föremålen, förda af roddare som åro hvitklädda med rosenfärgade gördlar; denna contrast har någonting träffande: man skulle tycka at högtidsdrågterna åro öfverlemnade åt folket, då deremot statens store alltid båra sorgdrägt. Uti de flesta europeiska städer måste författarnes bildningskraft med omsorg afskilja hvad som dagligen händer, ty våra sedvanor, och åfven vår yppighet, åro ej

poetiska. Men uti Venedig är ingenting allmänt uti denna genre: canalerna och båtarna utgöra en pittoresk målning af lifvets enklaste händelser.

På Slavonernas quai träffar man dageligen marionetter, charlataner eller förtäljare hvilka på alt sätt adressera sig til folkets inbillning; förtäljarne äro i synnerhet värde upmärksamhet: det är vanligt vis episoder utur Tasso eller Ariost som de recitera på prosa, til allas stora förundran som höra dem. Åhörarne, sittande i cirkel omkring den som talar, äro de flåsta halfklädda, och orörliga af upmärksamhet; man tilställer dem vattenglas då och då, hvilka de betala lika dyrt som vin på andra orter; och denna enkla förfriskning är alt hvad detta folk behöfver under flere timmars tid, så mycket äro deras sinnen sysselsatte. Förtäljaren har de måst lifliga åtbörder i verlden; han är högröstad, han blir ond, han förifrar sig, och likväl ser man at han i sjelfva verket är fullkomligt lugn; och man kunde säga til honom såsom Sapho til Bacchanten, hvilken visade sig uprörd med kall blod: *Bacchante, som ej rusig, hvad vill du mig?* Likväl utvisar söderns inbyggares lifliga pantomime ingen affectation: den är en besynnerlig vana som blifvit dem

öfverlåten af Romarne, hvilka äfven voro stora gesticulateurer; den vidlåder deras lifliga, lysande och poetiska sinnesställning.

Et folks inbillning som var fångslat af nöjen blef lätt förskräckt genom det bländverk af magt, hvarmed Venetianska regeringen var omgifven. Man såg aldrig någon soldat uti Venedig; man skockades til spectaclet, då händelsevis en soldat med en trumma blef framställd uti någon comedie, men det var nog at en Sbirr af statsinquisitionen visade sig med sin ducat på mössan, för at hålla i ordning trettiotusen menniskor församlade på en allmän högtidsdag. Det skulle vara en skön sak om denna enkla magt kom af vördnad för lagen, men den var stadfastad genom de hemliga mått som regeringen tog för at bibehålla ordning i staten. Fångelserna (ovanlig omständighet!) voro uti sjelfva Dogens palats; de funnos både öfver och under hans egna rum; *lejougapet*, dit alla angifvelser blefvo kastade, befinnes också uti det palats där regeringens öfverhufvud hade sitt säte; den sal där statsinquisitorerna samlades, var svartklädd, och dagen kom in blott up ifrån; domsätet liknade förut fördömmelse; *suckbryggan*, som man kallade den, förde från Dogens palats til statsbrottslingarnes

fångelser. Då man rodde öfver canalen vid hvilken dessa fångelser lågo, hörde man ropas: *rättvisa, hjälp!* och dessa suckande och orediga röster kunde ej igenkännas. Ändtelligent då en statsbrottsling var dömd, kom en båt at emottaga honom om natten; han gick ut genom en liten port som öppnades åt canalen; man förde honom på något afstånd från staden, och dränkte honom på et ställe i sjön där det var förbjudit at fiska: förfärlig tanka som förevigar hemligheten ännu efter döden, och lemnar ej den olycklige det hoppet at åtminstone hans qvarlefvor skola underrätta hans vänner at han har lidit och at han ej mer är til!

På den tid då Corinna och lord Nelvil kommo til Venedig, hade redan på mer än et århundrade ej sådana executioner mera ågt rum; men den myster som träffar inbillningen iortfor ännu; och fastån lord Nelvil var mera än någon långt ifrån at blanda sig uti et främmande lands politiska intressen, kände han sig likväl besvärad af denna egenmäktighet utan vådande, hvilken uti Venedig sväfvar öfver alla hufvuden.

 NIONDE CAPITLET.

Du bör ej, sade Corinna til lord Nelvil, emottaga blott de obehagliga intryck som dessa magtens tysta medel hafva verkat på dig; du bör äfven gifva agt på de stora egenskaperna hos en senat, hvilken gjorde af Venedig en republique för adeln, och ågde fordom denna kraftfullhet, denna aristocratiska storhet, en frugt af friheten, äfven då den är inskränkt inom et mindre antal. Du skall se dem, stränga mot hvarandra, åtminstone inom sig uprätta de dygder och rättigheter som borde tilhåra alla; du skall se dem faderliga mot sina undersåtare, så mycket man kan vara då man blott betraktar denna människoclass i afseende på dess physiska välstånd. Änteligen skall du hos dem finna et stort högmod öfver deras fädernesland, öfver detta fädernesland som är deras egendom, men hvilket de förstå at äfven göra ålskat af sjelfva folket, hvilket i så många afseenden är derifrån uteslutit. —

Corinna och Oswald foro tilsammans at bese den sal där de tvåhundra nuförtiden samlas; den är omgifven af alla Dogernas portraiter, men i stället för dens portrait hvilken blef halshuggen såsom sitt fäderneslands förrådare, har man målat en svart rideau, på hvilken man antecknat hans dödsdag och huru han blef straffad. De prägtiga och kungliga drågter hvilka de andre Dogerna äro iklädda, ökar ännu mera intrycket af denna förfärliga svarta rideau. Uti denna sal är en tafla som föreställer yttersta dommen, och en annan, det ögonblick då den måttigaste af kejsarne, Fredric Barbarossa, förödmjukade sig inför senaten i Venedig. Det är en skön idé at på detta sätt förena alt hvad som bör uphöja en regerings stolthet på jorden, och nedböja denna samma stolthet inför himlen. Corinna och lord Nelvil foro at bese arsenalen. Framför arsenalsporten äro tvänne lejon huggne i Grekeland, sedan öfverförda från Athéns hamn för at blifva den venetianska magtens väktare; orörlige väktare hvilka ej försvara annat än det man vördar. Arsenalen är upfylld af sjötrophéer; den namnkunniga oeremonien af Dogens förmålning med adriatiska hafvet, alla Venedigs inrättningar med et ord, bevi-

sa deras erkånsla mot hafvet. De hafva i detta afseende någon likhet med engelsmännen, och lord Nelvil kände lifligt det interesse som denna likhet borde väcka hos honom.

Corinna förde honom up i spetsen af det torn som bär namn af St. Marci klocktorn, hvilket är belåget några steg från kyrkan. Derifrån ser man hela staden midt uti böljorna, och den omåtliga damm som skyddar den mot hafvet. Man blir på långt håll varse kusterna af Istrien och Dalmatien. — Där borta vid dessa molnen, sade Corinna, där är Grekeland. Är ej denna tanka nog för at röra? Där bo ännu människor med en liflig inbillning, med enthousiastisk character, förnedrade af sitt öde, men ämnade kan handa som vi, at någon gång uplifva deras förfäders aska. Et land som har varit, är alltid något; inbyggarna rodna åtminstone för deras närvarande tilstånd; men uti de landskaper hvilka historien aldrig helgat, faller det menniskan aldrig in at något annat öde gifves än det trålagtiga mörker hvilket de fått i arf efter sina förfäder.

Detta Dalmatien som du ser härifrån, fortfar Corinna, och hvilket fordom var bebödt af et så krigiskt folkslag, bibehåller ännu någonting vildt. Dalmatierna veta så litet

hvad som föregått under femton sekler, at de ännu kalla Romarne: *de alsmågtige*. Det är sant at de gifva tilkänna mera moderna kunskaper då de kalla er engelsmän: *hafvets krigare*, ty ni har ofta landstigit i deras hamnar; men de veta ingenting om den öfriga jorden. Jag skall alltid finna behag, fortfar Corinna, uti alla de land hvilkas seder, klädedrägt och språk, hafva någonting originalt. Den hysade verlden är mycket enformig, och man kan deraf inom kort tid lära känna allt; jag har redan lefvat länge nog dertil. — Då man lefver i ditt sällskap, afbröt lord Nelvil, ser man väl nånsin en gräns för det som ingifver tankar och känslor? — Gifve Gud, svarade Corinna, at denna förtjusning ej också uttömmes! —

Men gifvom ännu, fortfar hon, et ögonblick åt detta Dalmatien. Då vi nedstigit från denna höjd skola vi ej en gång mera se den ovissa rand som ger oss på afstånd tilkänna detta land likaså oredigt som en åtanka uti människornas minne. Ibland Dalmaternas finnas improvisateurer; de vilde hafva dem också; man fann dem hos de gamle greker; de träffas nästan hos alla folk som hafva inbillning utan samhällets fåfånga; men det naturliga snillet vänder sig til epigram snarare än

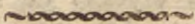
til poesie, uti de land där farhogan at blifva et ämne för skämtet gör at hvar och en skyndar at först fatta detta vapen: och de folkslag som blifvit qvar vid naturen, hafva behållit för henne en vördnad hvilken ganska väl tjenar inbillningen. *Bergshålorna äro heliga*, säga Dalmaterna: utan tvifvel uttrycka de på detta sätt en obestämmd fruktan för jordens hemligheter. Deras skaldekonst liknar mycket Ossians, fastän de äro bland söderns inbyggare; men det gifvas blott två rätt utmärkta sätt at känna naturen; at uplifva den som de gamle, fullkomna den under tusende lysande former, eller at öfverlemna sig med de skottska barderne åt mysterens fasa, åt den melancholi som ingifves af det ovissa och obekanta. Sedan jag lärt känna dig, Oswald, behagar mig denna sista genre. Fordom hade jag nog hopp och liflighet at älska de måst leende föreställningar, och at njuta naturen utan fruktan för ödet. — Det är då jag, sade Oswald, som har vissnat denna sköna inbillning hvilken jag har at tacka för mitt lifs måst hänryckande njutningar. — Det är ej dig jag bör beskylla, svarade Corinna, men en innerlig passion. Talangen har behof af et ipre oberoende som aldrig medgif-

ves af en sann kärlek. — Ack! om det så är, utropade lord Nelvil, måtte dit genie slockna, och dit hjerta klappa blott för mig! — Han kunde ej utsåga dessa ord utan rörelse; ty de lofvade uti hans tanka mera än de uttryckte. — Corinna förstod honom, och vågade ej svara, af fruktan at rubba något uti det ljufva intryck hon rönte.

Hon kände at hon var älskad, och då hon var van at lefva uti et land där karlarne upossra alt åt känslan, blef hon snart lugn, och öfvertalade sig at lord Nelvil ej skulle kunna skilja sig ifrån henne: på en gång sorglös och passionerad, inbillade hon sig at det var nog at vinna tiden, och at den fara man ej mera talade om, var redan förbi. Corinna lefde med et ord såsom de flåsta menniskor lefva, då de länge äro hotade af samma olycka: de sluta med at tro at den ej skall inträffa, blott af det skål at den ej redan håndt.

Venedigs luft, den lefnad man där förer, är besynnerligt tjenlig at vägga själen med hopp: båtarnes stilla gungning öfverlemnar åt tankfullhet och lättja. Man hör ofta en rodare som sittande på Rialtos bro börjar sjunga en stance af Tasso, under det en annan

svarar honom med den följande stancen vid andra ändan af canalen. Den uråldriga musiquen af dessa stancer, liknar kyrkosånger, och vid noga besinnande blir man varse dess enformighet; men i fria luften, om altonen, då tonerna förlånga sig öfver canalen såsom strålarna af den nedgående solen, och då Tassos versar också låna deras känslofulla skönhet åt detta harmoniska och bildrika hela, är det omöjligt at dessa sånger ej skulle ingifva en ljufmelancholi. Oswald och Corinna gjorde flera timmar promenader på vatnet tilsammans; ibland sade de något ord, men oftare höllo de blott hvarandras händer, och öfverlemnade sig tyst åt de obestämda tankar som upkomma af naturen och kärleken.

SEXTONDE BOKEN.

BORTRESAN OCH FRÅNVARON.

FÖRSTA CAPITLET.

Så snart man fick veta Corinnas ankomst til Venedig, voro alla menniskor nyfikne at få se henne. Då hon kom til et af St. Marci caffèhus, trängdes man hoptals under torgets galerier för at blifva henne et ögonblick varse, och hela societeten fikte efter hennes sällskap med den måst lifliga entragenhet. Hon tyckte fordom tåmligt väl om denna lysande effect öfveralt hvar hon visade sig, och hon tilstod uprigtigt at beundran hade et stort behag för henne. Geniet ingifver behof af åra, och för öfrigt finnes ingen fördel som ej är efterlångtad af hvar och en som af naturen undfått medel at vinna den. Likväl fruktade Corinna, uti sin närvarande ställning, alt hvad som tycktes strida emot den husliga lefnadens vanor, hvilka voro så kåra för lord Nelvil.

Corinna hade orått, i afseende på sin sällhet, at förbinda sig med en man som skulle hindra hennes naturliga tilvarelse, och förtrycka snarare än uplifva hennes talanger; men det är lätt at förstå huru en qvinna som mycket sysselsatt sig med vettenskaperna och de sköna konsterna, kan älska egenskaper och åfven tycken hos en karl som äro olika med hennes egna. Man blir så ofta trött vid sig sjelf, at man ej kan förledas af det som liknar oss: det fordras enhet i känslorna och motsats i charactererna, at kärleken skall upkomma på en gång af sympathien och skiljagtigheten. Lord Nelvil ägde i högsta grad denna dubbla förtjusning. Man trufdes med honom uti livets vanor, genom hans umgänges lätthet och ljufhet, och det retliga och skygga uti hans character tillåt aldrig at glömma hans artighet och hans behagliga manér. Fastån djupheten och vidden af hans idéer gjorde honom skickelig til alt, emottog han af sina politiska opinioner och sin smak för militairen, mera tycke för handlingarnas bana än för vettenskapernas; han föreställde sig at handlingarne äro alltid mera poetiska än sjelfva poesien. Han visade sig öfverlägsen sitt snilles åra, och talade i detta afseende om sig sjelf med mycken kallsinnighet.

Corinna, för at behaga honom, sökte i denne del at efterapa honom, och började föragta sin egen vettenskapliga åra, för at närmare likna de blyga och indragna fruntimmer af hvilka Oswalds fädernesland gaf en eftersyn.

Likväl gaf den beundran Corinna emottog i Venedig, åt lord Nelvil blott et angenämt intryck. Det var så mycken välvilja uti Venetianernas emottagningssätt; de uttryckte med så mycket behag och liflighet det nöje de funno uti Corinnas umgänge, at Oswald kände en liflig njutning at vara älskad af en qvinna hvilken ägde en så förledande och så allmänt beundrad förtjusning. Han var ej mera svartsjuk öfver Corinnas åra sedan han blifvit så säker om sitt företräde, och hans kärlek tycktes ännu mera öka sig genom alt hvad han hörde talas om henne. Han glömde til och med England; han antog något af Italienarnes sorglöshet öfver det tilkommande. Corinna blef varse denna förändring, och hennes oförsigtiga hjerta njöt deraf, liksom den altid skulle kunnat fortfara.

Italienskan är det enda europeiska språk hvars sårskildta dialecter hafva et eget genie. Man kan göra vers och skriva böcker på hvar och en af dessa dialecter, hvilka mer eller mindre afvika från den classiska italien-

skan: men ibland Italiens särkildta staters olika språk, är det blott neapolitanskan, sicilianskan och venetianskan som hafva åran at blifva råknade; och det är venetianskan som anses för det måst originala och behagliga af dem alla. Corinna talade det med en förtjusande ljufhet, och sättet hvarpå hon sjöng några *barcaroler* af det glada slaget, beviste at hon såkert skulle spela comedien lika väl som tragedien. Man var mycket entrågen at hon skulle emottaga en rôle uti en *opéra-comique* hvilken skulle upföras den följande veckan uti en societét. Sedan Corinna ålskade Oswald, hade hon aldrig velat visa honom sin talang i denna genre; hon hade aldrig kånt sig åga nog sinnesledighet för detta nöje, och ibland hade hon ålven tänkt at en sådan öfvergifvenhet åt glådjen kunde förelåda olycka; men denna gången samtyckte hon dertil genom et särdeles förlitande. Oswald bad henne enständigt, och det blef öfverenskommit at hon skulle spela *Luftens dotter*, så kallades den piece som tilåmnades.

Denna piece, liksom de flåsta af Gozzis, var sammansatt af orimliga féerier, för öfrigt ganska originala och glåttiga 1). Truffaldin

1) Ibland de Italienska comiska författare som måla seder-na, bör man råka chevalier de Rossi, romare, hvilken uti sina piecer visar et synnerligen satiriskt och grån-skande smille.

och Pantalón synas ofta uti dessa burlesqua dramer vid sidan af jordens största konungar. Det underbara tjenar dår för skåmtet; men det comiska år också uphöjdt af sjelfva detta underbara, hvilket aldrig kan innehålla någonting vanligt eller lågt. *Luftens dotter*, eller *Semiramis uti sin ungdom*, år coquetten begåfvad af himlen och helfvetet för at underkufva jorden. Upfödd i en bergshåla som en vild, skicklig som en tjuserska, befallande som en drottning, förenar hon den naturliga lifligheten med det öfverlagda behaget, det krigiska modet med en qvinnas låtsinnighet, och årelystnaden med obetänksamhet. Denna rôle fordrar en liflighet uti inbillningen och glåttigheten, hvilken blott kan gifvas af ögonblickets inspiration. Hela sällskapet förenade sig at bedja Corinna åtaga sig den.

 ANDRA. CAPITLET.

Ödet leker ibland på et grymt och besynnerligt sätt; man skulle tro at det vore en magt som vill ingifva fruktan, och som stöter den glada förtroligheten tillbaka; ofta, då man som måst öfverlemnar sig åt hoppet, och i synnerhet då man tyckes skämta med framtiden, och göra sig räkning på sålhet, föregår någonting fruktansvärdt uti väfnaden af vår historia, och de olycksfulla systrarna komma at där inblanda deras svarta trädär och sätta våra händer verk i oordning.

Det var den sjuttonde november då Corinna upvagnade helt förtjust at om aftonen få spela comedien. Hon valde, at i första acten synas som vild i en ganska pittoresk kläd-
sel. Hennes hår som skulle vara spridda, voro likväl i ordning sätta med en omsorg som visade et lifligt begär at behaga, och hennes éleganta drägt, lätt och fantastisk, gaf åt hennes ädla figur en character af coquetterie och elakhet som var synnerligen intagande. Hon ankom til palatset där comedien

skulle spelas. Alla voro redan samlade; Oswald allena var ännu ej anländ. Corinna uppehöll spectaclet så länge hon kunde, och började oro sig öfver hans frånvaro. Ånteligen, just då hon inkom på theatern, blef hon honom varse uti en ganska mörk vrå af salen; men hon såg honom likväl; och då sjelfva den plåga hon kändt af hans uteblifvande, fördubblade hennes munterhet, blef hon nu i gifven af glädjen liksom hon var det på Capitolium af enthousiasmen.

Orden och sången voro blandade, och piecen var författad på et sätt som tillåt at extemporera dialogen, hvilket gaf Corinna en stor fördel, och gjorde scenen mera uplifvad. Då hon sjöng, uttryckte hon den italienska *aria buffa* med en särdeles *élégance*. Hennes åtbörder, accompagnerade af musiquen, voro på en gång ädla och comiska; hon upväckte skratt utan at uphöra at väcka vördnad, och hennes rôle och hennes talang beherrskade både acturer och spectateurer, derigenom at hon med behag gjorde narr af dem alla.

Ack! hvilken skulle ej haft medlidande för detta skådespel, om man vetat at denna så förtroliga sällhet skulle draga til sig åskan, och at denna så segrande glädje snart skulle gifva rum för de bittraste smärtor!

Åskådarnes bifall var så mångfaldigt och sant, at deras tilfredställelse meddelade sig åt Corinna; hon kände denna slags rörelse som förorsakas af nöjet, då det gifver en liflig känsla af varelsen, då det ingifver glömska af ödet, och befriar sinnet för et ögonblick från alla band, liksom från alla moln. Oswald hade sett Corinna föreställa den djupaste smärta på en tid då han smickrade sig at kunna göra henne lycklig: han såg henne nu uttrycka en glädje utan blandning, då han nyss fått en för dem bågge ganska olycklig nyhet. Många gånger tänkte han at rycka Corinna ifrån denna förmåtna glädje; men han njöt et sorgligt nöje at ännu några ögonblick se sällhetens glänsande uttryck på detta ålskvårda ansigte.

Vid slutet af piecen visade sig Corinna elegant klädd til amazon-drottning; hon befallte öfver menniskorna, och redan nästan öfver elementerna, genom denna trygghet vid sina behag som en skön person kan åga då hon ej är känslfull; ty det behöfs ej mer ån at ålska, för at ingen trygghet vid naturens eller ödets skånker kan vara nog tilräcklig. Men denna alsmågtiga coquette, denna krönte fée som Corinna förestälde, då hon på et aldeles underbart sätt blandade

vreden med skämtet, sorglöshet med begäret at behaga, och älskvårdhet med despotism, tycktes herrska öfver ödet lika mycket som öfver hjertan; och då hon upsteg på thronen, smålog hon åt sina undersåtare under det hon med eu ljuf trotsighet befällte dem lydnad. Alla åskådarne stego up för at hylla Corinna såsom en sann drottning. Detta ögonblick var kanske det af hennes lefnad då fruktan för sorgen var längst skiljd ifrån henne; men hastigt såg hon Oswald, hvilken då han ej längre kunde styra sig, gömde sitt hufvud uti händerna för at dölja sina tårar. I ögonblicket blef hon ångslig, och rideaun var ännu knapt fälld, då hon nedsteg från denna redan olycksfulla thron, och instörtade uti nästa rum.

Oswald följde henne dit, och då hon närmare betraktade hans blekhet, blef hon fattad af en så stor fasa at hon nödgades stödja sig mot muren för at uppehålla sig, och sade til honom darrande: — Oswald! o min Gud! hvad har hänt? — Jag måste i natt resa til England, svarade han, utan at veta hvad han gjorde; ty han borde ej hafva blottställt sin olyckliga vän med at på detta sätt såga henne denna nyhet. Hon sprang emot honom aldeles utom sig sjelf, och utropa-

de: — nej! det är ej möjligt at du förorsakar mig denna sorg! hvad har jag gjort at förtjena den? du låter mig då följa dig? — Låtom oss i detta ögonblick skilja oss från denna grymma folkmångd, svarade Oswald; kom med mig, Corinna. — Hon följde honom, utan at förstå hvad man sade henne, med svar på en slump, darrande, och med ansigtet redan så förändradt, at alla som sågo henne, trodde henne vara angripen af något hastigt ondt.

TREDJE CAPITLET.

Så snart de stigit uti gondolen, sade Corinna i sin yrsel til lord Nelvil: — nå vål! hvad du nyss sagt mig år tusen gångor mer grymt än döden. Var ädelmodig; kasta mig i dessa böljor at jag där må få qvåfva den smårta som söndersliter mig. Oswald, gör det med mod; det fordras långt mindre dertil än hvad du redan visat. — Om du säger et ord mera, svarade Oswald, så kastar jag mig uti canalen för dina ögon. Hör mig, vänta til dess vi kommit hem, då skal du få dömma öfver mit öde och öfver ditt eget: i himmelens namn, stilla dig! — Det var så mycken olycka uti Oswalds ton, at Corinna teg, och darrade blott så håftigt at hon knapt kunde gå upför trappan som förde til hennes rum. Då hon ånteligen kom dit, ryckte hon af sig sina prydnader med fasa. Lord Nelvil, då han såg henne i detta tillstånd, hon som för en kort stund sedan var så lysande, kastade han sig på en stol badande i tårar, och utropade: — år jag då en

barbar? rättvise himmel! Corinna, tror du det? — Nej, svarade hon, nej jag kan ej tro det. Har du ej ännu denna blick som gaf mig sällhet alla dagar! Oswald, du hvars närvaro var för mig som en stråle af himlen, är det möjligt at jag kan frukta dig, at jag ej vågar uplyfta ögonen til dig, at jag står här inför dig såsom inför en mördare, Oswald, Oswald? — och då hon slutade dessa ord föll hon bedjande för hans fötter.

— Hvad ser jag? ropade han, och uplyfte henne med vildhet; du vill at jag skall vanhedra mig. Nå vål, jag skall göra det. Mitt regemente stiger om bord en månad hårefter, jag har nyss fått underrättelse derom. Jag blir kvar, märk detta noga, jag blir kvar om du visar mig denna sorg, denna öfver mig så alsmågtiga sorg; men jag skall ej öfverlefva min vanära. — Jag ber dig ej bli kvar, återtog Corinna: men hvad ondt gör jag dig om jag följer dig? — Mitt regemente afgår til öarna, och det är ej tillåtit för någon officer at föra sin hustru med sig. — Låt mig då åtminstone följa dig til England. — De samma bref som jag undfått, återtog Oswald, underrätta mig at rygget om vår förbindelse är utspridt i England, at allmänna papperen talat derom, at man bör-

jar gissa hvem du är, och at din slågt, upretad af lady Edgermond, har beslutat at aldrig erkänna dig. Lemna mig tid at öfvertala dem, at tvinga din styfemor til hvad hon är dig skyldig; men om jag anländer i ditt sållskap, och sedan blir tvungen at öfvergifva dig innan jag låtit återställa dig dit namn, så öfverlemnar jag dig åt opinionens hela strånghet, utan at vara tilstådes för at beskydda dig. — Du nekar mig då alt, sade Corinna; och då hon slutade dessa ord nedföll hon utan sansning; hennes hufvud slog hårdt mot golvet, och blodet brast ut. Oswald upgaf vid detta skådespel sönderlitande rop. Thérésine kom in håstigt förskräckt och återkallade henne til lifvet. Men då hon kom sig före, blef hon i en spegel varse sitt bleka och förfallna ansigte, sina spridda och blodfärgade hår. — Oswald, sade hon, jag var ej sådan då du första gången såg mig på Capitolium; jag bar på min hjessa hoppets och årans krans, och nu är den sölad af blod och stoft; men du har ej lof at förägta mig för detta tilstånd uti hvilket du satt mig. Andra kunna göra det, men ej du: du måste hafva medlidande med den kårlek du upväckt, du är skyldig dertil. —

— Håll, ropade lord Nelvil, det är för

mycket! — han gjorde tecken åt Thérésine at aflågsna sig, och tog Corinna i sina armar: — Jag har beslutat at bli qvar, sade han, du kan göra med mig hvad du vil. Jag skal undergå hvad himlen beslutat, men jag skall ej öfvergifva dig i denna olycka, och jag skall ej föra dig til England, innan jag dår uprättat ditt öde. Jag skall ej dår lemna dig blottstald för en högmodig qvinnas skymfande. Jag blir qvar; ja, jag blir qvar, ty jag kan ej öfvergifva dig. — Dessa ord återkallade Corinna til sig sjelf, men kastade henne tillika uti en mera grym nedslagenhet än den förtviflan som hon nyss rönt. Hon kände nödvändigheten som nedtyngde henne, och med nedsänkt hufvud förblef hon länge i den djupaste tystnad. — Tala, ömma vän! sade Oswald, låt mig då höra din röst; jag har nu blott den som kan understödja mig; jag vil låta leda mig af den. — Nej, svarade Corinna, du skall resa, du måste det. — och en flod af tårar gaf tillkänna hennes undergifvenhet. — Min vän, utropade lord Nelvil, jag tar til vitne detta din fars portrait som år här framför oss; och du vet om namnet af en far år heligt för mig! jag tar det til vitne at mitt lif år din egen-

egendom så länge det är nödvändigt för din sällhet. Då jag återkommer från öarne, vill jag bjuda til at återgifva dig ditt fädernesland, och at där låta dig återfinna den rang och varelse som är din rättighet; men om jag ej kan lyckas deruti, så vill jag återkomma til Italien at lefva och dö för dina fötter. — Ack! återtog Corinna — ån dessa krigsfaror som du går at trotsa? ... — frukta dem ej, svarade Oswald, jag skall undkomma dem: men om jag förlorade lifvet, jag den måst okända af människor, så skulle likväl mitt minne lefva uti ditt hjerta: du skulle kanske aldrig höra mitt namn utsågas, utan at dina ögon fylldes af tårar; är det ej sant, Corinna? du skulle såga: *Jag har känt honom, han har älskat mig.* — Ack! lemna mig, lemna mig, utropade hon; du bedrager dig på mitt synbara lugn; i morgon då solen återkommer, och då jag säger til mig sjelf: jag skall ej mera återse honom, jag skall ej mera återse honom! så kan det hända at jag uphör at lefva, och detta vore lyckligt! — Hvarföre, Corinna, utropade lord Nelvil, hvarföre fruktar du at ej mera få återse mig? detta högtidliga löfte at för alltid återföre oss, gäller det då ingenting för dig? kan ditt

hjerta tvifla derpå? — Nej, jag vördar dig för mycket at ej tro dig, sade Corinna; det skulle kosta ännu mera på mig at försaka min beundran för dig än min kärlek. Jag anser dig som et ånglavåsende, som den renaste och ådlaste character hvilken nånsin visat sig på jorden: det är ej allena dit behag som fångslar mig, det är föreställningen at aldrig så många dygder varit förenade hos et och samma föremål; och din himmelska blick har blifvit dig gifven blott för at uttrycka dem alla: et tvifvel om dit löfte vare då långt ifrån mig. Jag skulle fly vid åsynen af en människoskapnad, den skulle blott ingifva mig fasa, om lord Nelvil kunde be- draga: men skilsmässan öfverlemnar åt så många händelser, men detta förfärliga ord *farväl!* . . . — Aldrig, afbröt han, aldrig skall Oswald kunna säga dig det sista farväl förrän på sin dödssång. — Och hans rörelse var så djup då han utsade dessa ord, at Corinna, som började frukta någon verkning af denna rörelse på hans hålsa, bjöd til at sansa sig, hon som likväl var måst at beklaga.

De började då at tala om denna grymma afresa, om medlen at skriva til hvarandra, och om vissheten at återförenas. Et år blef

den bestånda tiden för denna frånvaro. Oswald trodde sig vara säker at expeditionen ej skulle råcka länge; ännu hade de några timmar kvar, och Corinna hoppades at vinna styrka. Men då Oswald hade sagt henne at gondolen skulle komma at hämta honom klockan tre om morgonen, och då hon såg på sin pendule at denna tid ej var mycket aflägsen, började alla hennes lemmar darra; och såkert skulle åsynen af schavotten ej förorsakat henne så mycken fasa. Oswald på sin sida tycktes i hvarje ögonblick förlora modet, och Corinna, som alltid hade sett honom vara mästare öfver sig sjelf, hade hjertat sönderslitit genom åsynen af hans ångest. Stackars Corinna! hon tröstade honom, då hon likväl skulle blifva tusende gånger mera olycklig än han!

— Hör, sade hon til lord Nelvil, då du kommer til London, skola denna stadens lättsinniga karlar såga til dig at kärlekslöften ej äro bindande för hedern, at alla engelsmän i verlden hafva ålskat italienskor under deras resor och glömt dem vid hemkomsten, at några månaders sällhet hvarken förbinder den som gifver eller emottager den, och at vid din ålder kan ej hela lifvet bero af den förtjusning som du någon tid funnit uti en

utländskas sällskap. De skola synas hafva rätt enligt verdens tänkesätt: men du, som känner detta hjerta öfver hvilket du gjort dig til herrskare, du, som vet huru det ålskar dig, skulle du kunna upsöka sophismer til ursågt för et dödligt sår? och skulle vanliga människors låtsinniga och barbariska skämt hindra din hand at darra då den stötte dolken i mit bröst? — Ack! hvad säger du? utropade lord Nelvil; det är ej din sorg allena som qvarhåller mig, det är min egen. Hvar skulle jag finna en sällhet som liknade den jag smakat i ditt sällskap? hvilken i hela verden skulle förstå mig som du har gjort det? du Corinna förstår ensam kärleken, du allena kan ingifva den: denna själens harmoni, denna snillets och hjertats förtroliga fattningsgåfva, hos hvilken annan qvinna än dig skulle den kunna sökas? Corinna, din vän är ej låtsinnig, du vet det; han är långt derifrån. Alt är alfvarligt för honom i lefnaden; skulle han vål för dig ensam förneka sin natur?

— Nej, nej, återtog Corinna, du skall ej med föragt bemöta et uprigtigt hjerta, och det skall aldrig bli dig, Oswald, dig som min förtviflan skall finna känslolös. Men en fruktansvärd fiende hotar mig hos dig, det är

min styfmors despotiska strånghet och föragtande medelmätta. Hon skall berätta dig alt hvad som kan skymfa min förflutna lefnad. Skona mig ifrån at såga dig förut hennes obevekliga tal. Långt ifrån at de talanger som jag kan hafva skulle vara en ursågt för hennes ögon, vet jag at de tvårtom skola blifva ansedda såsom det största af mina fel. Hon begriper ej deras förtjusning, hon ser blott deras faror. Hon anser onyttigt, och kanske brottsligt, alt hvad som ej öfverensstämmer med det öde hon föreskrifvit sig, och all hjertats poesie synes henne vara en otidig nyck som tilskansar sig rättigheten at föragta hennes förnuft. Det blir i de dygders namn hvilka jag vördar lika mycket som du, som hon skall fördömma min character och mitt öde. Oswald, hon skall såga dig at jag är dig ovårdig. — Och huru skulle jag kunna höra, det? afbröt Oswald; hvilka dygder skulle man våga föredraga ditt ådelmod, din uprigtighet, din godhet, din ömhet? himmelska varelse! må vanliga qvinnor blifva dömda efter vanliga regler! men må den blygas som blifvit älskad af dig, och hvilken ej vördade lika mycket som han tilbeder dig! Ingenting i verlden liknar ditt snille och ditt hjerta. Hos det gudomliga ursprung där du

håmtat dina känslor är alt kärlek och sanning. Corinna, Corinna, ack! jag kan ej öfvergifva dig. Jag känner mitt mod vackla. Om du ej uppehåller mig så reser jag ej, och du måste sjelf gifva mig styrka at be-
dröfva dig? — Nå vål, sade Corinna, ännu några ögonblick innan jag anbefaller min själ åt Gud för at undfå styrka at håra timman slå til din afresa. Vi hafva ålskat hvarandra, Oswald, med den djupaste ömhet. Jag har anförtrott dig mitt lifs hemligheter: handlingarne äro intet; men min varelses förtroligaste känslor, du vet dem alla. Jag har ingen tanka som ej är förenad med dig. Om jag skrifver några rader uti hvilka min själ utgjuter sig, så är det du allena som ingifver mig dem; det är til dig jag ställer alla mina tankar, liksom min sista suck skall blifva stäld til dig. Hvar skulle jag då finna en fristad om du öfverger mig? De sköna konsterna visa mig din bild; musiken är din röst; himlen, din blick. Hela detta genie som fordom uplågade min tanka, är nu blott kärlek. Enthousiasm, eftertanka, förstånd, jag har ej mera något utan i förbindelse med dig.

Mågtige Gud som hör mig! sade hon, och lyftade sin blick mot himlen, Gud! som ej

är obeveklig för hjertats lidande, det ådlaste af alla! beröfva mig lifvet då han uphör at älska mig, beröfva mig denna sorgliga gnistan af min varelse hvilken blott skulle gifva mig kraft at lida. Han förer med sig hvad jag åger måst ådelt och ömt; om han låter denna eld utslockna som är nedlagd uti hans sköte, på hvilket rum af verlden jag finnes, måtte mitt lif också utslockna. Store Gud! du har ej skapat mig at öfverlefva alla ådla känslor; och hvad hade jag qvar sedan jag uphört at högakta honom? ty åfven han bör älska mig, han bör det. Jag känner en tilgifvenhet i djupet af mitt hjerta som utkräfver hans. O min Gud! utropade hon ånnu en gång: döden — eller hans kärlek! — Sedan hon slutat denna bön, vände hon sig åter til Oswald, och såg honom nedfallen framför sig uti förfärliga convulsioner: höjden af hans rörelse hade öfvergått hans krafter: han försakade Corinnas hjelp, han ville dö, och hans förstånd tycktes vara aldeles rubbat. Corinna tryckte lindrigt hans händer uti sina, och uprepade alt hvad han sjelf sagt henne. Hon försåkrade honom at hon trodde det, at hon gjorde sig säker om hans återkomst, och at hon nu var mycket lugnare; dessa ljufva ord lindrade något

lord Nelvils smärta. Likväl, ju närmare afskedstimman nalkades, ju mera omöjligt syntes det honom at verkställa skilsmässan.

— Hvarföre, sade han til Corinna, hvarföre skulle vi ej fara til en kyrka innan min afresa, och där tilsåga hvarandra en evig trohet! — Corinna båfvade vid dessa ord; hon såg på lord Nelvil, och den största förvirring uprörde hennes hjerta; hon kom ihog at Oswald, då han berättade sin historia, hade sagt at en qvinnas sorg var alsmågtig öfver hans upförande; men äfven tillagt at hans kånsla kallnade genom sjelfva den upoffring som denna sorg erhöill utaf honom. Hela Corinnas stolthet och styrka vaknade vid denna tanka, och efter några ögonblicks tystnad, svarade hon: — Du måse hafva återsedt dina vänner och ditt fädernesland innan du tar det beslut at förena dig med mig. Jag skulle nu hafva at tacka bortresans rörelse dertföre, och jag vill ej hafva det så. — Oswald var ej entrågen: åtminstone, sade han, och fattade Corinnas hand, svår jag ännu en gång at min tro är förbunden med denna ring som jag gifvit dig. Så länge du förvarar den, skall aldrig någon annan hafva rättigheter öfver mitt hjerta; om du en gång skulle föragta den, om du skic-

kade mig den tillbaka. . . — Uphör, uphör, afbröt Corinna, at uttrycka en oro som du omöjligt kan känna. Ack! det blir ej jag som först bryter våra hjertans helgade förening, du vet väl at det ej blir jag, och jag skulle nästan rodna at gifva försåkringar om det som redan är så afgjordt. —

Emedlertid kom timman närmare. Corinna bleknade vid minsta buller, och lord Nelvil var alltid fördjupad uti en håstig sorg, och hade ej styrka at säga et enda ord. Ånteligen syntes det olycksfulla skenet på långt håll genom fönstret, och straxt derpå stadnade den svarta gondolen framför trappan. Corinna skrek til vid denna åsyn och sprang tillbaka med fasa; hon föll i Oswalds armar, och ropade: — där åro de, se där! farväl, res, det år slut! — O min Gud! sade lord Nelvil, o min far! måste jag då resa! och hans tårar flöto då han tryckte henne mot sitt hjerta. — Res, sade hon til honom, res, du måste det. — Kalla in Thérésine, svarade Oswald, jag kan ej lemna dig ensam i detta tilstånd. — Ensam, ack! sade Corinna, år jag det ej ånda til din återkomst! — Jag kan ej gå ut ur detta rum, utropade lord Nelvil, nej jag kan det ej! — och då han utsade dessa ord var hans

förtviflan så stor at hans blickar och önskingar påkallade döden. — Nå vål, sade Corinna, jag skall gifva signalen; jag skall sjelf öppna denna dörr, men skänk mig ännu några ögonblick. — Ack ja! ropade lord Nelvil, låt oss ännu vara tilsammans en stund, ännu en liten stund; dessa grymma stunder äro likvål bättre än at uphöra at se dig. —

Man hörde då under Corinnas fönster roddarne som ropade lord Nelvils folk; de svarade, och en af dem kom at klappa på Corinnas dörr med tilkännagifvande at *alt var färdigt*. — Ja, alt är färdigt, svarade Corinna; hon aflågsnade sig från Oswald, och gick at bedja med hufvudet lutadt mot sin fars portrait. Utan tvifvel såg hon i detta ögonblick hela sin förflutna lefnad; samvetet förstorade alla hennes fel; hon fruktade at ej förtjena den gudomliga barmhertigheten, och likvål kände hon sig så olycklig at hon borde tro på himlens medlidande. Sedan hon stigit up, räckte hon handen åt lord Nelvil och sade til honom: — Res, jag vil det nu, och kan hånda inom et ögonblick skulle jag ej mer kunna det: res, måtte Gud välsigna dina steg, och äfven beskydda mig, ty jag behöfver det vål! — Oswald

kastade sig ännu en gång i hennes armar, och sedan han tryckt henne mot sitt hjerta med en obeskriflig passion, gick han, blek och båfvande som en man hvilken går til afrättsplatsen, ut utur detta rum, där han kanske för sista gången älskat, eller känt sig älskad på et sätt hvaraf ödet ej kan gifva mer än et exempel.

Då Oswald försvann undan Corinnas blickar, blef hon fattad af den håftigaste hjertklappning hvilken ej lemnade henne frihet at andas; hennes ögon voro så förvirrade at de föremål hon såg förlorade för dem all verklighet, och tycktes irra stundom nära stundom långt ifrån hennes blickar; hon trodde sig känna huru rummet där hon vistades skakades som vid en jordbåfning, och hon stödde sig för at motstå denna rörelse. Ännu hörde hon en fjerdedels timma buller af Oswalds betjening som voro sysselsatte med anstalterna til resan. Han var ännu där uti gondolen; hon kunde ännu få se honom; men hon fruktade för sig sjelf; och han på sin sida låg nästan utan känsla uti denna gondole. Änteligen reste han, och i detta ögonblick kastade sig Corinna utur rummet för at återkalla honom; Thérésine höll henne tillbaka. Et förskräckeligt regn började då; den håftigaste storm lät höra sig, och

det hus Corinna bebodde gungade nästan som et skepp midt uti hafvet. Hon kände en liflig oro för Oswald som skulle fara öfver fjården i detta hiskliga våder, och hon nedsteg til canalens brådd i afsigt at finna en båt för at följa honom åtminstone til fasta landet; men natten var så mörk at ingen enda båt fans. Corinna gick med den håftigaste uprörelse på de trånga stenar som skilja canalen från husen. Stormen ökades alt mera, och hennes farhoga för Oswald fördubblades i hvarje ögonblick. Hon ropade så högt hon kunde efter roddare, hvilka trodde det vara rop från någon olycklig som var i fara at drunkna under stormen, och likväl vågade ingen nalkas, så förfärliga voro de uprörda böljorna uti den stora canalen.

Corinna afvaktade dagen uti denna ställning. Vådret blef likväl lugnare, och den gondolier som hade fördt Oswald lemnade henne från honom den underrättelse at han lyckligt kommit öfver fjården. Detta ögonblick liknade ännu nästan sällhet, och det var ej förr än efter några timmar som den olyckliga Corinna ännu kände frånvaron, och de långsamma stunder, de ängsliga dagar, den oroliga och förtårande smärta hvilken hådanefter ensam skulle upfylla hennes tid.

FJERDE CAPITLET.

Oswald, under de första dagarna af sin resa, var tusende gånger färdig at vända om til Corinna; men de motiver som bortförde honom, segrade öfver detta begår. Det är et högtidligt steg, uti kärleken at en gång hafva öfvervunnit honom, bländverket af hans allmagt är uphördt.

Närmare England återkommo alla fäderneslandets minnen uti Oswalds själ; det är han tilbringat uti Italien var ej i förbindelse med någon annan tidpunct af hans lefnad. Det var som et lysande meteor hvilket träffat hans inbillning, men likväl ej kunnat helt och hållit förändra de opinioner och tycken af hvilka hans varelse ditintils varit sammansatt. Han återfann sig sjelf; och fastån saknaden at vara skiljd från Corinna hindrade honom at róna något intryck af sällhet, återtog han likväl en slags fasthet uti idéerna, hvilken försvunnit genom Italiens och de sköna konsternas rusgifvande tomhet. Så snart han satt foten på Englands jord, blef

han träffad af den ordning och vålmåga, den rikedom och industrie som framstälde sig för hans blickar; de bøjelser, tycken och vanor som voro honom medfödda, vaknade med förnyad styrka. Uti detta land, där karlarne hafva så mycken vårdighet, och qvinnorna så mycken blygsamhet, där den husliga sällheten är bandet för den allmänna, tänkte Oswald blott på Italien för at beklaga det. Det tycktes honom at menskliga förnustet var uti hans fädernesland öfveralt ådelt intryckt, då deremot uti Italien alla stiftelser och all samhällsordning gånge i många afseenden tillkännå blott oreda, svaghet och okunnighet. De förföriska taflorna, de poetiska intrycken gånge rum uti hans hjerta åt den moraliska frihetens innerliga känsla; och fastån han altid ålskade Corinna, tadlade han henne lindrigt at hafva kunnat ledsna vid lefnaden uti et land hvilket han ansåg så vist och ådelt. Ånteligen, om han kommit från et land, där bildningskraften är gudomligad, til et annat land på en gång ofrugbart och låtsinnigt, så skulle såkert alla hans minnen, hela hans själ, lifligt återfört honom til Italien; men han utbytte det obeståmda begäret af en romantisk sällhet, mot högmodet öfver lifvets sanna goda: oberoende och säkerhet

Han återkom til den varelse som passar för karlarne: verksamhet med ändamål. En drömande lefnad är snarare kvinnornas lott, dessa från deras födelse så svaga och undergifna varelser: mannen vill erhålla hvad han önskar, och vanan vid behjertenhet, känslan af styrka retar honom mot ödet om han ej kan styra det efter sitt behag.

Vid återkomsten til London återfann Oswald sina barndomsvänner. Han hörde talas detta starka och sammandragna språk som tyckes innefatta ännu flera känslor än det uttrycker; han återsåg dessa allvarsamma physionomier hvilka i en hast utveckla sig, då innerliga tilgifvenheter segra öfver deras vanliga förbehållsamhet; han återfann nöjet at göra upptäckter uti hjertan hvilka småningom uppenbara sig för upmärksamma blickar; han kände med et ord at han var uti sitt fädernesland, och de som aldrig varit derifrån äro okunniga genom huru många band det är oss kärt. Likväl skiljde Oswald aldrig Corinnas åtanka från något af de intryck han emottog, och då han mer än nånsin fästade sig til England, och kände alt mera motvilja at å nyo öfvergifva det, återförde honom alla hans tankar til beslutet at gifta sig med Corinna, och at nedsätta sig i Skottland med henne.

Han var otolig at stiga om bord för at så mycket snarare återkomma, då befallning ankom at upkjuta afresan för den expedition hvaraf hans regemente utgjorde en del; men man tilkännagaf tillika at detta uppehåll skulle snart kunna uphöra, och ovissheten i detta afseende var sådan at ingen officer kunde med säkerhet disponera om fjorton dagar. Denna ställning gjorde lord Nelvil ganska olycklig. Han led mycket at vara skiljd från Corinna, och at hvarken hafva tid eller frihet at upgöra eller följa någon viss plan. Han tilbragte sex veckor i London utan at visa sig i sällskaper, endast sysselsatt med det ögonblick då han kunde få återse Corinna, och mycket ledsen öfver den tid han var nödsakad at förlora långt ifrån henne. Än-
teligen beslöt han at använda dessa dagar til en resa at Northumberland för at där besöka lady Edgermond, och öfvertala henne at högtidligt erkänna Corinna för lord Edgermonds dotter, och at förklara rygtet om hennes död vara falskt utspridt; hans vänner visade honom de allmänna papper där man infördt mindre gynnande berättelser om Corinnas lefnadssätt, och han kände et håftigt begär at återställa henne både den rang och det anseende som var hennes rättighet.

FEMTE CAPITLET.

Oswald reste til lady Edgermonds gods. Han tænkte med rørelse at han skulle få se den boning där Corinna tilbragt så många år. Han kände också någon oro öfver nödvändigheten at låta lady Edgermond förstå at han beslutat afstå från hennes dotter; och blandningen af dessa särskildta känslor upprörde honom och gjorde honom tankfull. De ställen han såg då han framskred mot Englands norra del, återkallade alt mera Skottland för honom; och minnet af hans far, beständigt närvarande för hans tanka, trängde sig altid djupare til hans hjerta. Då han ankom til lady Edgermond, blef han träffad af den goda smak som rådde uti alla trågårdens och slottets inrättningar; och då vårdinnan ej ännu var färdig at emottaga honom, spatserade han i parken, och blef på långt håll genom löfven varse en ung person med den måst fina växten, med blonda hår af en undransvärd skönhet, hvilka knapt kvar-

höllos af hennes hatt. Hon låste med mycken upmärksamhet. Oswald igenkände henne för Lucile, oagtadt han ej sett henne på tre år, och fastån hon på denna tid öfvergått från barndom til ungdom, var hon underbart förskönad. Han nalkades henne, hålsade på henne, och glömmande at han var i England, ville han taga hennes hand för at vördsamt kyssa den efter Italiens bruk; den unga flickan gick tvänne steg tillbaka, rodnade mycket, gjorde honom en djup hålsning, och sade til honom: — Min herre, jag skall underrätta min mor at ni önskar se henne — och hon gick bort. Lord Nelvil stod slagen af denna vördnadsväckande och blyga upsyn, och af denna verkligt ånglalika skapnad.

Det var Lucile som knapt ingeck uti sitt sextonde år. Hennes anletsdrag voro obeskrifligt delicata: hennes våxt var nästan för mycket smal, ty någon liten svaghet røjde sig uti hennes gång; hennes hy var af en undransvärd skönhet, och hvithet och rodnad påföljde hvarandra uti et ögonblick. Hennes blå ögon voro så ofta nedslagna, at hennes physionomie i synnerhet bestod uti denna fina hy som förrådde henne ovetande de rörelser hvilka hennes djupa förbehållsamhet

på alla andra sätt döljde. Oswald, sedan han rest i södern, hade förlorat begreppet om en sådan figur och om et sådant uttryck. Han blef fattad af en känsla af vördnad; han förebrådde sig lifligt at hafva nalkats henne med en slags förtrolighet, och då han återkom til slottet, då han återsåg Lucile som då kommit tillbaka, tänkte han förtjust på den unga flickas himmelska renhet som aldrig aflågsnat sig från sin mor, och hvilken blott af lifvet känner den barnsliga ömheten.

Lady Edgermond var ensam då hon emottog lord Nelvil: han hade sett henne tvånnegångar i sällskap med sin far några år förut, men hade då ganska litet gifvit agt på henne; han undersökte henne nu med mera upmärksamhet för at jämföra henne med det portrait som Corinna hade gjort honom; han fann det sant i många afseenden, men likväl tyckte han sig uti lady Edgermonds blickar finna mera känslfullhet än Corinna tillågnade dem, och han trodde at hon förstod mindre än han at gissa indragna physionomier. Hans första interesse hos lady Edgermond var at öfvertala henne at erkänna Corinna, genom uphåfvandet af alt hvad man gjort för at utgifva henne för död. Han började samtalet med

at tala om Italien, och det nöje han där smakat. — För en karl, svarade lady Edgermond, är Italien en rolig vistelseort; men jag skulle blifva mycket missnöjd om et fruntimmer som intresserade mig kunde trifvas där länge. — Jag har likväl där funnit, svarade lord Nelvil, redan stött af detta utlåtande, den måst utmärkta qvinna som jag i min lefnad kânt. — Detta kan vara möjligt i afseende på snille, återtog lady Edgermond; men en hederlig karl söker andra egenskaper hos sin lefnads följeslagerska. — Och han finner dem åfven, återtog Oswald med hetta. — Han ämmade fortfara och tydligt framställa hvad som på bägge sidor var blott vidrördt, men Lucile kom in för at hviska vid sin mor. — Nej, min dotter, svarade lady Edgermond helt högt, du kan ej i dag få gå til din cousine, du åter middag hemma med lord Nelvil. — Vid dessa ord rodnade Lucile ännu starkare än uti trädgården; hon satte sig sedan vid sidan af sin mor, och tog en sticksöm på bordet hvarmed hon sysselsatte sig, utan at nånsin uplyfta ögonen, eller blanda sig uti conversationen.

Lord Nelvil blef nästan förtretad öfver detta upförande: ty det var sannolikt at Lu-

cile ej var okunnig om at det varit fråga om deras förening, och fastån Luciles härnyckande figur alltid mera intog honom, påminnte han sig alt hvad Corinna sagt honom om möjligheten af den strånga upfostrans verkan som lady Edgermond gaf sin dotter. I allmänhet hafva de unga flickorna uti England mera frihet ån gifta fruntimmer; både förnuftet och moralen gifva skål til denna sedvana; men lady Edgermond gick derifrån, ej för de gifta fruntimren, men för de unga flickorna; hon var af den tankan at den strångaste återhållsamhet passade fruntimren uti alla belågenheter. Lord Nelvil ville förklara för lady Edgermond sina afsigter i anseende til Corinna, så snart han ånnu en gång blef ensam med henne; men Lucile gick ej ut, och lady Edgermond underhöll samtalet ånda til middagen öfver åtskilliga ämnen, med et enkelt och stadgadt förstånd hvilket ingaf lord Nelvil vördnad. Han skulle velat bestrida opinioner som voro så beståmda uti alla mål, och hvilka ofta ej öfverensstämde med hans egna; men han kände at om han skulle säga et ord åt lady Edgermond som ej skulle vara enligt med hennes begrepp, så skulle han derigenom gifva henne en tanka om honom hvilken ej

sedan skulle kunna utplånas, och han tvekade vid detta första steg, aldeles ohjelpigt hos en person som ej medgaf några nyanser eller undantag, och hvilken afgjorde alt efter allmänna och positiva regler.

Man anmålte middagen. Lucile gick til sin mor för at gifva henne armen. Oswald blef då varse at lady Edgermond gick med mycken svårighet. — Jag lider, sade hon til lord Nelvil, af en gansa smärt-sam och kan hånda dödlig sjukdom. — Lucile bleknade vid dessa ord. Lady Edgermond såg det, och återtog med godhet: — min dotters omsorger halva likvål redan en gång räddat mit lif, och skola kanske ännu länge uppehålla det. — Lucile nedsänkte hufvudet på det at hennes rörelse ej skulle synas. Då hon uplyfte det, voro hennes ögon ännu våta af tårar; men hon hade ej en gång vågat fatta sin mors hand; alt hade föregått inom hennes hjerta, och hon hade blott tänkt på andra at för dem dölja hvad hon kände. Emedlertid blef Oswald djupt rörd af denna förbehållsamhet, af detta tvång; och hans inbillning, fordom skakad af passionen och våltaligheten, fann behag uti åskådandet af oskuldens sköna tafla, och trodde sig se omkring Lucile jag vet ej hvilket

blygsamt moln som på et förtjusande sätt hvilade blicken.

Under middagsmåltiden ville Lucile skona sin mor från den minsta möda; hon serverade alt med beständig omsorg, och lord Nelvil hörde blott ljudet af hennes röst då hon bjöd af de särskilta rätterna; men dessa obetydliga ord voro uttalade med en förtjusande ljufhet, och lord Nelvil frågade sig sjelf huru det var möjligt at de enklaste rörelser och de allmännaste ord kunde helt och hållet uphöja själen. — Det fordras, sade han vid sig sjelf, antingen Corinnas snille, som öfvergår alt hvad inbillningen kan önska, eller denna tystnadens och blygsamhetens mystiska slöja, som tillåter hvarje karl at föreställa sig hvilka dygder och känslor han sjelf önskar. — Lady Edgermond och hennes dotter stego up från bordet, och lord Nelvil ville följa dem; men lady Edgermond var så noggrant underkastad vanan at gå bort vid deserten, at hon bad honom blifva qvar vid bordet intil dess hon och hennes dotter hunnit tillaga théet uti salongen, och lord Nelvil infann sig hos dem inom en fjerdedels timma. Af tonen gick förbi utan at han fick vara et ögonblick ensam med lady Edgermond,

ty Lucile gick ej ifrån henne. Han viste ej hvad han borde göra, och han åmnade resa til närmaste stad, i afsigt at återkomma dagen derpå för at tala med lady Edgermond, då hon tilböd honom at tilbringa natten på slottet. Han antog straxt tilbudet utan at fästa någon vigt dervid, och likväl ångrade han straxt at hafva gjort det, emedan han trodde sig se uti lady Edgermonds blickar at hon ansåg detta samtycke såsom et skål at tro at han ännu hade afsigter på hennes dotter. Detta blef en förnyad orsak til det beslut han tog at redan i samma ögonblick begära et samtal med henne, hvilket hon utsatte til följande morgonen. Lady Edgermond lät bära sig uti sin trädgård. Oswald tilböd henne sin arm til en liten promenade. Lady Edgermond såg skarpt på honom, och sade sedan: ja, hvarför icke — Lucile öfverräckte honom sin mors hand, och sade helt lågt af fruktan at hennes mor skulle höra det: — Mylord, gå sagta. — Lord Nelvil båfvade vid dessa ord, talade i hemlighet. På samma sätt kunde et känslfullt ord blifvit honom tillsagdt af denna änglalika figur som ej syntes skapad för denna jordens tilgifvenheter. Oswald trodde ej at hans rörelse i detta ögonblick kunde

vara et förolämpande mot Corinna; han tyckte at det blott var en dyrkan af Luciles himmelska renhet. De gingo in tillbaka vid timman för aftonbönen, hvilken lady Edgermond hvar afton förrättade med alt sitt husfolk. De voro samlade i stora salen på nedre bottnen. De flåsta utaf dem voro gamla och skröpliga; de hade tjenat lady Edgermonds och hennes mans far. Oswald blef lifligt rörd af detta skådespel, hvilket återkallade för hans minne hvad han ofta sett uti sin fars hus. Alla lade sig på knå, utom lady Edgermond som var hindrad af sin sjukdom, men som sammanknäpte händerna och nedslog ögonen med vördnadsfull andagt.

Lucile låg på knå bredvid sin mor, och det var hon som förrättade läsningen. Det var först et capitel af evangelium, och sedan en bön inrättad för landt- och hemlefnaden. Denna bön var sammansatt af lady Edgermond sjelf; och uti uttrycken var en slags strånghet som contrasterade med hennes dotters milda och blyga uttal; men sjelfva denna strånghet ökade effecten af de sista orden, hvilka Lucile darrande utsade. Sedan man gjort förbön för husets tjenare, slåkten, konungen, och fäderneslandet, kommo dessa

ord: "gör oss också den nåden, o vår Gud!
 "at detta huses unga dotter må få lefva och
 "dö, utan at hennes själ blifvit befläckad med
 "en enda tanka, en enda känsla, som ej är
 "enlig med hennes skyldigheter; och at hen-
 "nes mor, som snart skall återvända til dig,
 "må kunna hoppas förlåtelse för sina egna
 "fel genom sitt enda barns dygder."

Lucile uprepade alla dagar denna bön. Men denna afton, i Oswalds närvaro, var hon mera rörd än vanligt, och tårar nedfölla från hennes ögon innan hon slutat läsningen, och innan hon kunde med händerna för ansigtet dölja dem för andras blickar. Oswald hade sett dem falla; och en rörelse blandad med vördnad upfylde hans hjerta: han betraktade detta ungdomsutseende hvilket så nära liknade barndomen, denna blick hvilken ännu syntes bibehålla et friskt minne af himlen. Et så förtjusande ansigte emellan dessa många ansigten som alla utvisade ålderdom och bräcklighet, tycktes vara en bild af den gudomliga barmhertigheten. Lord Nelvil besinnade denna så stränga och indragna lefnad som Lucile fört, han föreställde sig denna ojåmförliga skönhet, således beröfvad alla verdens nöjen och all dess dyrkan, och hans själ blef genomträngd af den renaste

känsla. Också Luciles mor förtjente vördnad, och erhöll den. Hon var ännu mera sträng emot sig sjelf än emot andra. Hennes inskränkta snille borde snarare tillräknas hennes grundsatsers ytterliga strånghet, än någon brist af naturligt förstånd; och igenom alla de band hon ålagt sig, igenom all hennes naturliga och förvärfvade kallsinnighet, syntes en passion för hennes dotter, så mycket mera innerlig, som hårdheten af hennes character hade sitt ursprung från en qväfd känslolofullhet, hvilken gaf ny styrka åt den enda tilgifvenhet hon tillåtit sig.

Klockan tio om aftonen herrskade den djupaste tystnad i huset. Oswald kunde ostörd öfvertänka hvad som föregått på denna dag. Han tilstod ej för sig sjelf at Lucile gjort intryck på hans hjerta. Kanske var detta ej heller ännu sant; men, fastån Corinna förtjusade inbillningen på tusende sätt, voro likväl hos honom et slags idéer, en musikalisk ton, om man så får uttrycka sig, hvilken blott stämde tilsammans med Lucile. Bilderna af en huslig sällhet förenade sig lättare med Northumberlands fristad än med Corinnas segrande char: ånteligen kunde Oswald ej dölja för sig at Lucile vore den hustru som hans far skulle

valdt åt honom; men han älskade Corinna; men han var älskad af henne: han hade gifvit sitt löfte at ej knyta andra band; det var nog för at stadga honom i sitt beslut at dagen derpå underrätta lady Egermond at han åmnade gifta sig med Corinna. Han somnade med åtanka af Italien; och likväl tyckte han sig i en dröm se Lucile som lätt gick förbi honom under skapnad af en ängel: han vaknade, och ville fördrifva denna dröm; men den återkom ännu en gång, och sista gången den visade sig för honom tycktes denna figur flyga bort; han vaknade på nytt, denna gång med saknad at ej kunna qvarhålla det föremål som försvann för hans ögon. Det började då dagas, och Oswald steg up för at spatsera.

SJETTE CAPITLET.

Solen var nyss uppgången, och lord Nelvil trodde at ingen ännu var vaken i huset. Han bedrog sig: Lucile ritade på balcongen. Hennes hår, som ännu ej var upfästadt, blef uplyftadt af vinden. Hon liknade på detta sätt lord Nelvils dröm, och han blef et ögonblick träffad då han såg henne, liksom af en öfvernaturlig andesynd. Men han blygdes snart at halva låtit upröra sig af en så enkel omständighet. Han stannade en stund framför denna balcon. Han hälsade på Lucile, men hon kunde ej se honom, ty hon vände aldrig ögonen från sitt arbete. Han fullföljde sin promenade, och han skulle då önskat mera än nånsin at få se Corinna, på det hon skulle skingrat dessa obestämda intryck som han ej kunde utreda: Lucile behagade honom som mysterien, som det okända; han skulle önskat at glansen af Corinnas snille hade utplånat denna lätta bild hvilken ömsevis iklädde sig särskildta former för hans ögon.

Han återkom i salongen, och fann där Lucile som insatte den ritning hon gjort uti en liten brun ram midt emot sin mors thébord. Oswald såg denna ritning; det var blott en hvit törnros på sin stjelk, men ritad med fullkomlig smak. — Ni kan då måla, sade Oswald til Lucile? — Nej, mylord, jag blott efterapar blommorna, och ändå alltid de lättaste: vi hafva här ingen undervisning, och för det lilla jag lårt har jag at tacka en syster som gifvit mig lectioner. — Hon suckade då hon utsade dessa ord. Lord Nelvil rodnade mycket, och sade til henne: — och hvar år då denna syster? — Hon tefver ej mer, återtog Lucile; men jag skall alltid sakna henne. — Oswald förstod at Lucile var bedragen, liksom alla andra, om sin systers öde; men detta ord, *jag skall alltid sakna henne*, tycktes gifva tilkännan en ålskvård character, och han blef rörd deraf. Lucile åmnade gå ut, ty hon blef hastigt varse at hon befann sig ensam med lord Nelvil — då lady Edgermond kom in. Hon såg på sin dotter med förundran och strånghet på en gång, och gaf henne tecken at gå bort. Detta ögonkast underråttade Oswald om hvad han ej märkt, nemligen at Lucile gjort någonting särdeles

ovanligt då hon några minuter varit kvar i hans sällskap utan sin mor; och han blef rörd deraf lika mycket som han skulle blifvit genom et ganska afgjordt bevis om deltagande hos en annan.

Lady Edgermond satte sig, och bortvisade sin betjening som understödt henne ända til sin ländstol. Hon var ganska blek, och hennes läppar darrade då hon bjöd lord Nevil en kopp thé. Han blef varse denna uprörelse; och den förvirring han sjelf rönste ökades deraf; likväl, uplifvad af begåret at tjena den han ålskade, började han samtalen. — Min fru, sade han til lady Edgermond, jag har uti Italien mycket varit i sällskap med et fruntimmer som intresserar er särdeles. — Jag tvifflar derpå, svarade lady Edgermond kårft, ty ingen menniska intresserar mig i detta land. — Jag trodde likväl, fortsfor lord Nevil, at er mans dotter hade rättigheter til er tilgifvenhet. — Om min mans dotter, återtog lady Edgermond, vore en person kallsinnig för sina skyldigheter liksom för sitt anseende, så skulle jag visst ej önska henne ondt, men jag skulle vara ganska glad at aldrig få höra talas om henne. — Och om denna af er öfvergifna flicka, återtog Oswald med hetta, vore det måst rätt-

måligt utmärkta fruntimmer i världen genom sina beundransvärda talanger, skulle ni likväl alltid förskjuta henne? — I alla fall, återtog lady Edgermond, jag gör ej afseende på sådana talanger som leda et fruntimmer från sina verkliga skyldigheter. Det finnas actricer, musikanter, artister för at roa världen; men för fruntimmer af vårt stånd, är det enda passande öde at helga sig åt sin man och at vål upfostra sina barn. — Hvad, återtog lord Nelvil, dessa talanger som komma från själen, och ej kunna finnas utan den måst uphöjda character, utan det måst ömma hjerta, dessa talanger som äro förenade med den måst rörande godhet, det ådlaste hjerta, ni skulle ogilla dem blott för det de utvidga tankan, för det de gifva åt sjelfva dygden et mera vidsträckt område, en mera allmän inflytelse? — Åt dygden, återtog lady Edgermond med et bittert småleende; jag vet ej visst hvad ni menar med detta ord på detta sätt tillämpadt. En persons dygd som flytt från sin fars hus? en persons dygd som bosatt sig uti Italien? som fört en oberoende lefnad? emottagit all slags dyrkan? (om jag vill lindra ordsättet) som gifvit et exempel ännu mera skadligt för andra än för henne sjelf?

sjelf? som afsagt sin rang, sin slägt, sin fars namn? .. — Min fru, afbröt Oswald, detta är en ädelmodig upoffring som hon gjort åt edra önsknigar, för er dotters skull; hon har fruktat at skada er om hon bibehöll ert namn ... — Hon har fruktat det, utropade lady Edgermond, hon kände då at hon vanhedrade det. — Detta är för mycket, afbröt Oswald med håfthet. Corinna Edgermond skall snart blifva lady Nelvil; och jag får då veta, min fru, om ni skall rodna at uti henne erkänna er mans dotter! Ni förblandar en person med allmänna reglor som är mera begäfvad af himlen än en qvinna nånsin varit det; en ängel af snille och godhet; et underbart genie, och likväl en öm och blyg character; en sublim bildningskraft, et gränslöst ädelmod; en person som kanske har felat, emedan en så underbar öfverlägsenhet ej alltid kan förena sig med det allmänna lifvet, men hvilken har en så skön själ, at den är öfver hennes fel, och at en enda af hennes handlingar eller ord utplånar dem alla. Hon hedrar den hon utväljer til sin beskyddare, mera än verdens drottning kunde göra då hon utnämnde sig en gemål. — Kan hända ni skall få skål, mylord, at

beklaga er öfver mitt inskränkta begrepp, svarade lady Edgermond, med bemödande at beherrska sin känsla, men uti alt hvad ni sagt mig finnes ingenting som jag förstår. Mitt begrepp om moralitét är et noga iagttagande af föreskrifna reglor: utom denna gräns ser jag blott illa använda egenskaper, hvilka högst kunna förtjena medlidande. — Verlden skulle varit mycket trög, min fru, svarade Oswald, om man aldrig känt hvarken genie eller enthousiasm, och om man af menckliga naturen gjort en så ordentlig och enformig sak. Men, utan at långre fortsara en så onyttig ordväxling, är min afsigt at högtidligt fråga er om ni ej vill erkänna miss Edgermond för er styfdotter, då hon blir lady Nelvil. — Ännu mindre då, återtog lady Edgermond, ty jag är skyldig er fars minne at hindra, om jag kan, den måst olyckliga förening. — Huru? min fars? sade Oswald, som alltid blef förvirrad af detta ord. — Vet ni ej, fortfor lady Edgermond, at han nekade miss Edgermonds hand för er då hon ännu ej begått något fel, då han blott förutsåg med den fullkomliga skarpsinighet som characteriserade honom, hvad hon en dag skulle blifva? — Hvad! ni vet. — Er fars bref til mylord Edgermond i detta

ämne, är i Herr Dicksons, hans gamle väns händer, afbröt lady Edgermond; jag har gifvit honom det då jag fått veta edra förbindelser med Corinna uti Italien, på det ni måtte få se det vid er återkomst: det passade ej mig at blanda mig deri. —

Oswald var några ögonblick tyst, och sade sedan: — hvad jag begår utaf er, min fru, är hvad som är rättvist, och hvad ni är skyldig er sjelf: uphåf de rygten ni utspriddt om er styfdotters död, och erkänn henne på hederligt sätt för hvad hon är, för lord Edgermonds dotter. — Jag vill på intet sätt, svarade lady Edgermond, bidraga til er lefnads olycka; och om Corinnas nuvarande ställning, denna varelse utan namn och beskydd, kan blifva en orsak at ni ej gifter er med henne, måtte Gud och er far bevara mig ifrån at nånsin undanrödja detta hinder! — Min fru, svarade lord Nelvil, Corinnas olycka skulle blifva et ännu fastare band emellan henne och mig. — Nå vå! återtog lady Edgermond med en lillighet at hvilken hon aldrig förr öfverlemnade sig, och hvilken utan tvifvel kom från den saknad hon kände öfver förlusten af en man at sin dotter som passade henne i så många afseenden; nå vå, fortfor hon, gören er då

bägge olyckliga; ty hon skall också bli det: detta land är henne förhatligt; hon kan ej böja sig efter våra seder, efter vårt stränga lefnadssätt. Hon måste hafva en théater där hon kan visa alla dessa talanger på hvilka ni sätter så mycket värde, och hvilka gifva åt lifvet så många svårigheter. Ni skall se henne leds i detta land, och önska at återvända til Italien; hon skall draga er dit: ni skall öfvergifva edra vänner, ert och er fars fädernesland, för en utländskas skull, ålskvärd jag medger det, men som visst skulle snart glömma er om ni sjelf ville, ty ingenting är mera lättsinnigt än dessa upeldade hafvuden. En djup sorg är endast möjlig för dem ni kallar medelmåttiga fruntimmer, det vill säga de som blott lefva för sin man och sina barn. — Håftigheten af den rörelse som drifvit lady Edgermond at tala på detta sätt, hon som alltid van vid at tvinga sig, kan hånda ej en enda gång förr i sin lefnad öfverlåtit sig til denna grad, skakade hennes förut sjuka nerver, och då hon slutade tala, blef hon illamående. Då Oswald såg henne i detta tilstånd, ringde han håftigt för at skaffa hjälp.

Lucile kom in ganska förskräckt; hon skyndade sig at hafva omsorg om sin mor:

och kastade blott på Oswald en orolig blick som tycktes såga honom: *är det ni som har gjort min mor illa!* Denna blick rörde djupt lord Nelvil. Då lady Edgermond kom sig före, bjöd han til at visa henne det interesse hon ingaf honom; men hon bemötte honom med kallsinnighet, och rodnade då hon tänkte at hon genom sin uprörelse kanske hade felat i stolthet i afseende på sin dotter, och förrått det hemliga begår hon hyste at förbinda henne med lord Nelvil. Hon gaf tecken åt Lucile at gå bort, och sade: Mylord, ni bör i alla fall anse er fri från den slags förbindelse som kunde vara oss emellan. Min dotter är så ung at hon ej kunnat fåsta sig vid det förslag som jag och er far hade upgjordt. Men det blir i alla fall ej passande, sedan detta förslag nu ändras, at ni mera besöker mig så länge min dotter ej är gift. — Jag måste då inskränka mig, återtog Oswald, och gjorde en bugning för henne, vid at skriva er til för at underhandla om en perso öde hvilken jag aldrig skall öfvergifva. — Ni gör som er behagar, svarade lady Edgermond med qväfd röst; — och lord Nelvil reste.

Då han red genom alléen, såg han Luciles éléganta figur på långt håll i parken.

Han återhöll sin häst för at ännu få se henne, och han tyckte at Lucile följde åt samma håll som han, i det hon döljde sig bakom tråden. Stora landsvägen gick förbi en pavillon vid slutet af parken: han red förbi med rörelse, men utan at få se henne. Han vände många gånger hufvudet tillbaka sedan han kommit förbi, och blef varse på et annat ställe, derifrån man kunde se utåt landsvägen, en lätt skakning på bladen af et tråd som stod nära pavillonen. Han stavnade framföre detta tråd, men såg ej där den minsta rörelse. Ovisst om han gissat rätt, fullföljde han sin väg, men red hastigt med blixstens snabbhet tillbaka, liksom han skulle tappat någonting på vägen. Då såg han Lucile vid sidan af vägen, och hälsade vörtnadsfullt på henne. Lucile drog hastigt ned sitt flor och gick in i skogen; hon tänkte ej på at då hon döljde sig på detta sätt bekände hon tillika det motiv som fört henne dit: det stackars barnet hade aldrig rönt någonting så lifligt eller så brottsligt i sin lefnad, som den känsla hvilken fört henne at önska få se lord Nelvil passera förbi; och långt ifrån at tänka på en helt enkel hälsning tillbaka, trodde hon sig förlorad i hans sinne om han gissat hennes tanka. Oswald förstod alla dessa rö-

relser, och kände sig ljuft smickrad af detta oskyldiga deltagande som var så uprigtigt och blygt uttryckt. — Ingen, tänkte han, kunde vara mera uprigtig än Corinna, men också kände ingen sig sjelf och andra bättre än hon: man skulle behöfva underrätta Lucile både om den kärlek hon rönt och den hon ingaf. Men denna en dags förtjusning, kan den vara nog för hela lefnaden? och då denna ålskvårda okunnighet om sig sjelf ej råcker länge, då man ändå en gång måste utransaka sin själ och begripa hvad man känner, är då ej den öpenhertighet som öfverlever denna upptäckt bättre än den som föregår den? —

Han jämförde på detta sätt i sina tankar Corinna med Lucile: men denna jämförelse var ännu intet annat, åtminstone trodde han så, än et blott tidsfördrif för sinnet, och han föreställde sig ej at den närmare skulle kunna sysselsätta honom.

SJUNDE CAPITLET.

Sedan Oswald lemnat lady Edgermonds hus, begaf han sig til Skottland. Den förvirring som Luciles närvaro förorsakat honom, den känsla han alltid bibehöll för Corinna, alt gaf rum för den rörelse han kände vid åsynen af de rum där hans far tillbragt sin lefnad: han förebrådde sig de förströelser åt hvilka han det förledna året öfverlemnade sig; han fruktade at ej mer vara värdig at ingå uti den boning hvilken han önskade at aldrig hafva öfvergifvit. Ack! efter förlusten af hvad man ägde kårast i världen, huru skulle man kunna vara nöjd med sig sjelf, om man ej qvarblifvit uti den djupaste enslighet! Det är nog at lefva i sällskap för at alltid på något sätt försumma den dyrkan man ägnat åt de som ej mera äro til. Förgäfvets bor deras minne uti djupet af själen; man öfverlemnar sig åt denna de lefvandes verksamhet hvilken bortvisar tankan på döden, antingen som obehaglig, eller onyttig, eller ock blott som tröttsam. Ånteligen,

om ej ensligheten förlånger saknaden, bemågtigar sig varelsen sådan den är på nytt de ömma själarna, och återgifver dem intressen, begär och passioner. Detta behof af förströelse är et uselt vilkor för människans natur, och fastån försynen velat at menniskan skulle vara så, på det hon skulle kunna fördraga döden både för sig sjelf och andra, känner man sig ofta midt uti dessa förströelser fattad af förebräelser öfver at man kan vara i stånd dertil, och en rörande och undergifven röst tyckes säga til oss: *Du som jag ålskade, har du också glömt mig?*

Dessa tankar sysselsatte Oswald då han återvände til sitt hem; han rönte ej då han nu kom dit en lika förtviflan som förra gången, men likväl en djupt sorglig känsla. Han såg at tiden hade vandt hela världen vid dens förlust som han sörjde: betjeningen trodde sig ej mera böra nämna hans fars namn inför honom; hvar och en hade ingått uti sina vanliga göromål. Man hade slutit lederna, och barnens generation upväxte för at upfylla fädernas. Oswald gick at innesluta sig uti sin fars kammare, där han återfann hans kappa, hans kåpp, hans ländstol; alt på samma rum: men hvar fanns den röst som svarade til hans, och det fadershjerta som

klappade då det återsåg sin son! Lord Nelvil förblef nedsänkt uti djupa betraktelser. — O menckliga öde! utropade han, med ansigtet badande i tårar, hvad vill du med oss! så mycket lif för at omkomma! så många tankar för at alt skall uphöra! Nej, nej, han hör mig, min ende vän, han är närvarande just här vid mina tårar, och våra odödliga själar vänta hvarandra. O min far! o min Gud! styren min lefnad. De känna ej hvarken obeslutsamhet eller ånger, dessa jernsjälar som tyckas hysa inom sig de oföränderliga egenskaperna af den physiska naturen; men de väsenden som äro sammansatta af inbillning, af kånslöfullhet, af samvete, kunna de väl göra et steg utan at frukta at villsefara! De söka skyldigheten til vägvisare; och sjelfva skyldigheten förmörkas för deras blickar, om ej gudomligheten uppenbarar den i djupet af hjertat. —

Om aftonen gick Oswald at spatsera uti sin fars favorit-allée; han förestälde sig hans bild igenom tråden. Ack! hvem har ej hoppats någon gång uti sina ifriga böner, at en ålskad skugga skulle visa sig för oss; at et mirakel med et ord skulle kunna erhållas genom kärlek! fåfångt hopp! på denna sidan grafven få vi ingenting veta. Ovisshetens

ovisshet! du plågar ej vanliga menniskor. Men ju mera tankan förådlas, ju mera dragges hon oöfvinnerligt ned til estertankans afgrunder. Under det Oswald helt och hållit öfverlemnade sig deråt, hörde han en vagn komma i alléen, och en gubbe steg derutur, hvilken långsamt nalkades honom: denna åsynen af en gubbe, vid denna timma och på detta ställe, uprörde honom djupt. Han igenkände herr Dickson, hans fars gamle vän, och emottog honom med en rörelse hvilken han aldrig skulle kånt för honom uti något annat ögonblick.

ÅTTONDE CAPITLET.

Herr Dickson liknade på intet sätt Oswalds far: han hade hvarken hans förstånd eller hans character; men han var hos honom i hans dödsstund; och född samma år, skulle man kunnat tro at han lefde ännu några dagar efter för at lemna honom nyheter från denna verden. Oswald gaf honom sin arm då han gick upför trappan; han kände en slags sällhet uti dessa omsorger gifne åt ålderdomen, den enda likhet med hans far han kunde finna hos herr Dickson. Denna gubbe hade sett Oswald födas, och dröjde ej at otvungit yttra sig om alt hvad som angick honom. Han ogillade strängt hans förbindelse med Corinna, men hans svaga argumenter skulle på Oswalds sinne haft ännu mindre inflytande än lady Edgermonds, om herr Dickson ej gifvit honom det bref som hans far, lord Nelvil, skrifvit til lord Edgermond, då han ville bryta det föreslagna giftermålet emellan sin son och Corinna, då miss Edgermond. Se här detta bref, skrifvit år 1791, under Os-

walds första resa til Frankrike. Han läste det darrande.

Bref från Oswalds far til lord Edgermond.

"Förlåter ni mig, min vän, om jag föreslår er en ändring uti de förslager vi haft angående om förbindelse mellan våra bågge familler? Min son är aderton månader yngre än er äldsta dotter; det är bättre at vi framdeles gifva honom Lucile, er andra dotter, som är tolf år yngre än sin syster. Jag kunde ej behöfva anföra någon annan orsak; men då jag kände miss Edgermonds ålder innan jag begårte henne för Oswald, skulle jag tro mig fela uti vånskapens förtroende, om jag ej uplyste er om de skäl som göra at jag önskar afbryta detta giftermål. Vi hafva varit bekanta uti tjugu år, vi kunna således tala uprigtigt med hvarandra om våra barn, i synnerhet som de ännu äro nog unga at kunna rättas genom våra råd. Er dotter är charmante; men jag tycker mig uti henne se en af dessa sköna grekinnor som förtjusade och underkufvade verlden. Blif ej stött öfver den idé som denna jämförelse kan upväcka. Utan tvifvel har er dotter ej

undfått af er, ej heller funnit i sitt eget hjerta annat än de renaste känslor och grundsatser, men hon känner behof at behaga, at fånga, at göra effect. Hon har ännu större talanger än egenkärlek; men dessa sållsynta talanger skola nödvändigt reta begäret at utveckla dem, och jag vet ej hvilken théater kan vara nog för detta verksamma snille, denna våldsamma inbillning, denna brinnande character, med et ord, som framlyser uti alla hennes ord; hon skulle säkert draga min son ifrån England; ty en sådan qvinna kan ej där vara lycklig; och endast Italien passar för henne."

"Hon måste hafva denna oberoende varelse hvilken blott är undergifven fantasien. Vår landtlefnad, våra hemseder, skola nödvändigt strida mot alla hennes tycken. En man som är född uti vårt lyckliga land bör vara engelsman framför alt: han måste uppfylla sina skyldigheter som medborgare, efter han har den lyckan at vara det; och uti de land der de politiska stiftelser gifva karlarne hedrande tillfällen at verka och visa sig, böra kvinnorna stå i skuggan. Huru vill ni at en så utmärkt person som er dotter skulle nöja sig med et sådant öde? Tro mig, gift henne uti Italien: hennes religion, hennes tycken,

hennes talanger kalla henne dit. Om min son gifte sig med miss Edgermond, skulle han såkert ålska henne mycket, ty det är omöjligt at vara mera förförisk, och han skulle då bjuda til för at behaga henne at införa främmande seder uti sitt hus. Snart skulle han förlora denna national-esprit, dessa fördomar, om ni så vill, hvilka sammanfoga oss inbördes, och göra utaf vår nation en corps, et fritt men ouplösligt bolag, som ej kan uphöra utan med den sista ibland oss. Min son skulle snart vantrifvas i England, då han märkte at hans hustru ej där var lycklig. Jag vet at han har all den svaghet som känslfullheten gifver; han skulle då såkert bosätta sig uti Italien, och om jag ännu lefde, skulle denna frivilliga landsflykt döda mig af sorg; icke allenast derföre at den beröfvade mig min son, men äfven derföre at den skulle beröfva honom äran at tjena sitt fädernesland.”

”Hvilket öde för en af våra bergsboar at framslåpa et lättjefullt lif i skötet af Italiens nöjen! En skotte som vore sin hustrus *sigisbé*, om ej någon annans! onyttig för sin familie, hvars ledare eller beskyddare han ej mera skulle vara! Sådan jag känner Oswald skulle er dotter vinna et stort värde öfver

honom. Jag är då glad öfver at hans vistande i Frankrike har beröfvat honom tillfället at få se miss Edgermond; och jag vågar anhålla hos er, min vän, om jag skulle dö innan min son blir gift, at ni ej låter honom göra bekantskap med er äldsta dotter innan er yngre dotter hunnit en ålder at kunna fästa honom. Jag anser vår vänskap nog gammal, nog helig, för at kunna vanta utaf er detta tilgifvenhetsprof. Säg min son, om det fordras, min vilja i detta fall; jag är viss at han skall vårda den: och ännu mera om jag uphört at lefva."

"Gif också, jag ber er, alla edra omsorger at Oswalds förening med Lucile. Oagtadt hon är mycket barn, har jag utvecklat i hennes anletsdrag, uti uttrycket af hennes physionomie, uti hennes röst, den måst rörande blygsamhet. Se där den rätt engelska qvinna som skall göra min son lycklig; om jag ej får lefva nog för at blifva vitne til denna förening, skal jag glädja mig derät i himlen; då vi en gång blifva där förenade, skola våra vålsignelser och våra böner, min bästa vän, ännu beskydda våra barn.

Er tilgifne

Nelvil."

Efter denna läsning bibehöll Oswald den djupaste tystnad, hvilket gaf tillfälle åt Herr Dickson at fullfölja sin långa discours utan at bli afbruten. Han beundrade sin väns skarpsinnighet som så väl hade fällt omdöme öfver miss Edgermond; oagtdadt han ändå var långt ifrån, sade han, at kunna föreställa sig det straffbara upförande som hon sedan haft. Han afgjorde, i Oswalds fars namn, at en sådan förbindelse skulle vara et dödligt förolämpande mot hans minne. Oswald underrättades af honom at under hans olyckliga vistande i Frankrike, et år sedan detta bref var skrifvit, 1792, hade hans far blott funnit tröst hos lady Edgermond, där han tilbragt en hel sommar, och at han sysselsatt sig med Luciles upfostran, hvilken särdeles mycket behagade honom. Änteligen, utan konst, men äfven utan skonsamhet, angrep herr Dickson Oswalds hjerta på de måst ömma ställen.

På detta sätt förenade sig alt at omkullkasta den frånvarande Corinnas sällhet; hon hade ej något annat försvar än sina bref hvilka då och då återkallade henne för Oswalds minne. Hon hade at strida mot sakernas natur, fäderneslandets inflytelse, en fars

minne, vänners enträgenhet til förmon för de lättaste beslut och den allmännaste våg, och de upväxande behagen af en ung flicka som tycktes vara så väl i sammanstämning med den husliga sällhetens lugna och rena hepp.

SJUTTONDE BOKEN.

CORINNA I SKOTTLAND.

FÖRSTA CAPITLET.

Corinna bodde emedlertid nära Venedig på en landgård vid stranden af Brenta; hon ville bli kvar på det ställe där hon sett Oswald för sista gången, och för öfrigt trodde hon sig där vara närmare än uti Rom til bref från England. Prinsen af Castel-Forte hade skrivit henne til med begåran at få resa til henne, och hon hade nekat det. Den vänskap som var emellan dem, befällte förtroende; och om han bjudit til at vända hennes tankar från Oswald, om han sagt henne hvad man vanligen säger, at frånvaron afkyler känslan, skulle et sådant ord, ehuru sagt utan afsigt, varit för Corinna som et dolksting; hon tyckte då bättre om at vara ensam. Men det är ej en lätt sak at lefva ensam, då själen är glödande, och belågen-

heten olycklig. Alla enslighetens tidsfördrif fordra sinneslugn, och då man är uprörd af oro, skall en påtvingad förströelse, huru obehagelig den synes, vara bättre än et beständigt fortfarande af samma intryck. Om det vore möjligt at gissa huru människan förlo- rar förståndet, så är det säkert derigenom at en enda tanka bemågtigar sig sinnet, och ej mera tillåter de särskildta föremålen at om- byta idéerna. Corinna var för öfrigt en person af en så liflig bildningskraft, at hon förtärde sig sjelf då hennes förmögenheter ej funno någon utvärtens nåring.

Hvilket lefnadssätt följde nu på det hon fördt nästan et år! Oswald var hos henne nästan hela dagen: han följde alla hennes rörelser; han hörde med begärlighet hvart och et af hennes ord; hans snille äggade Corinnas. Det enstämmiga och det skilj- agtiga uti deras tänkesätt, uplifvade lika myc- ket deras samtal; Corinna såg med et ord beständigt denna så ömma, så ljuftva blick, hvilken så beständigt var sysselsatt med hen- ne. Då den minsta oro uprörde henne, tog Oswald alltid hennes hand och tryckte den mot sitt hjerta—och lugnet, och mer än lug- net, et ovisst och förtjusande hopp återkom uti Corinnas själ. Nu såg hon blott ofrukt-

barhet omkring sig, blott mörker i djupet af hjertat; hon kände ingen annan händelse, intet annat ombyte uti sin lefnad än Oswalds bref; postens oordentlighet om vintren upå-gade hvarje dag hos henne vântandets plåga; och ofta blef denna vântan bedragen. Hon spatserade alla mornar vid canalen, hvilkens vatten slumrar under tyngden af dessa breda blad som kallas vattensliljor. Hon vântade på den svarta gondole som förde bref från Venedig; hon hade lårt sig at igenkänna den på ganska långt afstånd, och hennes hjerta klappade med förfärlig håftighet så snart hon blef den varse; hennes postförare upsteg ur gondolen; ibland sade han: *intet bref i dag!* och fortfor sedan ganska lågnt om sina öfriga affairer, liksom ingenting skulle vara så simpelt som at ej hafva bref. En annan gång sade han til henne: *många bref i dag.* Hon öfversåg dem alla med darrande hand, och Oswalds styl visade sig ej för hennes ögon; då blef det öfriga af dagen grufligt: natten förbigick utan sömn, och följande dagen kände hon samma ångest, hvilken upslukade hela dagen.

Til slut anklagade hon lord Nelvil för hvad hon led: hon tyckte at han kunde skrifvit oftare, och hon gjorde honom förebräel-

ser. Han försvarade sig, och redan blefvo hans bref mindre ömma: ty i stället för at uttrycka sin egen oro, sysselsatte han sig med at skingra sin våns.

Denna förändring undslapp ej den sorgsna Corinna, som studerade et uttryck af Oswalds bref natt och dag, och sökte up-täcka genom en uprepad läsning, et skäl mot sin fruktan, en ny uttydning som kunde skänka henne några dagars lugn.

Detta tilstånd skakade hennes nerver och försvagade styrkan af hennes snille. Hon blef vidskeplig, och sysselsatte sig beständigt med förutsägelser som kunna dragas utur hvarje händelse då man är förföljd af samma farhoga. En dag i veckan for hon til Venedig, för at denna dagen emottaga sina bref några timmar förr. Hon ombytte således sättet uti plågan at afvagta dem. Inom några veckor hade hon fattat et slags fasa för alla de objecter hon såg på fram och åter-resan: de voro alla som hennes tankars spöken, och återbildade dessa för hennes ögon under hiskliga drag.

Då hon en dag ingick uti St. Marci kyrka, påminte hon sig at hon vid sin ankomst til Venedig hade en gång tänkt, at kan hända lord Nelvil innan han reste derifrån.

skulle föra henne til detta rum, för at där i himlens åsyn taga henne til maka: då öfverlemnade hon sig helt och hållit åt denna förvillelse. Hon såg honom ingå under denna portique, nalkas altaret, och lofva inför Gud at alltid ålska Corinna. Hon inbillade sig at hon lade sig på knå för Oswald, och således emottog ågtenskapskronan. Orgelverket som låt höra sig i kyrkan, ljusen som uplyste den, uplifvade hennes inbillning; och för et ögonblick kände hon ej frånvarons grymma tomhet, utan kände blott den ömhet som uppfyller själen, och hvilken låter höra den ålskades röst uti djupet af hjertat. Hastigt blef Corinnas upmärksamhet kallad af et dystert sorl, och då hon vände sig om blef hon varse en likkista som man bar in i kyrkan. Vid denna åsyn svigtade hon, hennes ögon fördunklades, och ifrån detta ögonblick var hon öfvertygad uti sin inbillning at hennes känsla för Oswald skulle blifva en orsak til hennes död.

ANDRA CAPITLET.

Då Oswald hade läst sin fars bref, hvilket han emottagit af herr Dickson, var han länge den olyckligaste och måst villrådiga af alla menniskor. At sönderslita Corinnas hjerta, eller fela mot sin fars minne, var et så grymt alternativ, at han tusende gånger anropade döden at befria sig derifrån; ånteligen gjorde han hvad han redan så många gånger gjort, han uppskjöt afgörandet, och tänkte vid sig sjelf at han ville resa til Italien för at låta Corinna sjelf dömma öfver hans plågor och öfver det partie han borde taga. Han trodde at hans skyldighet fordrade at ej gifta sig med Corinna. Han var fri at aldrig förena sig med Lucile. Men på hvad sätt skulle han tilbringa sin lefnad med sin vän? Skulle han åt henne upoffra sitt fädernesland, eller föra henne til England utan afseende på hennes rygte och hennes öde? Uti denna smårtsamma ovisshet skulle han säkert rest til Venedig, om man ej månad från månad altid utspridt det rygte

at hans regemente skulle gå om bord; han skulle hafva rest för at mundtligen säga Corinna hvad han ej ännu kunde besluta at skriva til henne.

Emedlertid blef tonen i hans bref naturligtvis förändrad. Han ville ej skriva hvad som föregick i hans själ; han kunde således ej uttrycka sig med samma förtrolighet. Han hade beslutit dölja för Corinna de hinder han mötte uti förslaget at låta erkänna henne, emedan han hoppades ännu at med tiden lyckas deri, och ville ej onyttigtvis mera upreta henne emot sin styfmoder. Flere slags granlagenheter gjorde hans bref ganska korta: han upfylde dem med främmande ånmen, han nämde intet om sina tilkommande förslager; med et ord, en annan ån Corinna skulle varit säker om hvad som föregick i Oswalds hjerta; men en passionerad känsla ger på en gång mera skarpsynthet och lättrogenhet. Det tyckes som man i detta tilstånd måste se alt på et öfvernaturligt sätt. Man uplåcker det som är doldt, och man bedrager sig på det uppenbara: ty man är förtretad af tankan at man lider til denna grad, utan at någonting särdeles skall vara orsaken der-til, och at en sådan förtviflan skulle vara upkommen genom blott vanliga omständigheter.

Oswald var ganska olycklig både genom sin personliga ställning och genom den smärta han nödgades tillfoga den han ålskade; och hans bref visade en slags retning utan at uplysa om dess orsak. Genom en särdeles underlighet förebrådde han Corinna den smärta han rönte, liksom hon ej skulle varit tusende gånger mer at beklaga ån han; med et ord, han omstörtade aldeles sin våns själ. Hon rädde ej mera öfver sig sjelf: hennes sinnen förvirrades; hennes nåtter voro upfyllda af de måst olycksfulla bilder; om dagen förströdde hon sig ej, och den olyckliga Corinna kunde ej tro at denne Oswald, som skref så torra, så håftiga, så bittra bref, var densamme som hon fordom kändt så ädelmodig och öm: hon kände et oemotståndligt begär at ånnu en gång få se och tala med honom. — Må jag få höra honom, ropade hon, må han sjelf såga mig at det är han som utan medlidande söndersliter den hvars minsta lidande fordom så lilligt rörde hans hjerta; må han såga mig det, och jag vil undergifva mig ödet! Men en helfvetisk magt ingifver såkert detta språk. Det är ej Oswald, nej, det är ej Oswald som skrifer til mig. Man har svårtat mig uti hans hjerta; såkert är någon trolöshet orsaken til en så stor olycka. —

En dag fattade Corinna det beslut at resa til Skottland, om man likvål kan kalla beslut den våldsamma smårta som tvingar at ombyta belågenhet til hvad pris som hålst. Hon vågade ej underrätta någon at hon reste; hon hade ej en gång kunnat besluta at säga det åt Thérésine, och hon hoppades altid at kunna erhålla af sitt eget förnuft at bli kvar. Hon tröstade blott sin inbillning med förslaget om en resa, med en tanka som var olik gårdagens genom en slags framtid uti saknadens ställe. Hon var utur stånd til någon sysselsättning. Låsning hade blifvit henne omöjlig, musiquen förorsakade henne blott en smårtsam rysning, och naturens åskådande, som leder til tankfullhet, fördubblade hennes plågor. Denna så lifliga person tilbragte dagarne helt orörlig, åtminstone utan yttre rörelse. Hennes själs plågor förrådde sig nu blott genom hennes dödliga blekhet. Hon såg på klockan i hvarje ögonblick i hopp at en timma skulle vara förliden, och utan at likvål veta hvarföre hon önskade at timman skulle ombyta namn, då den ej medförde något annat nytt för henne, än blott en ny sömnlös natt, åtföljd af en ny dag ännu mera plågsam än de förra.

En afton då hon trodde sig vara färdig

at resa, begärte en qvinna at få tala med henne: hon blef emottagen, emedan man sade at denna qvinna tycktes önska det lifligt. Hon såg en person helt vanståld inkomma i sitt rum, klädd i svart, och betäckt med en slöja, i afsigt at undandraga sin åsyn för dem hon nalkades. Denna af naturen så förorättade qvinna hade åtagit sig at upbåra insamling af allmosor. Hon begärde ådelt och med en rörande säkerhet hjälp för de fattiga; Corinna gaf henne mycket penningar, och begärde blott hennes löfte at bedja för henne. Den fattiga qvinnan, som undergifvit sig sitt öde, såg med förundran på denna unga person, så full af lif och styrka, rik, ung, beundrad, och som likväl tycktes vara nedtryckt af olyckan. -- Min Gud! sade hon, jag ville blott önska at ni vore så lugn som jag. -- Hvilket ord, sagt af en qvinna i denna belägenhet, åt den måst lysande person uti hela Italien, som krossades af förtviflan!

Ack! förmågan at ålska är för stor, den är för mycket stor hos de eldiga själar! Hvad de åro lyckliga som kunna upoffra åt Gud ensam denna djupa kärlekskånsla hvilken jordens invånare ej åro värdige! Men Corinnas tid dertil var ej ånnu kommen; hon behöfde ånnu förvilleiser, hon ville ånnu

hafva sällhet; hon bad, men hon var ej ännu undergifven. Hennes sällsynta talanger, den ära hon förvärfvat, gaf henne ännu för mycket deltagande uti sig sjelf. Det är blott genom försakelse af hela verlden som man kan försaka den man älskar; alla andra upoffringar föregå denna, och lifvet kan redan länge synas en öken, utan at den eld som förhårjat det ännu är utsläckt.

Änteligen, midt under de tvifvelsmål hvilka beständigt rubbade och förnyade Corinnas plan, emottog hon et bref från Oswald, hvilket underrättade henne at hans regemente skulle stiga om bord inom sex veckor, och at han ej kunde använda denna tid för en resa til Venedig, emedan en öfverste som i et sådant ögonblick reste bort skulle blottställa sitt rygte. Det var ej mera tid qvar för Corinna än at jämt hinna til England innan lord Nelvil skulle aflågsna sig från Europa, och kanske för alltid. Denna fruktan afgjorde fullkomligt hennes resa. Man måste beklaga Corinna, ty hon var ej okunnig om alt det obetänksamma uti det steg hon tog: hon dömde sig sjelf strångast af alla; men hvilken qvinna har rättighet at *kasta första stenen* åt den olyckliga som ej försvarar sitt fel, som ej hoppas någon njutning

deraf, men som flyr från den ena olyckan til den andra, liksom förskräckande spöken skulle förtölja henne på alla sidor?

Se här de sista raderna af hennes bref til prinsen af Castel-Forte: "Farväl, min trogne beskyddare! farväl, alla mina vänner i Rom! farväl, alla ni med hvilka jag njutit så ljufva och lätta dagar. Det år gjordt; ödet har träffat mig; jag känner hos mig det dödliga såret: jag strider ännu; men jag skall gifva vika. Jag måste återse honom; tro mig, jag år ej ansvarig för mig sjelt; uti mit bröst finnas stormar som ej låta styra sig af min vilja. Likväl nalkas jag tiden då alt skall afgöras; hvad som nu händer år sista acten af min historia; derefter kommer botöfning och döden. Underliga förvirring uti menniskohjertat! Just i detta ögonblick då jag upför mig med så mycken passion, ser jag likväl skymningens skuggor på afstånd, och jag tror mig höra en gudomlig röst som säger til mig:—*Olyckliga! ännu dessa dagar för kärlekens uprörelse, och jag väntar dig sedan med den eviga hvilan!* — O min Gud! skänk mig ännu Oswalds närvaro en enda gång, den sista gången. Minnet af hans anletsdrag har nästan blifvit utplånat af min förtviflan. Men hade han ej något gudomligt uti sin blick?

tycktes det ej då han kom in at en mera ren och klar luft förebådade hans ankomst? Min vän! ni har sett honom sätta sig bredvid mig, omgifva mig med sin sorgfällighet, beskydda mig med den vördnad han ingaf för sin utvalda. Ack! huru skulle jag kunna lelva utan honom? förlåt min otacksamhet! Borde jag på sådant sätt besvara den beständiga och ädla tilgifvenhet som ni alltid visat mig? Men jag är ej mera värdig til något, och jag skulle bli ansedd för vansinnig, om jag ej ågde kvar den sorgliga förmögenheten at sjelf se min dårskap. Farvål då, farvål!"

 TREDJE CAPITLET.

Huru är hon ej olycklig, denna milda och känslofulla qvinna, som begär en stor oförsigtighet, som begär den för et föremål af hvilket hon tror sig mindre älskad, och utan annat beskydd än sig sjelf för hvad hon gör! Om hon vågade sitt rygte och sitt lugn at dermed göra en stor tjenst åt den hon älskade, så skulle hon ej vara mycket at beklaga. Det är så ljust at upoffra sig; själen känner så mycken vållust då hon trotsar alla faror at frälsa et lif som är oss kårt, at lindra den smårta hvilken söndersliter et hjerta som är vån utaf vårt; men at på detta sått ensam genomresa främmande länder, at komma utan at vara väntad, at genast rodna inför den man älskar öfver sjelfva det kärleksbevis man gifver honom; at våga alt för det at man så vill, och ej för det en annan fordrar det, hvilken svår känsla! hvilken förödmjukelse, likväl vård medlidande! ty alt hvad som kommer af kärlek förtjenar det. Hvad vore det

om

om man på detta sätt blottstälde en annan, om man felade uti skyldigheter mot helgade band? Men Corinna var fri; och upoffrade blott sin egen åra och sitt eget lugn. Uti hennes upförande var intet förnuft eller försigtighet, men också ingenting som kunde skada någon annan, och hennes olyckliga kärlek förlorade blott henne sjelf.

Då Corinna landsteg i England fick hon veta genom allmänna papperen at afresan för lord Nelvils regemente ännu var uppskjuten. Hon såg blott i London den bankiers sociétt til hvilken hon var recommenderad under et annat namn. Han tog straxt mycken del uti henne: han bemödade sig tillika med sin hustru och döttrar at göra henne alla möjliga tjenester. Hon föll in uti en farlig sjukdom vid ankomsten, och under fjorton dagar skötte hennes nya vänner henne med den ömmaste välvilja. Hon blef undermåttad at lord Nelvil var i Skottland, men at han skulle inom få dagar återkomma til London, där hans regemente då befann sig. Hon viste ej huru hon skulle kunna undermåtta honom at hon var i England. Hon hade ej skrivvit til honom om sin resa, och hennes förlågenhet i detta afseende var sådan, at Oswald på en månad ej fått något

breif ifrån henne. Han började lifligt oro sig deröfver: han beskyllde henne för flygtighet, liksom han skulle haft rättighet at beklagå sig deröfver. Då han kom tillbaka til London gick han straxt til sin bankier, där han hoppades finna breif från Italien; man sade honom at inga voro ankomne. Han gick ut, och då han med ledsnad tänkte på denna tystnad, mötte han herr Edgermond som han sett uti Rom, och hvilken frågade efter nyheter om Corinna. — Jag vet ingen ting derom, svarade lord Nelvil vid elakt lynne. — Åh! jag tror det vål, återtog herr Edgermond; dessa italienskor glömma alltid utlåningar så snart de ej mera se dem. Vi hafva tusende exempel deraf, och man bör ej oro sig deröfver; de skulle vara för mycket ålskvårda om de ågde beständigheten förenad med så mycken bildningskraft. Någon fördel måste vål vara kvar åt våra fruntimmer. — Han tryckte Oswalds hand då han talade så, och tog afsked af honom för at återvända til sitt landtgoods, där han beständigt bodde; men han hade ganska vål begripit Oswalds hjertas sorgsna tilstånd. — Jag har orått, sade Oswald vid sig sjelf, jag har orått då jag fordrar at hon skulle sakna mig, om jag ej kan helga mig åt hennes sällhet.

Men at så snart glömma den man älskat, är at befläcka det förflutna åtminstone lika mycket som det tilkommande. —

I det ögonblick lord Nelvil fått veta sin fars vilja, hade han beslutit at ej gifta sig med Corinna; men han hade också föresatt sig at ej återse Lucile. Han var missnöjd med det lifliga intryck hon gjordt på honom, och sade vid sig sjelf, at då han var nödsakad at göra sin vån så mycket ondt, borde han åtminstone bevara åt henne denna hjertats trohet hvilken ingen skyldighet ålade honom at upoffra. Han nöjde sig med at skriva til lady Edgermond med förnyad anhållan om Corinnas legitimation; men hon nekade enständigt at svara honom i detta ämne, och lord Nelvil förstod genom sina samtal med herr Dickson, också lady Edgermonds vån, at enda medlet at vinna utaf henne hvad han önskade, var at gifta sig med hennes dotter; ty hon trodde at Corinna kunde skada sin systers försörjande, om hon återtog sitt rätta namn, och om hennes slägt erkände henne. Corinna gissade ej ännu det interesse som Lucile ingifvit lord Nelvil. Ödet hade hittils skonat henne från denna smärta. Aldrig hade hon likväl varit mera värd lord Nelvil än i det

ögonblick då ödet skiljde henne ifrån honom. Hon hade fattat under sin sjukdom, ibland de enkla och hederlige köpmän bland hvilka hon vistades, et verkeligt tycke för Englands seder och vanor. Det inskränkta antal personer hon såg uti det hus som mottagit henne, voro på intet sätt utmärkta, men ägde en agtningsvärd styrka i förståndet och rättighet i omdömet. Man visade henne en tillgivenhet mindre svassande än den hon var van vid, men som vid hvarje tillfälle visade sig med nya tjenster. Lady Edgermonds strånghet, småstadslefnadens tråkighet, hade gifvit henne en grym villfarelse om alt hvad som var ådelt och godt uti det land hon försakat, och hon började känna dess värde på en tid då det åtminstone för hennes egen sällhet varit at önska at hon ej röut en sådan känsla.

FJERDE CAPITLET.

Den slågt som öfverhopade Corinna med prof af vånkap och deltagande, öfvertalade henne lifligt en afton at se madame Siddons spela uti *Isabella*, eller *det olyckliga giftermålet*, en af engelska théaterns piecer der denna actrice visar den måst beundransvärda talang. Corinna nekade länge; men då hon til slut påminte sig at lord Nelvil funnit hennes declamations-sått likna madame Siddons, kände hon sig nyfiken at höra henne, och infann sig beslöjad uti en liten loge där hon kunde se alt utan at sjelf bli sedd. Hon viste ej at lord Nelvil dagen förut kommit til London, men hon fruktade at bli sedd af någon engelsman som kändt henne uti Italien. Actricens ädla figur och djupa känslofullhet, sysselsatte så aldeles Corinnas upmärksamhet, at hennes ögon under de första acterna ej vändes från théatern. Engelska declamationen är mera än någon annan tjenlig at upröra själen, då en skön talang låter känna dess styrka och originalité. Den har min-

dre konst, mindre öfverenskommelse än den fransyska; dess intryck är mera omedelbart; den sanna förtviflan skulle så uttrycka sig; och piecernas natur och versificationens genre, då de sätta den dramatiska konsten på mindre afstånd från lifvets sanning, frambringa äfven en mera sönderslitande effect. Det fordras så mycket mera genie at vara stor acteur i Frankrike, emedan där finnes ganska liten frihet uti det tillfälliga manéret, i anseende til det vidsträckta tvånget af allmänna regler *). Men uti England kan man våga alt, blott naturen ingifver det. Dessa långa suckar, som synas narraktiga då man beskriver dem, väcka likväl rysning då man hör dem. Den måst ädla actrice uti sina manér, madame Siddons, förlorar intet af sin värdighet då hon nedkastar sig mot jorden. Det gifves ingenting som ej kan vara beundransvärdt, då en innerlig rörelse drager dertil, en rörelse som utflyger från själens medelpunct och som beherrschar den som intages deraf ännu mer än den som är dess vitne. Hos de särskilta nationerna är et skiljaktigt sätt

*) Thalma, sedan han tilbragt flere år af sin lefnad uti London, har förstått at med sin beundransvärda talang förena skönheterna och characteren af bägge nationernas theaterkonst.

at spela tragedien, men sorgens uttryck är begripligt från ena ändan af verlden til den andra, och ifrån den vilde til konungen, är någon ting lika hos alla menniskor, då de äro verkligen olyckliga.

Under uppehållet emellan fjerde och femte acterna, blef Corinna varse at allas blickar vändes åt en viss loge, och hon såg i denna lady Edgermond och hennes dotter; ty hon tviflade ej at det var Lucile, ehuru hon på sju år blifvit mycket förskönad. En af lord Edgermonds rikaste slåttingars död hade tvungit lady Edgermond at resa til London, för at utreda arfs-affairerna. Lucile hade prydt sig mer än vanligt då hon skulle fara til spectaclet, och på längre tid hade man ej, ålven i England, där fruntimren äro så vackra, sett en så utmärkt skön person. Corinna blef smårtsamt förundrad då hon såg henne: det syntes henne blifva omöjligt at Oswald skulle kunna motstå förförelsen af en sådan figur. Hon jämförde sig inom sig sjelf med henne, och fann sig så underlägsen; hon öfverdref så mycket, om det var möjligt at öfverdrifva, denna ungdomsförtjuning, denna hvithet, dessa blonda hår, denna oskyldiga affbild af lifvets vår, at hon kände sig nästan förödmjukad at våga kämpa genom

talangen, genom snillet, med et ord, genom förvärfvade egenskaper, mot dessa behag som naturen sjelf slösat.

Hastigt blef hon i den motsvarande logen varse lord Nelvil, hvars blickar voro fastade på Lucile. Hvilket ögonblick för Corinna! hon återsåg för första gången dessa anletsdrag som så mycket sysselsatt henne, detta ansigte som hon ständigt eftersökte i sitt minne fastän det aldrig där varit utplånadt; hon återsåg det, och det var på en stund då Lucile ensam sysselsatte Oswald. Han kunde visst icke föreställa sig Corinnas närvaro; men om hans ögon händelsevis fallit på henne, skulle den olyckliga deraf fattat något hopp om sällhet. Ånteligen syntes madame Siddons åter, och lord Nelvil vände sig til théatern för at åskåda henne. Corinna andades då mera lätt, och smickrade sig med at en blott rörelse af nyfikenhet dragit Oswalds upmärksamhet til Lucile. Piecen blef i hvarje ögonblick mera rörande, och Lucile badade i tårar, hvilka hon sökte dölja då hon drog sig tillbaka i logen. Då såg Oswald å nyo på henne med ännu mera deltagande än första gången. Ånteligen nalkades detta förfärliga ögonblick då *Isabella*, sedan hon ryckt sig

undan de gynnors händer som ville hindra henne at afhända sig lifvet, stöter dolken i sitt bröst, under et skratt öfver deras fäfänga bemödande. Detta förtviflans skratt är det högsta och svåraste som dramatiska konsten kan frambringa; det rörer mycket mer än tårar: denna olyckans bittra ironie är dess måst sonderslitande uttryck. Huru är icke hjertats lidande hiskeligt, då det kan ingifva en så barbarisk glädje, då det vid åsynen af eget blod kan gifva en lika ryslig förnöjelse som den vilde känner öfver hämnd på en fiende!

Utan tvifvel blef Lucile då så starkt uprörd at hennes mor fruktade derföre, ty man såg henne med oro vända sig til sin dotter: Oswald steg up liksom han ville gått dit, men han satte sig straxt igen. Corinna kände någon glädje öfver denna sista rörelse; men hon sade suckande til sig sjelf: — Lucile, min syster, som fordom var mig så kär, är ung och känslofull; bör jag vilja frånröfva henne en lycka hvilken hon kunde få njuta utan hinder, och utan at den hon älskade behöfde göra henne någon upoffring? — Då piecen var slutad, ville Corinna låta alla gå bort innan hon gick ut, af fruktan at blifva igenkänd, och hon placerade sig vid en liten öppning på sin loge, där hon kunde

se alt hvad som föregick i corridoren. Då Lucile gick ut, skockades alla för at se henne, och man hörde utrop på alla sidor öfver hennes hänryckande figur. Lucile blef mer och mer förvirrad. Lady Edgermond, gammal och bräcklig, hade svårighet at tränga sig genom hopen, oagtadt sin dotters omsorger och den upmärksamhet man visade henne; men de kände ingen, och följakteligen vågade ingen karl nalkas dem. Lord Nelvil, som såg deras förlågenhet, skyndade sig at komma dem til undsättning. Han tilbjud den ena armen åt lady Edgermond och den andra åt Lucile, som emottog den blygt, med nedsänkt hufvud och stark rodnad. På detta sätt gingo de förbi Corinna: Oswald kunde ej tänka at hans olyckliga vän var vitne til et för henne så smärtande skådespel; ty han hade en lindrig känsla af högmod då han på detta sätt förde den skönaste person i England genom hopen af de oräkneliga beundrare som följde hennes fjät.

FEMTE CAPITLET.

Corinna kom hem på det högsta uprörd; hon visste ej hvad beslut hon skulle taga, huru hon skulle underrätta lord Nelvil om sin ankomst, eller hvad hon skulle säga honom för at ursägta den; ty i hvarje ögonblick förlorade hon sitt förtroende til sin våns känsla, och hon förestälte sig ibland at det var en främling som hon skulle återse, en främling hvilken hon ålskade med passion, men hvilken ej mer skulle känna igen henne. Hon skickade til lord Nelvil den följande aftonen, och hon fick veta at han var hos lady Edgermond: andra dagen fick hon samma svar, men man sade henne också at lady Edgermond var sjuk, och at hon skulle återresa til sitt gods så snart hon blef bättre. Corinna afvagtade denna stund för at underrätta lord Nelvil at hon var i England; men alla aftnar gick hon ut, gick förbi lady Edgermonds hus, och såg Oswalds vagn framför porten. En obeskriflig hjertklämning tryckte henne; och sedan hon kommit hem, började hon följande dagen

samma spatsergång för at utstå samma smårta. Corinna hade likväl orått då hon trodde at Oswald for til lady Edgermond för at gifta sig med hennes dotter.

På spektakel dagen hade lady Edgermond sagt honom under det han förde henne til sin vagn, at arvet efter lord Edgermonds slågtinge angick Corinna lika mycket som Lucile, och at hon bad honom i följe deraf komma til henne för at åtaga sig öfverstyranDET til Italien af de sårskilta anstalter som hon i detta afseende ville taga. Oswald lofvade at komma, och han tyckte at Luciles hand i detta ögonblick darrade. Corinnas tystnad kunde komma honom at tro det han ej var ålskad, och denna unga flickas rörelse kunde gifva honom den tankan at hennes hjerta interesserade sig för honom. Likväl föll det honom aldrig in at fela uti det löfte han gifvit Corinna, och den ring hon ågde, var en såker pant at han aldrig skulle förena sig med någon annan utan hennes samtycke. Han återvände til lady Edgermond dagen derpå för at draga omsorg för Corinnas angelägenheter; men lady Edgermond var så sjuk, och hennes dotter så orolig at befinna sig så ensam i London, utan någon slågting (herr Edgermond var

ej dår), utan at en gång veta til hvilken läkare man borde adressera sig, at Oswald trodde det vara sin skyldighet emot sin fars vän at upoffra hela sin tid til omsorg för henne.

Lady Edgermond, af naturen stolt och strång, tycktes blott mildra sig för Oswald: hon tillåt honom at alla dagar komma til sig utan at han sade et enda ord som kunde gifva anledning til någon afsigt hos honom at gifva sig med hennes dotter. Luciles namn och skönhet gjorde henne til et af de måst lysande partier i England; och sedan hon visat sig på spectaclet, och man visste henne vara i London, var hennes dörr belägrad af landets största herrars visiter. Lady Edgermond nekade enständigt at emottaga någon: hon for aldrig ut, och emottog ingen annan än lord Nelvil. Huru skulle han ej blifvit smickrad af et så granlaga upförande? detta tysta ädelmod som tog sin tillflygt til honom utan at fordra någonting utaf honom, utan at beklaga sig öfver något, rörde honom lifligt; och likväl fruktade han hvarje gång han for til lady Edgermond at hans besök skulle anses som någon förbindelse. Han skulle uphört at fara dit så snart Corinnas interesse ej mera dragit honom, om

lady Edgermond återvunnit hälsan; men i det ögonblick då man trodde henne vara bättre, blef hon på nytt sjuk mera farligt än första gången; och om hon då hade dött, skulle Lucile uti London ej haft något annat beskydd än lord Nelvil, emedan hennes mor ej gjorde bekantskap med någon.

Lucile hade ej tillåtit sig et enda ord som kunde komma lord Nelvil at tro at hon föredrog honom; men han kunde ibland föreställa sig det genom en lätt och hastig förändring på hennes hy, genom ögonens hastiga nedslående, genom en mera snar andedrägt; med et ord, han studerade denna unga flickas hjerta med et nyfiket och ömt intresse, och hennes fullkomliga förbehållsamhet gaf honom alltid tvifvel och ovisshet om naturen af hennes känslor. Passionens högsta grad, och den våltalighet hon ingifver, äro ännu ej nog för inbillningen; man längtar alltid efter någonting mera, och då man ej kan vinna det, kallnar man och tröttnas, då deremot det svaga sken man blir varse mellan skyarne, håller länge nyfikenheten i ovisshet, och tyckes i framtiden lofva nya känslor och nya upptäckter. Denna väntan blir likvål ej upfylld, och då man til slut får veta hvad som döljes af all denna tystnads

och det obekantas förtjusning, kommer man at åter sakna en uplifvad characters varma öfverlåtande. Ack! huru skulle man kunna förlånga denna hjertats tjuskraft, denna själens vållust, hvilken i längden lika mycket förskingras af förtroende och tvifvel, af sällhet och olycka. Himlens njutningar åro främmande för vårt öde! de flyga ibland igenom vårt hjerta, blott för at påminna oss om vårt ursprung och vårt hopp.

Då lady Edgermond befann sig bättre, utsatte hon sin afresa til tvånne dagar derefter, i afsigt at begifva sig til Skottland, där hon ville besöka lord Edgermonds gods, hvilket var nära lord Nelvils. Hon väntade at han skulle tillbjudas sig at göra henne sällskap, emedan han förut sagt henne sitt förslag at återvända til Skottland innan regementets afresa. Men han nämnde ej et ord derom. Lucile såg på honom i detta ögonblick, och likväl teg han. Hon skyndade at stiga up, och gick til fönstret. Få ögonblick derefter upfann lord Nelvil någon förvändning at gå til henne, och han tyckte at hennes ögon voro våta af tårar: han blef rörd deraf, suckade, och då den glömska för hvilken han anklagade sin vän på nytt kom i hans minne, frågade han sig om denna un-

ga flicka icke skulle vara bättre än Corinna i stånd af en trogen känsla.

Oswald sökte at gifva ersättning för den ledsnad han tilfogat Lucile. Man känner så mycket nöje då man kan återföra något på et ännu barnsligt ansigte. Lidandet är ej skapadt för dessa physionomier där sjelfva eftertankan ännu ej qvarlemnät något spår. Lord Nelvils regemente skulle mônstras den följande morgonen uti Hydepark; han frågade då lady Edgermond om hon ville fara dit i caleche med sin dotter, och om hon tillåt at han efter mônstringen skulle få göra en promenad til håst med Lucile bredvid hennes vagn. Lucile hade en gång yttrat sig at hon hade stor lust at stiga til håst. Hon såg på sin mor med et alltid undergiffvit uttryck, men deruti man likväl kunde märka begåret at vinna et samtycke. Lady Edgermond besinnade sig et ögonblick; sedan räckte hon sin svaga hand, hvilken hvarje dag mera aftynades, åt lord Nelvil, och svarade: — Om ni begår det, mylord, så ger jag mit samtycke. — Dessa ord gjorde så starkt intryck på Oswald, at han ämnade afstå från sin begåran: men med en håstighet som Lucile aldrig förr hade visat,

fatta:

fattade hon sin mors hand, och kyste den för at tacka henne. Lord Nelvil hade då ej mod at beröfva den oskyldiga flickan et nöje, då han visste at hon så sällan kunde få tillfälle at roa sig.

SJETTE CAPITLET.

Corinna kände sedan fjorton dagar den gruffligaste ångest: hvar morgon tvekade hon om hon skulle skriva til lord Nelvil för at berätta honom sin ankomst, och hvar afton förflöt i den obeskrifliga smärtan at veta honom vara hos Lucile. Hvad hon led om aftonen gjorde henne mera blyg morgonen derpå. Hon blygdes för at underrätta den hvilken kanske ej mera ålskade henne om det obetänksamma steg hon gjort för honom. — Kan hända, sade hon ofta vid sig sjelf, äro alla Italiens minnen försvundna från hans åtanka? kan hända behöfver han ej mer finna hos qvinnorna et öfverlägset snille, et passioneradt hjerta? hvad som nu behagar honom är de sexton årens undransvärda skön-

het, denna ålders ånglalika uttryck, den blyga och nya själ som helgar åt föremålet för sitt val de första känslor hon nånsin erfarit. —

Corinnas inbillning var så träffad af hennes systers fördelar, at hon nästan blygdes at vilja strida mot sådana behag. Hon tyckte at sjelfva talangen var en list, snillet et tyranni, passionen et våld vid sidan af denna obevåpnade oskuld; och fastän Corinna ej ännu var tjuguåtta år gammal, förutsåg hon likväl denna tidpunct då kvinnorna med smärta misstro deras medel at behaga. Änteligen stridde svartsjukan och en stolt blyghet med hvarandra uti hennes själ; hon uppskjöt dag från dag detta så mycket fruktade och så mycket efterlångtade ögonblick då hon skulle återse Oswald. Hon fick veta at hans regemente skulle dagen derpå monstras uti Hydepark, och hon beslöt at fara dit. Hon trodde at möjligtvis Lucile kunde vara där, och hon ville lita på sina egna ögon för at dömma öfver Oswalds känsla. I början tänkte hon at pryda sig med omsorg, och at sedan visa sig hastigt för honom; men då hon började sin toilette blef hon afskräckt öfver sina behag genom sitt svarta hår, sin af Italiens sol något bruna hy, sina utmärkta anletsdrag, hvilkas ut-

tryck hon ej kunde bedöma då hon såg sig i spegeln. Hon såg alltid där sin systers sylphidansigte; hon kastade långt ifrån sig alla de prydnader hon försökt, och klädde sig uti en svart venetiansk drägt, betäckte sitt ansigte och sin växt med den slags kappas man bär i detta land, och kastade sig på detta sätt djupt in uti en vagn.

Knapt var hon i Hydepark innan hon blef varse Oswald i spetsen för sitt regemente. Han hade uti sin uniform den vackraste och måst vördnadsväckande figur; han förde sin häst med fullkomligt behag och skicklighet. Den musik som hördes, hade någonting på en gång stolt och ljuft som bevekade ådelt til lifvets uposfring. En myckenhet karlar elegant och simpelt klädda, sköna och blyga fruntimmer, buro på sina ansigten, de förra uttrycket af manliga, de senare af blygsamma dygder. Soldaterna af Oswalds regemente tycktes se på honom med förtroende och tillgifvenhet. Man spelte den namnkunniga folksången, *bevare Gud vår kung*, hvilken så djupt rörer alla hjertan i England; och Corinna utropade: — O vördnadsvärda land! som borde vara mitt fädernesland, hvarföre har jag öfvergifvit dig? hvad skulle mer eller mindre personlig åra gjordt til saken, midt

ibland så många dygder; och hvilken ära kunde liknas, o Nelvil, vid den at blifva din värdiga maka! —

Militairiska instrumenterna som låto höra sig påminte Corinna om de faror som Oswald gick at trotsa. Hon såg länge på honom utan at han kunde bli henne varse, och sade sedan vid sig sjelf med ögonen fulla af tårar: — Må han lefva, om det äfven ej skulle bli för mig! O min Gud! det är han som bör bevaras. — I detta ögonblick ankom lady Edgermonds vagn; lord Nelvil hälsade henne värdnadsfullt, och ned-sänkte för henne spetsen af sin värja. Den-na vagn for och kom tillbaka många gånger. Alla de som sågo Lucile, beundrade henne; Oswald betraktade henne med blickar hvilka genombårade Corinnas hjerta. Den olyckliga kände dessa blickar: de hade fordom blifvit vända på henne.

Hästarna som lord Nelvil lånat Lucile, genomlöpte med den måst lysande hastighet alléerna uti Hydepark, då deremot Corinnas vagn framskred sagta, nästan som en likprocession bakom de stolta hästarna och det sorlande bullret. — Ack! det var ej så, tänkte Corinna, det var ej på detta sätt jag begaf mig til Capitolium första gången jag

såg honom: han har störtat mig från seger-
vagnen ned uti sorgernas djup. Jag älskar
honom, och all lifvets glädje har försvunnit.
Jag älskar honom, och alla naturens gåfvor
äro vissnade. Förlåt honom, o min Gud! då
jag ej mera är til! Oswald red förbi vid
sidan af Corinnas vagn. Den italienska
formen på den svarta klädning hvori hon var
inveklad, träffade honom särdeles mycket.
Han höll stilla, gjorde en tour omkring vag-
nen, återkom för at ännu betrakta den, och
bjöd til at få se det fruntimmer som där höll
sig fördoldt. Corinnas hjerta klappade un-
der denna tid med stor våldsamhet, och alt
hvad hon fruktade var at svimma och at se-
dan bli igenkänd; men hon motstod likväl
sin rörelse, och lord Nelvil glömde den
tanka som i början sysselsatt honom. Då
mönstringen var slut nedsteg Corinna utur
sin vagn, för at ej mera draga til sig Os-
walds upmärksamhet, och tog sitt rum bak-
om träden och folkhopen där hon ej kunde
synas. Oswald nalkades då lady Edger-
monds calèche; han lät framföra en ganska
sedig häst, och begärte tilstånd för Lucile
at få stiga up på denna häst vid sidan af sin
mors vagn. Lady Edgermond samtyckte
dertil, men bad honom noga vaka öfver hen-

nes dotter. Lord Nelvil hade stigit af hästen, han talade med hatten i handen vid vagnsdörren hos lady Edgermond, och med et uttryck på en gång så ömt och vördnadsfullt, at Corinna däri tilträckligt såg en tilgifvenhet för modren upväckt af det tycke som dottren ingifvit.

Lucile steg ned ur vagnen. Hon bar en ridklädning hvilken på et hånryckande sätt tecknade élégancen af hennes växt; på hufvudet hade hon en svart hatt prydd med hvita strutsfjädrar, och hennes sköna blonda hår, lätt som luften, nedföll med behag på hennes ljufva ansigte. Oswald höll ned handen på det sätt at Lucile skulle sätta foten derpå då hon steg på hästen. Lucile väntade at någon af hans betjening skulle göra henne denna tjenst. Hon rodnade då hon emottog den af lord Nelvil. Han var envis, och Lucile satte ånteligen sin lilla fot på denna hand, och kastade sig så lätt på hästen, at alla hennes rörelser gifvo begrepp om en af dessa sylphider som inbillningen målar för oss med så förtjusande färgor. Hon red af i galopp. Oswald följde henne, och förlorade henne ej ur sigte. En gång snafvade hästen. Straxt höll lord Nelvil stilla, och undersökte betslät och tygeln

med en älskvård sorgfällighet. En annan gång inbillade han sig orätt at hästen blef skygg; han blef blek som döden; han sporrade sin häst med en otrolig ifver, och på en secund störtade han sig framför Luciles, sedan han kastat sig af. Lucile, som ej kunde återhålla sin häst, blef på sin sida rädd at hon skulle rida omkull Oswald, men med den ena handen fattade han tygeln, och med den andra emottog han Lucile, som då hon hoppade ned stödde sig lätt på honom.

Hvad behöfdes mera at öfvertyga Corinna om Oswalds känsla för Lucile? såg hon ej alla de tecken af deltagande hvilka han fordom slösat på henne! också, til sin eviga förtviflan trodde hon sig märka uti lord Nelvils blickar mera blyghet, mera återhållsamhet än han visade under sin kärlek för henne. Tvåanne gånger drog hon ringen af sin finger; hon var färdig at bryta igenom hopen för at kasta den vid Oswalds fötter; och hoppet at dö i samma ögonblick upmuntrade henne til detta beslut. Men hvilken är den qvinna, äfven född under söderns sol, som utan båfvan kan blottställa sina hemliga känslor för hopens upmärksamhet? Snart ryste Corinna för den tankan at visa sig åt lord Nelvil i detta ögonblick, och drog sig

utur trängseln för at upsöka sin vagn. Då hon genomgick en enslig allée, blef Oswald ännu en gång varse denna svarta figur som hade träffat honom, och det intryck som han denna gång emottog var ännu mera lifligt. Likväl tillräknade han den rörelse han kände åt samvetsagget at denna dag för första gången hafva i sitt hjertas inre varit otrogen mot Corinnas bild; och då han kom hem tog han straxt det beslut at återresa til Skottland, emedan hans regemente ej ännu på en tid skulle gå om bord.

SJUNDE CAPITLET.

Corinna vände om hem uti et tilstånd af sorg som nästan förvirrade hennes förstånd, och ifrån detta ögonblick blefvo hennes krafter för alltid försvagade. Hon beslöt at skriva til lord Nelvil, för at underrätta honom både om sin ankomst til England, och alt hvad hon hade lidit sedan hon kom dit. Hon började detta bref uppfyllt af de bittraste förebåelser, och sedan ref hon sönder det. — Hvad betyda förebåelser i kärlek, utropade

hon; skulle denna känsla vara den måst förtroliga, den renaste, den ädelmodigaste af känslor, om den på något sätt kunde styras af viljan! Hvad vill jag då uträtta med min klagan? En annan röst, en annan blick åger nu hans själs hemlighet; är då ej alt redan sagt? — Hon började på nytt sitt bref, och denna gången ville hon afmåla för lord Nelvil den enformighet han skulle finna uti sin förening med Lucile. Hon försökte bevisa honom, at utan en fullkomlig själens och sinnets harmoni, kan ingen känslans sällhet bli varaktig; och sedan sönderref hon detta bref ännu mera håftigt än det förra. — Om han ej känner mit värde, sade hon, är det då jag som skall underrätta honom derom? och bör jag för öfrigt tala på detta sätt om min syster? är det sant at jag är henne öfverlägsen så mycket som jag söker inbilla mig? och om jag skulle vara det, bör vål jag, som i hennes barndom tryckt henne som en mor til mitt hjerta, bör vål jag såga det? Ack nej! man bör ej på detta sätt för hvad pris som helst söka sin egen sällhet. Detta lifvet går förbi, under hvilket man känner så många begär; och redan långt innan döden kommer, skiljer oss någonting ljust och drömmande småningom från varelsen. —

Hon återtog ännu en gång pennan, och talade blott om sin olycka; men då hon målade den, kände hon et så stort medlidande för sig sjelf, at hon öfversköljde sitt papper med sina tårar. — Nej, sade hon ännu en gång, jag bör ej afsända detta bref; om han emotstår det, skall jag hata honom; om han ger vika derföre, så skall jag ej visst veta om han ej gjort mig en upoffring, om han ej bibehåller minnet af en annan. Det är bättre at se honom, tala med honom, återgifva honom denna ring, pant af hans löften; och hon skyndade at innesluta den uti et bref där hon blott skref dessa ord: *Du är fri*; hon gömde brefvet i sitt sköte, och väntade afstonen för at gå til Oswald. Hon tyckte at hon vid dagsljus skulle rodnat inför alla dem som sett på henne, och likvål ville hon komma innan det ögonblick då lord Nelvil vanligen for til lady Edgermond. Hon reste då ut klockan sex, men darrande som en dömd slafvinna. Man är så rädd för den man älskar då en gång förtroendet är uphördt! Ack! föremålet af en passionerad tillgifvenhet är för våra ögon, antingen den såkraste beskyddare, eller den måst fruktansvärda herre.

Corinna lät sin vagn hålla framför lord Nelvils port, och frågade portvaktaren med båfvande röst, om han var hemma. För en half timma sedan, svarade han, har mylord rest til Skottland. Denna nyhet sammandrog Corinnas hjerta; hon fruktade at se Oswald, men likväl ilade hennes själ denna obeskrifliga rörelse til mötes. Bemödandet var öfverståndit, hon trodde sig vara nära at få höra hans röst, och hon måste nu taga et nytt beslut för at återfinna honom, vänta ännu många dagar, och bevilja sig ännu et nytt steg. Likväl ville Corinna då återse honom til hvad pris som helst. Hon reste således följande dagen til Edimburg.

ÅTTONDE CAPITLET.

Innan lord Nelvil öfvergaf London, hade han återvändt til sin banquier, och då han fick veta at intet bref från Corinna ankommit, frågade han sig med smärta om det vore hans skyldighet at upoffra en säker och varagtig huslig sällhet åt en person hvilken kanske redan hade glömt honom. Likväl beslöt han at ännu en gång skrifva til Italien, hvilket han redan flere gånger gjort under de sex förflutna veckorna, för at begära få veta af Corinna orsaken til hennes tystnad, och för at ännu en gång försåkra henne at så länge hon ej återställde hans ring, skulle han aldrig blifva en annans make. Han gjorde sin resa uti en ganska svår sinnesställning; han älskade Lucile nästan utan at känna henne, ty han hade ej hört henne uttala tjugu ord; men han saknade Corinna, och sörjde öfver de tillfälligheter som åtskiljde dem; ömsevis intogs han af den enas blygsamma förtjusning, och den andras lysande behag och sublima våltalighet. Om han i detta ögon-

blick vetat at Corinna älskade honom mer än nånsin, at hon hade öfvergifvit alt för at följa honom, skulle han aldrig mera återsett Lucile; men han trodde sig vara glömd; och då han öfvervågade Luciles och Corinnas characterer, sade han för sig sjelf at en kall och förbehållsam yta ofta döljde de djupaste känslor: han bedrog sig. De passionerade själarna förråda sig på tusende sätt, och det man alltid kan återhålla, är ganska svagt.

Ännu en omständighet förökade det intresse som Lucile ingaf lord Nelvil. Då han återvände til sitt gods, reste han så nära det slott som tilhörde lady Edgermond, at nyfikenheten förde honom dit. Han lät öppna för sig det cabinett där Lucile vanligen arbetade. Detta cabinett var upfyldt af minnen från den tid som Oswalds far tilbragt hos Lucile medan hans son var i Frankrike. Hon hade uprest en piedestal af marmor på sjelfva det rum där han få månader före sin död gaf henne undervisningar, och på denna piedestal var ristadt: *Åt minnet af min andra far.* En bok låg ofvanpå. Oswald öppnade den; han igenkände där sin fars samlade tankar, och på första sidan såg han dessa ord af sin fars egen hand: — *Til*

den som tröstat mig uti min smärta, til den re-
naste själ, til den änglalika qvinna som skall blifva
sin mans sällhet och ära. Med hvilken rörelse
läste ej Oswald dessa rader där de menin-
gar han måst vördade voro så tydeligt ut-
tryckta. Han förundrade sig öfver Luciles
tystnad angående de tilgifvenhetsprof hon
emottagit af hans far. Han trodde sig i den-
na tystnad se den måst sällsynta granlagen-
het, fruktan at tvinga hans val genom före-
ställningen at en skyldighet, och måst blef
han träffad af dessa ord: *til den som tröstat
mig uti min smärta!* — Det är då Lucile,
utropade han, det är då hon som lindrat det
onda jag gjorde min far, och jag skulle öf-
vergifva henne då hennes mor är döende, då
hon ej åger något annat beskydd än mig!
Ack Corinna! du som är så lysande, så
eftersökt, behöfver du väl som Lucile en
trogen och tilgifven vän? — Hon var ej mer
lysande; hon var ej mera eftersökt, denna
Corinna som irrade från vårdshus til vård-
hus, utan at en gång få se den för hvilken
hon öfvergifvit alt, och utan styrka at aflägsna
sig ifrån honom. Hon hade blifvit sjuk uti
en liten stad på halfva vägen til Edimburg,
och hade oagtadt alt bemödande ej kunnat
fortsätta sin resa. Hon tänkte ofta under

sina långa lidande nätter, af om hon dött på detta ställe, skulle Thérésine allena vetat hennes namn och låtit rista det på hennes graf. Hvilket ombyte, hvilket öde för en qvinna, som ej kunde göra et steg uti Italien utan at hopen af beundrare störtade i hennes fjåt! och bör väl en enda känsla således utblotta hela lifvet? Ånteligen, efter åtta dagars obeskrifligt lidande, började hon åter sin sorgsna resa; ty, fastån hoppet at se Oswald var dess föremål, voro så många smårtsamma känslor förenade med detta hopp, at hennes hjerta deraf blott rönt en plågsam oro. Innan hon kom til lord Nelvils gods, kände Corinna begår at stadna vid sin fars slott, hvilket ej var långt derifrån, och där lord Edgermond begårt at han skulle bli begrafven. Hon hade ej varit där på lång tid, och hade där blott tilbragt en enda månad, ensam med sin far. Detta var den lyckligaste tidpunct af hennes vistande i England. Dessa minnen ingåfvo henne behofvet at återse denna boning, och hon trodde ej at lady Edgermond kunde redan vara dit anlånd.

Några mil från slottet blef Corinna varse på landsvägen en kullstjelpt vagn. Hon lät sin egen stadna, och såg en gubbe stiga utur den kullstjelpta, hvilken var mycket för-

skräckt öfver det fall han gjordt. Corinna skyndade at bispringa honom, och erböd sig at sjelf föra honom til nästa stad. Han emottog detta tilbud med erkänsla, och sade at hans namn var Dickson. Corinna igenkände detta namn hvilket hon ofta hört nämnas af lord Nelvil. Hon styrde samtalet på et sätt at hon skulle få höra den goda gubben tala uti det enda ämne som i lifvet interesserade henne. Herr Dickson var den måst språksamma man i verlden; han kunde ej föreställa sig at Corinna, hvars namn han ej kände, och hvilken han tog för en engelska, skulle hafva något enskildt interesse uti de frågor hon framställte, och började omtala alt hvad han visste med den största vidlöftighet; och då han önskade behaga Corinna, hvars omsorger hade rördt honom, blef han fritalig för at roa henne.

Han berättade huru han sjelf hade underrättat lord Nelvil at hans far för långre tid sedan satt sig emot det giftermål som han nu ville ingå, och gjorde et utdrag af det bref som han öfverlemnad honom, med ofta uprepande af dessa ord hvilka genombårade Corinnas hjerta: *hans far har förbjudit honom at gifta sig med denna italienskan; det skulle vara at förolämpa hans minne om han trotsade hans vilja.*

Herr

Herr Dickson stannade ej ännu vid dessa grymma ord; han försäkrade tillika at Oswald ålskade Lucile, at Lucile ålskade honom, at lady Edgermond lifligt önskade denna förening, men at en upgjord förbindelse uti Italien hindrade lord Nelvil at samtycka dertil. — Hvad, sade Corinna til Herr Dickson, med bemödande at dölja den grymma förvirring som uprörde henne, ni tror at det är blott för det löfte han gifvit, som lord Nelvil ej gifter sig med miss Lucile Edgermond? — Jag är ganska viss derpå, återtog herr Dickson, glad at på nytt bli frågad; det är blott för tre dagar sedan jag sett lord Nelvil, och fastän han ej förtrott mig beskaffenheten af de band han ålagdt sig uti Italien, sade han mig dessa tydeliga ord hvilka jag berättat för lady Edgermond: *Om jag vore fri, skulle jag gifva mig med Lucile.* — Om han vore fri! uprepade Corinna; och i detta ögonblick stannade hennes vagn framför det vårdshus dit hon förde herr Dickson. Han ville tacka henne, och fråga hvar han kunde få återse henne. Corinna hörde honom ej mera. Hon tryckte hans hand utan at kunna svara honom, och lemnade honom utan at hafva

sagt et enda ord. Det var sent. Likväl ville hon ännu besöka de rum där hennes fars stoft hvilade. Hennes sinnesförvirring gjorde henne denna heliga pelgrimsfärd mera angelägen än nånsin.

NIONDE CAPITLET.

Lady Edgermond hade redan tvänne dagar varit på sitt slott, och just denna afton hade hon anställt en stor bal. Alla hennes grannar, alla hennes vasaller hade begärt tillstånd at få samla sig för at fira hennes ankomst; Lucile hade också önskat det, kan hända i hopp at Oswald skulle komma; han var där också verkligen då Corinna anlände. Hon såg många vagnar i alléen och låt hålla med sin några steg derifrån; hon nedsteg, och igenkände det ställe där hennes far visat henne de ömmaste känslor. Hvilken skillnad emellan denna tid som hon då ansåg olycklig, och hennes närvarande ställning! På detta sätt blir man i lifvet straffad för inbillningens plågor genom verkligen lidande, som lärer oss hvilken den sanna olyckan är.

Corinna lät fråga hvarföre slottet var illuminerat, och hvilka de personer voro som nu befunno sig där. Händelsen ville at Corinnas betjent frågade en som lord Nelvil tagit i tjenst i England, och hvilken då var til hands. Corinna hörde hans svar.— *Det är en bal, sade han, som lady Edgermond ger i dag; och lord Nelvil, min herre, tillade han, har öppnat denna bal med miss Lucile Edgermond, arfvinge til detta slott.* Då Corinna hörde dessa ord, båfvade hon, men hon ändrade ej beslut. En bitter nyfikenhet drog henne at nalkas de rum där så mycken smärta hotade henne; hon gaf tecken at sitt folk at aflågsna sig, och hon gick ensam in i parken som befanns öppen, och uti hvilken mörkret på denna timman tillät at länge spatsera utan at bli sedd. Klockan var tio; och alt sedan balen börjat, dansade Oswald med Lucile dessa engelska contradansar som man börjar på nytt fem eller sex gånger på aftonen; men altid dansar samma karl med samma fruntimmer, och den största alfvarsamhet herrskar ofta uti detta nöje.

Lucile dansade ådelt, men utan liflighet. Sjelfva den känsla som sysselsatte henne ökade hennes naturliga alfvarsamhet: emedan man i granskapet var nyfiken at få veta om

hon ålskade lord Nelvil, sågo alla menniskor på henne med mera upmärksamhet än vanligt, hvilket hindrade henne at uplyfta ögonen på Oswald; och hennes blyghet var så stor, at hon hvarken såg eller hörde något. Denna förvirring och återhållsamhet rörde lord Nelvil mycket i början; men då denna ställning ständigt var densamma, började han något tröttna dervid, och jämförde denna långa rad af karlar och fruntimmer, och denna enformiga musique, med det uplifvade behaget af Italiens airer och dansar. Denna tanka ingaf honom en djup tankfullhet, och Corinna skulle ännu smakat några ögonblicks sällhet om hon då vetat lord Nelvils känslor. Men den olyckliga genomlopp på en slump de mörka alléerna af en boning, hvilken hon fordom kunde anse som sin egen, nu en främling på sin fäderne jord, enslig bredvid den som hon hoppats til make. Jorden undandrog sig hennes fötter, och sorgens skakning var hennes enda styrka; kan hända tänkte hon at träffa Oswald i trädgården; men hon visste ej sjelf hvad hon önskade.

Slottet var beläget på en höjd, vid hvars fot en ström flöt förbi. På den ena stranden voro många träd, men den andra visade blott stela klippor betäckta med småskog. Co

rinna befann sig under gåendet nära strömmen; hon hörde där på en gång högtidens musik och vattnets susning. Marechallernas ljus från balen gaf återsken upifrån ända midt uti strömmen, då deremot månans bleka sken ensamt uplyste ödeplatserna på den andra stranden. Man skulle sagt at på dessa rum, liksom uti tragedien Hamlet, skuggorna irrade omkring de palatser där högtiderna gäfvos.

Den olyckliga Corinna, ensam, öfvergifven, hade blott et steg at göra för at störta sig i den eviga glömskan. — Ack! utropade hon, om i morgon, då han spatserar på dessa stränder uti sina glada vänners sällskap, hans segrande steg stötte mot kvarlevorna af den som han likväl en gång älskat, skulle han ej känna en rörelse som hämnade mig, en sorg som skulle hafva någon likhet med hvad jag lider? Nej, nej, återtog hon, det är ej hämnden man bör söka i döden, det är lugnet. — Hon tystnade, och betraktade på nytt denna ström, hvilken flöt så hastigt och likväl så ordentligt, denna så vål inrättade natur, då likväl människans själ är aldeles i oreda; hon påminte sig den dag då lord Nelvil störta sig i hafvet för at rädda en gubbes lif. — Hvad han då var god! utropade Corinna;

ack! sade hon gråtande, kan hånda år han det ännu! hvarföre skulle jag anklaga honom, fastän jag lider? kan hånda vet han det ej, kan hånda om han såg mig... — och hastigt tog hon det beslut at begåra få tala vid lord Nelvil, midt under denna högtid, at genast få tala vid honom. Hon gick åter up til slottet med denna slags ifver som gifves af et nyligen fattat beslut, då det påföljer en långsam ovisshet; men då hon kom närmare, blef hon angripen af en så stark darning, at hon var nödsakad sätta sig på en stenbänk som stod framför fönsterna. Mängden af bondfolket som samlat sig för at se på dansen, hindrade hennes igenkännande.

Lord Nelvil steg i detta ögonblick fram på balongen: han ville andas den friska af-tonluften; några rosenbuskar som stodo där påminte honom om den vållukt som Corinna vanligen bar, och det intryck han deraf kände väckte hos honom en lätt rysning. Denna långa och tråkiga fest tröttade honom; han kom ihog Corinnas goda smak uti tillställningen af en högtidlighet, hennes insigt uti alt hvad som angick de sköna konsterna, och han kände at det blott var uti den ordentliga hemlefnaden som han med nöje föreställte sig Lucile til följeslagerska. Allt

hvad som på minsta sätt hörde til bildningskraften, til poesien, återkallade minnet af Corinna, och förnyade hans saknad. Under det han var i denna sinnesställning, nalkades honom en af hans vänner, och de talade en stund med hvarandra. Corinna hörde då Oswalds röst.

Hvilken obeskriflig rörelse väcker ej den ålskades röst! hvilken oredig blandning af ömhet och farhoga! ty det gifvas så lifliga intryck at vår stackars svaga natur bäfvar för sig sjelf då hon röner dem.

En af Oswalds vänner sade til honom: — Finner ni ej denna bal charmant? — Å ja, svarade han med tankspriddhet; ja visserligen, uprepade han suckande. — Denna suck, och den melancholiska accenten af hans röst, förorsakade Corinna en liflig glådje: hon ansåg sig säker at återfinna Oswalds hjerta, at ännu blifva förstådd utaf honom; hon steg up med håftighet, och gick til en af husets betjening för at anmoda honom bedja lord Nelvil komma ut. Om hon hade följt denna rörelse, huru olika skulle då hennes och Oswalds öde varit!

I detta ögonblick nalkades Lucile til fönstret, och då hon genom mörkret blef varset et hvitklädt fruntimmer gå förbi uti trågården,

som likvål ej var balklådt, blef hennes nyfikenhet retad. Hon räckte ut hufvudet, och vid nogare betraktande trodde hon sig igenkänna sin systers anletsdrag; men då hon ej tviflade at hennes syster redan för sju år sedan var död, blef hon så förskräckt at hon svimmade. Alla menniskor ville hjälpa henne. Corinna fann ej mera den betjent som hon velat tala vid, och drog sig undan längre bort i alléen på det hon ej skulle kunna bli sedd.

Lucile kom sig före, och vågade ej tilstå hvad som upprört henne; men då hennes mor från barndomen starkt intryckt i hennes sinne alla slags idéer som höra til gudagtigheten, inbillade hon sig at hennes systers skugga visat sig för henne gående til deras fars graf, at dermed förebrå henne sin glömska mot denna graf, och det fel hon begått at bevista en högtid på dessa rum, innan hon förut upfyllt en from skyldighet mot denna vördade aska. I et ögonblick då Lucile trodde sig säker at ingen gaf agt på henne, gick hon ut från balen. Corinna förundrade sig öfver at se henne så ensam i trågården; hon inbillade sig at lord Nelvil skulle snart komma efter, och at han kanske begärt et hemligt samtal med henne, för at be-

gåra hennes tilstånd at annåla sina önsknin-
gar hos hennes mor. Denna tanka gjorde
henne orörlig; men snart blef hon varse at
Lucile vände sina steg til en bosquet hvil-
ken hon viste vara det rum där hennes fars
grafvård blifvit uprest, och då hon på sin
sida anklagade sig at ej först där hafva ned-
lagt sin saknad och sina tårar, följde hon sin
syster på något afstånd, gömd af träden och
mörkret. Hon blef ånteligen på långt håll
varse den svarta sarcophagen på det rum där
lord Edgermonds qvarlefvor hvilade. En
djup rörelse tvingade henne at stadna och at
stödja sig mot et träd. Lucile stavnade
också, och böjde sig vördsamt ned vid åsyn-
nen af grafven.

I detta ögonblick var Corinna färdig at
upptäcka sig för sin syster, at begåra tillbaka
af henne i deras fars namn, både sin rang
och sin make; men Lucile gjorde några
hastiga steg för at nalkas monumentet, och
Corinnas mod vacklade. Uti en qvinnas
hjerta finnes så mycken blyghet förenad med
känslornas största håftighet, at et intet kan
afskräcka henne liksom et intet kan draga
henne med sig. Lucile kastade sig på knå
framför sin fars graf: hon skjöt undan sitt
blonda hår hvilket sammanhölls af en blomster-

krans, och lyftade ögonen til himlen med en ängels blick för at bedja. Corinna stod bakom tråden, och utan at kunna bli upptäckt såg hon lått sin syster som uplystes ljuft af en stråle från månan; hon kände sig hastigt fattad af en blott ådelmodig rörelse. Hon betraktade detta så rena uttryck af gudsfruktan, detta så unga ansigte at barndomens drag ännu derpå visade sig; hon föreställte sig den tid då hon varit som mor för Lucile; hon tänkte på sig sjelf; hon kom ihog at hon ej var långt ifrån tretti år, denna tid då ungdomens aftagande börjar, då deremot hennes syster hade framför sig en lång obestämmd framtid, en framtid som ej skulle störas af något minne, af någon försluten lefnad som kräfde ansvar hvarken för andra eller för hennes eget samvete. — Om jag visar mig för Lucile, sade hon vid sig sjelf, om jag talar til henne, så skall hennes ännu lugna själ snart blifva uprörd, och lugnet skall kanske aldrig där mer återkomma. Jag har redan lidit så mycket, jag skall ännu kunna lida mera; men den oskyldiga Lucile skall uti et ögonblick öfvergå från lugnet til den grymmaste uprörelse; och det är likväl jag som burit henne i mina armar, som låtit henne sofva i mitt sköte; skulle jag störta henne uti sorgernas

verld! — Så tänkte Corinna. Likväl stridde kärleken håftigt i hennes hjerta mot denna oegennyttiga känsla, mot denna själens uphöjelse som bragte henne at upoffra sig sjelf.

Lucile sade då helt högt: — O min far! bed för mig. — Corinna hörde henne; hon nedföll straxt åfven på knå; hon bad om den faderliga vålsignelsen för bågge systrarna på en gång, och utgjöt tårar som blefvo framkallade utur hennes hjerta genom ännu renare känslor än kärlekens. Lucile fortfor sin bön, och utsade tydligt dessa ord: — O min syster! bed för mig i himlen; du har älskat mig i min barndom, fortfar at beskydda mig! — Ack! huru blef ej Corinna rörd af denna bön! Lucile sade sluteligen med en ton full af andagt: — Min far, förlåt mig et ögonblicks glömska hvartil en känsla som du sjelf befallt mig är orsaken! Jag är ej brottslig då jag älskar den som du ämnat til min make; men fullborda ditt verk, och gör at han må utvälja mig til sitt lifs följeslagerska: jag kan ej bli lycklig utan med honom; men aldrig skall han få veta at jag älskar honom, aldrig skall detta båfvände hjerta förråda sin hemlighet. O min Gud! o min far! trösta ert barn, och gör mig värdig

Oswalds ömhet och agtning! — Ja, uprepade Corinna med låg röst, bönhör henne min far! och gif det andra af dina barn en ljuf och stilla död! —

Sedan hon slutat denna högtidliga önskning, det största bemödande hvaraf Corinnas själ var i stånd, drog hon utur sitt sköte det bref som innehöll Oswalds ring, och skyndade hastigt bort. Hon kände väl at då hon skickade detta bref, och lemnade Oswald i okunnighet om at hon var i England, hon derigenom skulle bryta deras förbindelse och gifva Oswald åt Lucile; men i närvaro af denna graf hade de hinder som åtskilde dem visat sig för henne med mera styrka ån nånsin; hon hade påmint sig herr Dicksons ord: *hans far förbjuder honom at gifva sig med denna italienskan*, och det tycktes henne at hennes far åfven förenade sig med Oswalds, och at hela den faderliga myndigheten ogillade hennes kärlek. Luciles oskuld, hennes ungdom, hennes renhet, uphöjde Corinnas inbillning, och hon var, åtminstone et ögonblick, stolt at upoffra sig för at gifva Oswald fred med sitt fädernesland, med sin slägt, och med sig sjelf.

Musiquen, hvilken hördes då hon kom närmare slottet, uppehöll Corinnas mod.

Hon blef varse en fattig blind gubbe som satt vid foten af et tråd, för at höra på högtidens buller. Hon gick til honom, och bad honom öfverlemna det bref hon gaf honom til någon af slottets betjening. Således lopp hon ej en gång fara at lord Nelvil nånsin skulle kunna få veta at et fruntimmer hade fört detta bref. Sannerligen, den som sett Corinna öfverlemna det, skulle hafva känt at det innehöll hennes lifs öde. Hennes blickar, hennes darrande hand, hennes högtidliga och afbrutna ton, allt tilkännagaf et af dessa förfärliga ögonblick då ödet fattar oss, då den olyckliga varelsen blott verkar som slat åt den motgång som förföljer den.

Corinna såg på långt håll efter gubben, hvilken åtföljdes af en trogen hund: hon såg honom gifva hennes bref åt en af lord Nelvils betjenter, hvilken af en händelse just i detta ögonblick gick med flere bref in uti slottet. Alla omständigheter förenade sig at ej kvarlemna något hopp. Corinna gjorde ännu några steg tillbaka, för at se huru betjenten gick in genom dörren: och då hon ej mera såg honom, då hon kom ut på landsvägen, då hon ej mera hörde musiquen, och sjelfva ljusen från slottet ej mera låto se sig, utbrast en kallsvett på hennes panna, en

dödsrysning öfverföll henne: hon ville ännu gå längre, men naturen nekade dertil, och hon nedföll utan känsla på vågen.

Slut på Tredje Delens Första Stycke.

C O R I N N A

ÄLLER

I T A L I E N .

TREDJE DELEN.

ANDRA STYCKET.

CORINNA

LETTER

FREDERICK

ANDERSON

ADERTONDE BOKEN.

VISTANDET I FLORENS.

FÖRSTA CAPITLET.

Gref d'Erfeuil, sedan han någon tid vistats i Sweitz, och ledsnat vid naturen på Alperne, liksom han tröttnade vid de sköna konsterna uti Rom, kände hastigt begäret att resa til England, där man försäkrat honom att en djup omdömskraft skulle finnas; och det föll honom in en morgon då han väknade, att detta var just hvad som fattades honom. Sedan detta tredje försök ej bättre lyckats än de bägge första, uplifvades i en hast hans tilgifvenhet för lord Nelvil, och då han en morgon föreställde sig att sällheten blott kunde finnas uti sann vänskap, reste han hastigt til Skottland. Han for först til lord Nelvil, och fann honom ej hemma,

men då han hörde at man kunde träffa honom hos lady Edgermond, steg han straxt åter til häst för at söka honom där, ty så starkt behof at återse honom trodde han sig känna. Då han ganska fort red förbi, blef han vid sidan af vägen varse et fruntimmer liggande afdånad; han höll stilla, steg af hästen, och skyndade at komma henne til hjelp. Huru blef han icke bestört då han igenkände Corinna oagadt hennes dödliga blekhet! et lifligt medlidande intog honom; med tilhjälp af sin betjent sammanlade han några grenar för at derpå lägga henne, och hans afsigt var at på detta sätt bära henne till lady Edgermonds slott, om ej Thérésine, som blifvit kvar i Corinnas vagn, orolig at ej få höra af henne, i detta ögonblick ankommit, och med öfvertygelse at endast lord Nelvil kunnat försätta henne i detta tillstånd, afgjorde at man borde föra henne til närmaste stad. Gref d'Erfeuil följde Corinna, och under åtta dagar som den olyckliga låg i feber och yrsel, öfvergaf han henne ej; det var således den lättsinnige mannen som bar omsorg för henne, och den känslofulle som sönderslet hennes hjerta.

Denna contrast träffade Corinna då hon åter kom til sansning, och hon tackade gref

d'Erfeuil med djup rörelse; han svarade henne derigenom at han hastigt sökte trösta henne: han var mera i stånd af ådla gerningar än alfvarsamma ord, och Corinna skulle hos honom snarare finna bistånd än vänskap. Hon bjöd til at återkalla sitt förnuft, at föreställa sig hvad som hänt: länge hade hon svårt vid at påminna sig hvad hon gjort och de mötiver som verkat på henne. Kan hända at hon började anse sin upoffring för stor, och at hon tänkte, innan hon lemnade England, at åtminstone taga ännu et afsked af lord Nelvil, om hon ej dagen sedan hon återvunnit sin sansning, sett uti et dagblad, hvilket hon af en händelse kom at genomögnå, denna följande artikel:

”Lady Edgermond har nyligen fått veta at hennes styfdotter, hvilken hon trodde vara död uti Italien, lefver, och under namn af Corinna är uti Rom i besittning af et ganska stort beröm uti vitterheten. Lady Edgermond gör sig en åra af at erkänna henne, och at med henne dela arvet efter lord Edgermonds bror hvilken nyligen aflidit uti Indien.“

”Lord Nelvil gifter sig nästkommande söndag med miss Lucile Edgermond, yngre dotter af lord Edgermond och en-

„da dotter af lady Edgermond hans enka.
„Contractet blef i går undertecknad.“

Til olycka för Corinna förlorade hon ej bruket af sina sinnen vid läsningen af denna nyhet; en hastig hvålfning föregick hos henne; alla lifvets interessen försvunno; hon kände sig lik en person som är dömd til döden, men hvilken ännu ej vet när domen skall verkställas; och ifrån detta ögonblick var förtviflans öfverlåtenhet hennes själs enda känsla.

Gref d'Erfeuil kom in til henne; han fann henne ännu mera blek än då hon var afdånad, och frågade med oro efter hennes tilstånd. — Jag mår ej värre än förut; jag skulle vilja resa i öfvermorgon som är söndag, sade hon högtidligt; jag reser så långt som til Plymouth, och där stiger jag ombord til Italien. — Jag följer er, svarade gref d'Erfeuil lifligt, jag har ingenting som qvarhåller mig i England; jag skall bli förtjust at få göra denna resa i ert sällskap. — Ni är god, återtog Corinna, verkligen god, man bör ej döma efter utseendet . . . sedan stavnade hon, och fortfor: Jag emottager ert beskydd så långt som til Plymouth, ty jag är ej såker på mig sjelf ända til dess; men då man en gång stigit ombord, går skeppet sin

våg, lika mycket i hvad tilstånd man är. — Hon gaf tecken åt gref d'Erfeuil at lemna henne ensam, och gret länge inför Gud, och bönföll om styrka at uthårda sitt lidande. Hon ågde ingenting mera qvar af den håftiga Corinna, hennes mågtiga lifskraft var uttömd och detta försvagande, hvilket hon ej sjelf kunde begripa, gaf henne lugn. Olyckan hade besegrat henne: förr eller senare måste ju de måst uproriska böja hufvudet under dess ok!

Söndagen reste Corinna från Skottland med gref d'Erfeuil. — Det är i dag, sade hon då hon upsteg ur sängen för at slåpa sig til vagnen, det är i dag! — Gref d'Erfeuil ville fråga henne; hon svarade ej, utan inföll åter i tystnad. De foro förbi en kyrka, och Corinna begärte tilstånd af gref d'Erfeuil at där få ingå et ögonblick; hon föll på knå framför altaret; hon inbillade sig se Oswald och Lucile, och bad för dem; men den rörelse hon kände var så stark at hon svigtade då hon ville stiga up, och kunde ej göra et steg utan at stödja sig på Thérésine och gref d'Erfeuil, som kommo emot henne. Man steg up i kyrkan för at lemna henne rum, och man visade henne et stort medlidande. — Jag ser då ganska sjuk

ut, sade hon til gref d'Erfeuil? det gifvas yngre och mera lysande personer än jag, som vid denna tid gå med segrande steg utur kyrkan. —

Gref d'Erfeuil hörde ej slutet af dessa ord; han var god, men han förstod ej at vara känslfull; också, ehuru han tyckte mycket om Corinna, trötnade han under vägen ofta vid hennes sorgsna lynne, och bjöd til at draga henne derifrån, liksom det ej fordrades mer för at glömma alla lifvets ledsamheter, än at vilja det. Ibland sade han til henne: — *Jag har ju sagt er det förut. Besynnerligt sätt at trösta! tillfridsställelse som fåfångan ger sig på olyckans bekostnad!*

Corinna gjorde sig et otroligt bemödande at dölja hvad hon led, ty man blyges för starka känslor i närvaro af lättsinniga själar; en känsla af blyghet fästar sig vid alt hvad som ej förstås, vid alt hvad man måste uttyda, vid alla dessa själens hemligheter hvilka man blott kan lindra med at gissa dem. Corinna var äfven missnöjd med sig sjelf at hon ej kunde vara nog tacksam emot de prof af tilgifvenhet som gref d'Erfeuil visade henne; men uti hans röst, uti hans ton, uti hans blickar, var så mycken distraction, så mycket behof af förströelse, at man ständigt

var nära at glömma hans ädelmodiga handlingar liksom han glömde dem sjelf. Det är visserligen ganska ådelt at såtta et ringa värde på det goda man gör: men det kunde hända at den kallsinnighet man visade för sina berömvärda gerningar, denna kallsinnighet som i sig sjelf är så vacker, skulle kunna hos vissa characterer blott vara en verkan af låtsinnighet.

Corinna hade under sin yrsel förrädt nästan alla sina hemligheter, och de allmänna papperen hade underrättat gref d'Erfeuil om det öfriga; många gånger önskade han at Corinna skulle talat med honom om hvad han kallade *hennes affärer*; men blott detta ord var nog at quäfva Corinnas förtroende, och hon bad honom ej nånsin fordra utaf henne at nämna lord Nelvils namn. Då Corinna skulle skiljas vid gref d'Erfeuil, visste hon ej huru hon skulle uttrycka sin erkänsla; ty hon var på en gång glad at bli ensam, och ledsen at skiljas från en man som upförde sig så väl emot henne. Hon försökte at tacka honom: men han bad henne så uprigtigt ej mera tala derom, at hon genast uphörde. Hon ålade honom at anmäla hos lady Edgermond at hon helt och hållit afstod arvet efter sin farbror, och bad

honom utföra denna commission liksom han skulle fått den från Italien, utan at nämna för hennes styfmoder at hon varit i England.

— Ån lord Nelvil, får han veta det? sade gref d'Erfeuil. — Vid dessa ord ryste Corinna. Hon var en stund tyst, och fortfor sedan: — Snart skall ni kunna få såga honom det; ja, snart. Mina vänner i Rom skola underrätta er när ni får det. — Haf åtminstone omsorg för er hälsa, sade gref d'Erfeuil; vet ni at jag är just rädd för er? — Verkeligen? svarade Corinna med et småleende; jag tror också nästan at ni har någon anledning dertil. — Gref d'Erfeuil gaf henne armen för at ledsaga henne til fartyget; då hon skulle stiga om bord, vände hon sig mot England, mot detta land hvilket hon för altid öfvergaf, och hvilket inneslöt det enda föremålet för hennes ömhet och hennes sorg: hennes ögon fylldes af tårar, de första hon tillät sig uti gref d'Erfeuils närvaro. — Vackra Corinna, sade han til henne, glöm bort en otacksam; kom ihog de vänner som äro er så ömt tilgifna, och tro mig, tänk med nöje på de fördelar ni äger. — Vid dessa ord drog Corinna hastigt sin hand från gref d'Erfeuil, och gick några steg tillbaka; sedan förebrädde hon sig den

förelse åt hvilket hon öfverlemnade sig, kom tillbaka, och tog med godhet afsked utaf honom. Gref d'Erfeuil märkte ej hvad som föregått uti Corinnas själ: han steg i slupen med henne, recommenderade henne lifligt til capitainen, sysselsatte sig med den måst älskvärda omsorg angående allt det som kunde göra hennes öfverfart mera behaglig, och då han återvände med slupen, hålsade han åt skeppet med sin näsduk så länge möjligt var. Corinna svarade gref d'Erfeuil med tacksamhet: men ack! var väl han den vän på hvilken hon borde räkna?

— De lättsinniga känslorna kunna ofta räcka länge; ingenting förskingrar dem, ty ingenting befäster dem; de åtfölja omständigheterna, försvinna och återkomma med dem, då deremot de djupa tilgifvenheterna sönderslita hvarannan utan hjälp, och lemna blott et smärtande sår i deras ställe.

ANDRA CAPITLET.

En gynnande vind förde Corinna til Livorno på mindre än en månad. Hon hade feber nästan hela denna tid, och hennes svaghet var så stor, at då själens lidande blandade sig med sjukdomen, förblandades alla hennes intryck, och kvarlemnade intet tydligt spår. Hon var oviss vid sin ankomst om hon först skulle resa til Rom; men oagtadt hennes bästa vänner väntade henne där, hindrades hon af en oöfvervinnerlig motvilja at bebo de ställen där hon varit i Oswalds sällskap. Hon kom ihog sin egen boning, den dörr som han två gånger om dagen öppnade då han gick til henne, och föreställningen at befinna sig där utan honom, gjorde henne darrande. Hon beslöt således at begifva sig til Florens, och då hon hade den tankan at hennes lif ej länge skulle kunna motstå hennes lidande, var det tåmmeligen tjenligt för henne at gradvis skilja sig från varelsen, och at först börja med at lefva skild från sina vänner, från den stad som varit vitpe til hennes framgång, från den ort där

man skulle bemöda sig at på nytt uplifva hennes snille, där man skulle fordra utaf henne at visa sig hvad hon fordom var, sedan en oöfvervinnerlig nedslagenhet gjorde henne alt bemödande förhatligt.

Då hon reste genom det så frugtbara Toscana, då hon nalkades detta Florens med dess vålluktande blomster, då hon med et ord återfann Italien, kände hon endast smärta; alla dessa landsbygdens skönheter hvilka fordom hänryckt henne, gäfvu henne nu blott lidande. *Huru fruktansvärd, säger Milton, är den förtviflan som ej kan lugnas af denna så milda luft!* Det fordras kärlek eller religion för at njuta naturen, och den sorgsna Corinna hade i detta ögonblick förlorat jordens första goda, utan at ännu hafva återfunnit detta lugn hvilket blott af gudsfruktan kan gifvas åt känslofulla och olyckliga själar.

Toscana är et ganska odladt och leende land, men det gör ej intryck på inbillningen såsom nejderna omkring Rom. Romarne hafva så väl utplånat grundragen af de folk som fordom bebodde Toscana, at nu mera nästan inga sådana spår finnas kvar som de hvilka ingifva så mycket deltagande för Rom och för Neapel. Men man finner där et annat slags historisk skönhet: städerna bära

mårken af medelåldrens republicanska genie. Uti Siena blifva de resande som äro minst i stånd af eftertanka, likvål träffade af det allmänna torg där folket samlades, och den balcon hvarifrån deras magistratsperson talade til dem; man känner at et democratiskt regeringssätt ägt rum uti denna stad.

Det är en verkelig njutning at höra toscanska dialecten äfven hos de lägsta classerna; deras uttryck, fulla af bildningskraft och prydlighet, gifva begrepp om det nöje man fordom skulle smakat uti Athén, då folket talade den välljudande grekiskan hvilken liknade en oafbruten musique. Det är en ganska besynnerlig känsla at tycka sig vara hos en nation där hvarje enskildt har en lika grad af odling, och där alla kunna anses vara af högsta classen; åtminstone för några ögonblick gifver språkets renhet här denna förvillelse.

Utseendet af Florens påminner om dess historia innan Mediceiska slågtens upphöjelse. De förnämsta familjernas palatser äro bygda som et slags fästningar där man kunde försvara sig; man ser ännu de jernringar uti hvilka hvarje parti fästade sina fanor; med et ord, alt var där inrättadt mera för at uprätthålla enskildt magt, än at förena alt til

gemensamt bästa. Man skulle tro at staden är bygd för inbördes krig. På rådhuset äro torn från hvilka man kunde se fiendens ankomst, och försvara sig emot honom. Hatet mellan famillerna var så stort at man ser orimligt bygda palatser, blott derföre at ägarne ej ville låta dem gå in på den jord där deras fienders hus blifvit nedrifna. Här har famillen Pazzi sammansvurit sig mot den Mediceiska; där hafva Guelferna mördat Gibelinerna, spåren af strider och tåflan finnas öfveralt; men nu har allt kommit til sömns, och byggnadernas stenar hafva ensamt bibehållit någon physionomi. Man hatar nu ej hvarandra, emedan ingenting är at fika efter, och emedan en stat utan ära och magt ej mera kan upväcka någon stridighet mellan dess inbyggare. Den lefnad man i våra dagar förer i Florens, är särdeles enformig; hvar eftermiddag går man at spatsera vid stranden af Arno, och hvar afton frågar man hvarandra om man varit där.

Corinna flyttade til et landthus nära vid staden. Hon skref til prinsen af Castel-Forte at hon ville fästa sig där; detta bref var det enda Corinna skref, ty hon hade fattat en sådan afsky för alla lifvets vanliga göromål, at det minsta beslut som måste ta-

gas, den minsta befallning som borde gifvas, gaf henne fördubbladt lidande. Hon kunde endast tilbringa dagen uti fullkomlig översamhet; hon steg up, hon lade sig, hon steg åter up, och öppnade en bok utan at deruti kunna förstå en rad. Ofta låg hon hela timmar uti sitt fönster, och gick sedan häftigt genom trågården: en annan gång tog hon en blomster-bouquet i afsigt at skingra sina tankar genom tless lukt. Känslan af varelsen förföljde henne med ouphörlig smärta, och hon försökte tusende utvägar at lugna denna förtärande tankeförmåga, hvilken ej mera som fordom tilböd henne de måst ombytta idéer, men blott en enda tanka, blott en enda bild, väpnad med sårande uddar som sönderstöt hennes hjerta.

TREDJE CAPITLET.

En dag beslöt Corinna at resa til Florens för at bese de sköna kyrkor som pryda denna stad; hon kom ihog at då hon uti Rom tilbragte några timmar uti St. Peter, lugnades alltid hennes själ, och hon hoppades at finna samma verkning af kyrkorna i Florens. För at komma til staden reste hon igenom den vackra skogen som ligger på stranden af Arno: det var en skön sommarafton vid slutet af Junii, luften var balsamerad af en obegriplig myckenhet rosenbuskar, och alla de spatserandes ansigten uttryckte sällhet. Corinna kände en fördubblad sorg då hon såg sig utsluten från den allmänna lycksalighet hvilken försynen skänker åt de flåsta varelser, men hon tackade likväl ömt för det goda den gör människorna. — Jag är et undantag från den allmänna ordningen, sade hon vid sig sjelf; det gifves sällhet för alla, och denna rysliga förmågan at lida som dödar mig, är et sätt at känna hvilket jag ensam måste uthärda. Likväl, o min Gud! hvarföre har du dömt mig at lida denna smärta? kunde jag ej lik-

som din gudomlige Son bedja 'at denna kalk måtte gå ifrån mig?

Invånarnes sysselsatta och verksamma upsyn förundrade Corinna. Sedan livvets interessen för henne uphört, kunde hon ej begripa hvad som gjorde at man gick, och kom, och skyndade sig; då hon långsamt framslöpade sina fjät på de breda gatstenarne uti Florens, förlorade hon begreppet at hinna fram, och kom ej mera ihog hvart hon ämnade gå: änteligen befann hon sig framför de namnkunniga köpparportar, som äro huggne af Ghiberti til St. Johannis dopfont, hvilken ligger vid sidan af domkyrkan i Florens.

Hon undersökte en stund detta omätliga arbete, hvarest nationer af bronze uti ganska små men ganska tydliga proportioner, visa en mängd af ombytta physionomier, hvilka alla uttrycka en tanka af artisten, en upfattning af hans snille. — Hvilket tolamod, utropade Corinna! hvilken vördnad för efterkommande! och likväl huru få äro de som med upmärksamhet betrakta dessa portar, genom hvilka folkhopen strömmar med tankspriddhet, okunnighet eller föragt. Ack hvad det är svårt för menniskan at undslippa glömskan! och hvad döden är mächtig!

Det är uti denna domkyrka som Julianus af Medicis har blifvit mördad; ej långt derifrån uti St. Laurentii kyrka, ser man et capell af marmor, beprydt med ädla stenar, hvarest Mediceiska släktens grafvar äro, tillika med Juliani och Laurentii bildstoder af Michael Angelo. Laurentius af Medicis, som tänker på hämd öfver sin brors mord, har förtjent åran at kallas *Michael Angelos tanka*. Vid foten af dessa bildstoder äro Aurora och Natten; den enas upvaknande, och i synnerhet den andra sömn, hafva et märkvärdigt uttryck. En poët skref versar öfver den bildstod som föreställer natten, hvilka slutades med dessa ord: *hon lefver fastän hon sofver; upväck henne om du ej tror det, så skall hon tala til dig*. Michael Angelo som äfven öfvade vettenskaperna, utom hvilka bildningskraften uti all genre snart förvissnar, svarade på nattens vägnar:

Grato m'è il sonno e più l'esser di sasso;
 mentre che il danno e la vergogna dura;
 non veder, non sentir m'è gran ventura;
 Però non mi destar, deh! parla basso. *)

*) Det är ljust för mig at sofva, och ännu ljufvare at vara marmor. Så länge orättvisa och blygsel fortfara, är det en stor lycka för mig at ej se och at ej höra; således upväck mig ej, tala tyst, jag ber!

Michael Angelo är den ende af nyare tiders bildhuggare som gifvit åt människofiguren en skapnad hvilken hvarken har likhet af den antika skönheten eller våra dagars tilgjordhet. Man tror sig se medelåldrens tycke deruti, en kraftfull och dyster själ, ganska utmärkta former, drag som bära stämpel af passionerna, men hvilka ej framställa skönhetens idéal. Michael Angelo är et genie af egen skola, ty han har ingenting efterpat, ej en gång de gamle.

Hans graf är uti kyrkan *Santa Croce*. Han har velat bli begrafven midt emot et fönster hvarifrån man kunde se den dôme som var byggd af Filippo Brunelleschi, liksom hans aska ännu skulle känna någon rörelse vid åsynen af denna coupol, modell til St. Peters. Denna kyrkan *Santa Croce* innefattar den måst lysande samling af döda som kanske finnes uti Europa. Corinna kände sig djupt rörd då hon gick mellan dessa tvånne rader af grafvar. Här ligger Galilée, hvilken förföljdes af människorna för det at han uplåckt himmelens hemligheter; längre bort, Machiavel, hvilken undervisade om brottet som en vettenskap, kan hånda snarare som granskare än som brottslig, men hvars låror likväl mera gagna förtryckarne än de förtryckta; Aretino

denne man som helgat sin lefnad åt skåmtet, och hvilken ej rönt något alfvarsamt på jorden mer än döden; Bocace, hvars leende inbillning har motstått den dubbla plågan af pest och inbördes krig; en tafla til Dantes åra, liksom Florentinerna, hvilka låtit honom förgås uti landsflygt, ännu kunde berömma sig af honom; 1) dessutom ser man ännu många andra märkvärdiga namn på detta rum; märkvärdiga under deras lefnad, men hvilkas genljud blir svagare från slägte til slägte, intil dess det aldeles utlocknar. 2)

Åsynen af denna kyrka, prydd af så ådla minnen, upväckte åter Corinnas entousiasm: de lefvandes åsyn hade afskräckt den; de dödats tysta närvaro uplifvade åtminstone för et ögonblick denna taflan til åran, af

- 1) Florentinerna skickade efter Dantes död, fulle af blygsel at de låtit honom dö långt ifrån sin hembygd, en deputation til påtven, at återbegära hans kvarlevor, hvilka blifvit begrafne i Ravenna; men påtven afslog det, af det skål, at det land som gitvit tillflygt åt en landförvist, hade blifvit hans fädernesland, och han ville ej afstå åran at äga hans graf.
- 2) Alfieri säger, at det var under en spatsergång uti kyrkan Santa-Croce, som han kände för första gången kärlek til åran; och han är äfven begrafven där. Den epitaph han förut sammansatt åt sin vördnadsvärda vän grefvinnan d'Albany och sig sjelf, är det mest rörande och enkla uttryck af en lång och fullkomlig vänskap.

hvilken hon fordom var fattad; hon gick med säkrare steg framåt kyrkan, och några tankar från det förflutna gingo ännu en gång igenom hennes själ; hon såg några unga präster under hvalfven, som sjöngo med låg röst, och gingo långsamt omkring choret; hon frågade en af dem hvad denna ceremoni betydde: *Vi bedja för våra döda*, svarade han henne. — Ja ni har rätt, tänkte Corinna, at kalla dem *edra döda*: det är den enda ärorika egendom som ni har kvar. O! hvarföre har då Oswald förqväst dessa gåfvor som jag undfått af himmelen, och hvilka jag borde nyttja at upväcka enthousiasmen uti sådana själar som öfverensstämma med min? O min Gud! utropade hon och kastade sig på knä, det är ej af et fåfängt högmöd som jag bönfäller at du må återgifva mig dessa talanger hvilka du fordom skänkt mig. Desse oansedde helgon som förstätt at lefva och dö för dig, äro utan tvifvel de bästa af alla; men det gifves mer än en bana för de dödliga, och det snille som skulle besjunga de ädelmodiga dygderna, det snille som skulle offra sig åt alt hvad som är ädelt, menskligt och sant, skulle åtminstone få inträde uti himlens yttre förgårdar! — Corinnas ögon voro nedslagna då hon slutade denna bön, och hennes blick

blef träffad af denna inskrift på en graf där hon nedkastat sig på knå: — *Ensam vid min morgonrodnad, ensam vid min skymning, och ännu alltid ensam här.*

— Ack! ropade Corinna, detta är svaret på min bön. Hvad tåflan kan man erfaras då man är ensam på jorden? Hvilken skulle dela min åra om jag kunde förvärfva den? hvilken deltagar i mit öde? hvilken känsla skulle upmuntra mitt snille til arbete? jag ville hafva hans blick til belöning. —

Också en annan inskrift fästade hennes upmärksamhet: *Ni skulle ej beklaga mig, sade en man som dött i ungdomen, om ni visste från hvilka plågor denna graf befriat mig!* — Hvilken afsöndring från lifvet ingifver ej dessa ord, sade Corinna med en ström af tårar! Midt uti stadens buller finnes denna kyrka, som skulle låra människorna alt, om de blott ville det; men man går förbi utan at gå in, och glömskans förunderliga villa leder verlden.

FJERDE CAPITLET.

Den känsla af tåflan som under några ögonblick tröstat Corinna, förde henne ännu den följande dagen til Florentinska galeriet; hon smickrade sig med at återfinna sitt forna tycke för konsterna, och at där känna et nytt interesse för sina forna sysselsättningar. De sköna konsterna äro ännu ganska republicanska uti Florens: bildstoder och målningar visas på alla timmar utan minsta svårighet. Kunnige män äro på statens bekostnad tillsatta för at gifva uplysningar om alla dessa måsterstycken. Det är en quarleva af vördnad för de talanger som alltid funnits i Italien, och i synnerhet i Florens; huset Medicis önskade genom sitt snille vinna förlåtelse för sin öfvermagt, och genom den fria utflygt de lemnade åt tankan, för dess inflytelse på handlingarne. De lägre classerna uti Florens älska mycket konsterna, och blanda denna smak med sin religionsöfning, hvilken uti Toscana är ännu mera regelbunden än uti det öfriga Italien; det är ej sällsynt at se dem förblanda mythologiska figu-

rer med den christna historien. En simpel florentinare visade åt resande en Minerva hvilken han kallade Judith, en Apollo under namn af David, och försåkrade då han beskref en basrelief hvilken förestälde Trojas belägring, at Cassandra var *en god christen*.

Florentinska galeriet är en omätelig samling, och man skulle där kunna tillbringa många dagar utan at ännu låra känna det. Corinna genomögnade alla dessa föremål, och kände sig med sorg tankspridd och kall-sinnig. Niobés bildstod upväckte hennes deltagande: hon blef träffad af detta lugn, denna värdighet under den djupaste smårta. Utan tvifvel skulle en verkelig mors utseende uti en sådan belägenhet vara helt och hållit förvirradt, men konsternas idéal bibehåller ännu skönhet uti förtviflan, och hvad som djupt rör uti geniets arbeten, är ej sjelfva olyckan, det är våldet som själen bibehåller öfver denna olycka. Ej långt ifrån Niobés bildstod är et hufvud af den döende Alexander: dessa tvänne slags physionomier gifva mycket at tänka. Hos Alexander ser man förundran och harm at ej hafva kunnat besegra naturen. Den moderliga kärlekens qual målas uti alla Niobés anletsdrag: hon trycker sin dotter til sitt bröst med en sönderslitan-

de ångest; den smärta som uttryckes af denna beundransvärda figur, bår characteren af detta slags olycksöde hvilket hos de gamle ej lemnade någon förtröstan qvar åt den gudsdyrkande själen. Niobé höjer sin blick mot himlen, men utan hopp: ty äfven sjelfva gudarna äro där hennes fiender.

Under hemresan bjöd Corinna til at påminna sig hvad hon sedt, och ville skrifva som hon fordom gjorde; men en oöfvervinnelig tankspriddhet uppehöll henne vid hvar sida. Huru långt var hon icke då ifrån talangen at extemporera! det kostade på henne at finna hvart ord, och ofta skref hon meningar utan alt sammanhang, meningar som förskräckte henne sjelf då hon genomläste dem; de liknade anteckningar öfver uttrycken uti en feberyrsel. Då hon kände sig utur stånd at vända sina tankar från sin egen ställning, målade hon blott sitt lidande; men det var ej mer dessa vidsträckta idéer, dessa alt omfattande känslor, hvilka svara til alla människors hjertan; det var smärtans rop, enformigt i längden liksom nattfoglarnas; det var för mycken håftighet uti uttrycken, för mycken våldsamhet, för liten skiftning: det var olyckan, men det var ej mer talangen. Utan tvifvel fordras en sann rörelse för at

skrifva väl, men den behöfver ej vara sönderlitande. Sällheten är nödvändig til allt och den måst melancholiska poesie bör ingifvas af en slags hänryckning, hvilken förutsätter både styrka och njutning uti förståndet. Den sanna sorgen har ingen naturlig frugtbarhet: hvad den frambringar är en dyster uprörelse hvilken alltid återförer til enahanda tankar. Således genomvandrade denne Ridaren, förföljd af et olyckligt öde, förgäfves tusende omvägar, och befann sig alltid på samma ställe.

Det elaka tilståndet af Corinnas hälsa bidrog äfven at störa hennes talang. Man har funnit uti hennes papper några reflexioner som här följa, och hvilka hon skrifvit på den tid då hon fåfängt bemödade sig at på nytt blifva i stånd af något ordentligt arbete.

FEMTE CAPITLET.

FRAGMENTER AF CORINNAS TANKAR.

”Min talang är försvunnen; jag saknar den. Jag skulle tyckt om at mitt namn kommit til honom med någon åra; jag skulle önskat at då han låst något som varit skrivit af mig, han deruti skulle kånt någon sympathi med sig sjelf.“

”Jag hade orått då jag hoppades at han vid återkomsten til sitt land, midt ibland sina vanor, skulle bibehålla de idéer och känslor hvilka ensamt kunde förena oss. Man kan såga så mycket emot en person sådan som jag, och det ges ej mer ån et svar til alt detta, min sjål och mit snille; men hvilket svar för de flåsta menniskor!“

”Man har likvål orått at frukta för själens och snillet's öfverlägsenhet, ty man blir ganska öfverseende då man förstår alt, och ganska god då man känner djupt.“

”Huru går det til at tvånne varelser som förtrott hvarandra deras hemligaste tankar, som hafva talat med hvarandra om Gud,

om själens odödlighet, om sorgen, blifva på en gång främmande för hvarandra? hvilken förvånande hemlighet är icke kärleken! beundransvärd känsla, eller intet! upfylld af sin tro som martyrerna, eller mera kall än den vanligaste vänskap. Det som i världen minst beror af viljan, kommer det från himmelen eller från jordiska passioner? bör man gifva vika eller kämpa deremot? ack! hvilka stormar föregå ej i djupet af hjertat!“

”Talangen borde vara en tillflykt. Då Dominiquin var sluten i et kloster, målade han ypperliga tafflor på murarna af sitt fängelse, och lemnade måsterstycken til spår af sitt vistande; men han led af yttre omständigheter; det onda var ej i själen; då det fäat inrymme där, blir alt omöjligt; källan til alt är förtorkad.“

”Jag granskar mig ibland liksom en främmande skulle göra det, och jag känner medlidande för mig sjelf. Jag var qvick, sann, god, ädelmodig, öm; hvarföre skulle alt detta vända sig til ondt? är världen verkligen elak? och kunna vissa egenskaper beröfva oss våra vapen i stället för at gifva oss styrka?“

”Det är skada: jag var född at blifva en utmärkt person; jag skall dö utan at man har något begrepp om mig, oagtadt jag är namn-

kunnig. Om jag varit lycklig, och hjertats feber ej förtårt mig, skulle jag från en stor högd betraktat menskliga ödet, jag skulle deruti uplåckt okända förbindelser med naturen och himmelen; men olyckans hand har fattat mig; huru skulle man kunna tänka fritt, då plågan låter känna sig hvarje gång man försöker at andas?“

”Hvarföre har han ej varit frestad at göra en person lycklig hvars hemlighet han ensam ägde, en person hvilken endast til honom talade af hjertat? Ack! man kan skiljas vid dessa vanliga qvinnor som ålska på en slump; men den som behöfver beundra den hon ålskar, den hvars omdöme är skarp-synt, har oagtadt sin uphöjda inbillning ej mer än ett föremål i verlden.“

”Jag hade lärt lifvet hos poeterna; det är ej sådant; man träffar någonting ofrugtbart uti verkligheten hvilket man fåfångt bemödar sig at förändra.“

”Då jag kommer ihog min fordna framgång, erfar jag en känsla af retning. Hvarföre skulle man såga mig at jag var ålskvärd, om jag ej skulle bli ålskad? hvarföre skulle man ingitva mig förtroende, endast i afsigt at mera grymt taga mig ur villfarelsen? Skall han vål hos en annan finna mera snille, me-

ra själ, mera ömhet än hos mig? Nej, han skall finna mindre och vara tilfredsstäld; han skall känna sig öfverens med sällskapskretsen. Hvilka njutningar, hvilka konstgjorda smärtor gifver den ej!“

”I närvaro af solen och de tindrande sphererna behöfver man blott älska och känna sig vårdiga hvarannan. Men sällskapskretsen, sällskapskretsen! huru gör den ej hjertat hårdt och sinnet flygtigt? huru gör den ej at man lefver blott för opinionen! Om människorna träffades en dag då hvarje enskildt vore befriad från det helas inflytelse, hvilken ren luft skulle ej själen inandas, hvilka nya idéer, hvilka sanna känslor skulle icke upfriska henne!“

”Naturen är också grym. Denna skapnad jag ägde skall äfven snart bortvissna, och då skall jag förgåfves röna de ömmaste känslor; dunkla ögon skulle ej mera måla min själ, ej mera röra för mina böner.“

”Jag känner smärtor hvilka jag aldrig skall kunna beskrifva, ej en gång med pennan; jag har ej styrka dertil: kärleken ensam skulle kunna utforska dessa afgrunder.“

”Hvad karlarne äro lyckliga at få gå i krig, blottställa sitt lif, öfverlemna sig åt årans och farans entousiasm! men ingen

ting yttre kan trösta qvinnorna; deras varelse, orörlig inför olyckan, är et ständigt och smärtsamt lidande!“

”Då jag någongång hör musiken, återbildar den de talanger jag ågde: sången, dansen och poesien; jag känner då begår at slita mig ifrån olyckan, at åter upsöka glädjen: men hastigt kommer en inre känsla mig at rysa; man kunde anse mig för en skugga, hvilken ännu önskar at bli kvar på jorden, fastän dagens stråle, fastän de lefvandes analkande, tvinga den at begifva sig bort.“

”Jag ville vara tilgängelig för verdens förströelser; fordom ålskade jag dem, och de gjorde mig godt: enslighetens estertanka dref mig för långt fram; min talang hade vinning af mina intrycks ombytlighet. Nu har jag någonting likaså bestämdt i blicken som i tankan: glädje, behag, inbillning, hvad har blifvit af er? Ack! jag ville, om än blott för et ögonblick, ännu njuta hoppet! Men det är gjordt, ödemarken är obeveklig, vattendroppan är förtorkad liksom strömmen, och en dags sällhet är lika svår at erhålla som hela lifvets.“

”Jag finner honom brottslig emot mig; men då jag jämför honom med andra karlar, huru synas de mig icke tvungna, inskränkta

och usla! och han — är en ängel, men en ängel beväpnad med det brinnande svärd som förtårt min lycksalighet. Den man älskar är hämnaren af de fel man begått på jorden; gudomligheten lånar honom sin magt.“

”Det är ej första kärleken som är outplånlig, den kommer af behovet at älska; men sedan man lärt känna lifvet, och då man i sitt omdömes hela styrka träffar det sinne och den själ som man dittills förgåfves sökt, blir inbillningen kufvad af sanningen, och man har rätt uti at anse sig olycklig då man förlorar dem.“

”Hvad det är dåragtigt, såga deremot de flästa menniskor, at dö för kärleken, liksom det ej skulle gifvas tusende andra sätt at vara til! all slags enthousiasm är dåragtig för den som ej erfar den. Poesien, upoffringen, kärleken, religionen, hafva alla samma ursprung; och det gifvas menniskor, i hvilkas tanka alla dessa känslor äro dårskaper. Alt är dårskap, om man så vill; utom de omsorger man gör sig för sin egen varelse, ty det kan finnas villfarelse och förblindelse uti alt annat.“

”Hvad som i synnerhet gör mig olycklig, är at han ensam förstod mig, och kan hända at han också en gång skall finna at endast jag kunde värdera honom. Jag är den lät-

taste och den svåraste person i världen at umgås med; alla välviljande varelser passa mig såsom sällskap för några ögonblick; men til förtrolighet eller sann tillgifvenhet var det blott Oswald jag kunde älska. Bildningskraft, snille, känslfullhet, hvilken förening! hvar finnes den i världen? och den grymme ägde alla dessa egenskaper, eller åtminstone all deras förtjusning.“

”Hvad skulle jag kunna säga åt andra? til hvem skulle jag kunna tala? hvilket åndamål, hvilket interesse har jag kvar? De bittraste smärtor, de måst hänryckande känslor äro mig bekanta, och den bleka framtiden är för mig blott et spöke från det förflutna.“

”Hvarföre äro de lyckliga belågenheterna så flygtiga? hvad hafva de mera bräckligt än andra? är smärtan naturens ordning? kroppens lidande är en convulsion, men för själen är lidandet en vanlig belågenhet.“

Ahi! null' altro che pianto al mondo dura!

Petrarcha.

Ack! ingenting annat än tårar är beständigt på jorden!

”Et annat lif! et annat lif! se där mitt hopp; men så stor är styrkan af det närvarande, at man söker i himlen de samma känslor
man

man erfarit på jorden. Uti nordens mytologi målar man jägarnes skuggor som förfölja hjortarnes skuggor i molnen; men med hvad rätt kalla vi dem skuggor? hvar är verkligheten? Ingenting är visst mer än plågan; blott hon håller obarmhertigt hvad hon lofvar.“

”Jag tänker beständigt på odödligheten; ej mera på den som människorna gifva, men jag tror ej at mitt hjerta skall bli til intet. Nej, min Gud, jag tror det ej! Det tilhör dig detta hjerta som *han* ej velat emottaga, och du skall värdigas antaga det sedan en dödlig föragtat det.“

”Jag känner at jag ej skall lefva länge; och denna tanka ger lugn at min själ. Det är ljust at aflyna uti det tilstånd jag är, det är smärtans udd som förslöas.“

”Jag vet ej hvarföre man uti sorgens förvirring är mera i stånd til vidskeppelse än gudaktighet; jag gör spådomar af allt, och jag kan ännu ej sätta mitt förtroende til något. Ack! hvad andagten är ljuf då man är lycklig! hvilken tacksamhet mot det högsta väsendet bör ej Oswalds maka känna!“

”Utan tvifvel fullkomnas characteren mycket af lidandet; man lär sig at i tankan förbinda sina fel med sina olyckor, och et band,

synligt åtminstone för våra ögon, tyckes alltid förena dem; men det gifs en gräns för denna hälsosamma verkning.“

”Fullkomligt samlade tankar äro mig nödvändiga innan jag kan vinna:

. . . *Tranquillo varco
a più tranquilla vita.*

En lugn öfvergång til et mera lugnt lif.“

”Då jag blir helt och hållit sjuk, hoppas jag at lugnet skall återkomma til mitt hjerta; det gifves mycken oskuld uti en döende varrelsens tankar, och jag älskar de känslor som ingifvas af denna belågenhet.“

”Lifvets obegripliga gåta! hvilken hvarken af passionen, eller smärtan, eller geniet, kan upptäckas — vill du då ej tuppenbara dig för bönen? kan hända at den enklaste af alla idéer skall upptäcka dessa mystèrer! kan hända at vi många gånger nalkats dem uti våra ensliga tankar? men detta sista steg är omöjligt; och vårt fåfånga bemödande uttröttar blott själen. Det är nu tid at min får hvila.”

Fermossi al fin il cor che balzò tanto!

Änteligen har det stadnat, detta hjerta som slog
så häftigt!

SJETTE CAPITLET.

Prinsen af Castel-Forte lemnade Rom för at
uti Florens bo närmare Corinna. Hon var
mycket erkånsam för detta vänskapsprof; men
hon blygdes at ej kunna sprida den tjusning
öfver conversationen som hon fordom var
van at gifva den. Hon var tyst och tankfull;
hennes svaga hälsa fråntog henne styrkan at
äfven för et ögonblick segra öfver de känslor
som upfylldes henne. Hon hade ännu uti sitt
tal det interesse som ingifves af välviljan;
men det uplifvades ej mer af begäret at be-
haga. Då kärleken är olycklig utplånar den
alla andra känslor, och man kan ej uttyda
för sig sjelf hvad som föregår i själen; men
man förlorar lika mycket i plågan som man
vunnit i sällhet. Det öfverflöd af lif som
gifves af en känsla hvilken skänker fullkom-
lig njutning af naturen; införlifvar sig med
alla lefnadens och umgängskretsens förbindel-
ser; men varelsen blir så utblottad då detta
omåtliga hopp förstöres; at man blir utur
stånd til någon slags frivillig rörelse. Det är
just derföre som så många skyldigheter be-

falla qvinnorna, och i synnerhet karlarne, at försigtigt umgås med den kårlek de ingifva, ty denna passion kan helt och hållit förhårja både snillet och hjertat.

Prinsen af Castel-Forte försökte at tala med Corinna uti de åmnen som fordom interesserade henne; hon förblef ofta flere minuter utan at svara honom, ty hon hörde honom ej i början, och då omsider ljudet och begreppet kom til hennes föreställning; svarade hon någonting som hvarken hade den färg eller liflighet man fordom beundrade uti hennes sätt at tala; hvilket likväl bragte samtalen i gång för en stund, men tillåt henne snart at återfalla uti sin förra tankfullhet. Med et ord, hon bemödade sig på nytt för at ej såra prinsen af Castel-Fortes godhet, men ofta tog hon et ord för et annat, eller motsade hvad hon förut sagt; då smålog hon af medlidande öfver sig sjelf; och bad sin vän om tilgift för denna slags dårskap hvilken hon sjelf kunde inse.

Prinsen af Castel-Forte vågade tala om Oswald, och det tycktes äfven at Corinna fann et bittert nöje uti detta samtalsämne; men hon var uti et så lidande tilstånd vid slutet af et sådant samtal, at hennes vän trodde sig förbunden at ej mera förnya det.

Prinsen af Castel-Forte hade en känslotull själ; men en karl, och i synnerhet en karl som lilligt varit sysselsatt med et fruntimmer, huru ädelmodig han än må vara, förstår ej at trösta henne öfver en känsla som hon röner för en annan. Någon egenkärlek hos honom, och blyghet hos henne, hindrar alltid förtroligheten at blifva fullkomlig; hvartil skulle den för öfrigt tjena? det gifs ej läkemedel för andra smärtor än de som kunna läka sig sjelfva.

Corinna och prinsen af Castel-Forte spatserade alla dagar tillsammans på Arnos stränder. Han genomgick alla samtalsämnen med en älskvärd blandning af liflighet och skonsamhet; hon tackade honom med en handtryckning; ibland försökte hon at tala uti ämnen som röra själen: hennes ögon fylldes af tårar, och hennes rörelse gjorde henne ondt; hennes blekhet och darrning voro plågsamme at se, och hennes vän skyndade sig at bortblanda dessa idéer. En gång började hon skämta med sitt vanliga behag; prinsen af Castel-Forte såg på henne med förundran och glädje, men hon skyndade straxt bort, småltande i tårar.

Hon återkom til middagen, räckte handen at sin vän, och sade: — Förlåt mig, jag

ville vara älskvärd för at på något sätt belöna er godhet, men det är mig omöjligt; var då nog ädelmodig at fördraga mig sådan jag är. — Hvad som lifligt oroade prinsen af Castel-Forte, var tilståndet af Corinnas hälsa. En nära fara hotade henne väl ej ännu, men det var likväl omöjligt at hon kunde lefva länge, om ej några lyckliga tillfälligheter uplifvade hennes krafter. Vid denna tid undfick prinsen af Castel-Forte et bref från lord Nelvil, och fastän det ingenting ändrade uti hennes belägenhet, emedan det stadfästade nyheten at han var gift, voro likväl ord uti detta bref som skulle djupt uprördt Corinna. Prinsen af Castel-Forte öfverlänkte hela timmar om han genom upvisandet af detta bref borde förorsaka sin vän det måst lifliga intryck, men han såg henne så svag at han ej vågade det. Under det han ännu besinnade sig, emottog han et nytt bref från lord Nelvil, lika upfyllt af känslor som skulle rört Corinna, men hvilket innehöll nyheten om hans afresa til America. Då beslöt prinsen helt och hållet at ingenting meddela henne. Han hade kanske orätt, ty en af Corinnas bittraste plågor var at lord Nelvil ej skref til henne; hon vågade ej tilstå det för någon; men fast-

ån Oswald var för alltid skild ifrån henne, skulle et minne, en saknad från honom, varit henne ganska kår, och hvad som syntes henne måst förfårligt, var den bestämde tystnad hvilken betog henne tillfället at nämna eller höra nämnas hans namn.

Et lidande om hvilket ingen talar med er, hvilket ej erfar den minsta förändring hvarken utaf dagar eller år, och hvilket ej är underkastadt någon slags tillfällighet eller omväxling, gör ännu mera ondt än de smårt-samma intryck som äro skiftade. Prinsen af Castel-Forte följde den allmänna grundsatsen som råder at försöka allt för at framlocka glömskan; men det ges ingen glömska för personer af stark inbillningskraft, och det är bättre med dem at beständigt förnya samma minne, at alldeles uttrötta själen med tårar, ån at nödga henne lefva ensam med sig sjelf.

 NITTONDE BOKEN.

 OSWALDS ÅTERKOMST TIL ITALIEN.

FÖRSTA CAPITLET.

Vi vilja nu återkalla de händelser som föregingo i Skottland efter den bedröfliga baldagen då Corinna gjorde en så smärtsam upoffring. Lord Nelvils betjent gaf honom sina bref på balen: han gick ut at läsa dem; han öppnade flera som ankommit från hans banquier i London, innan han träffade det som skulle afgöra hans öde; men då han blef varse Corinnas styl, då han såg dessa ord: *du är fri*, och igenkände ringen, kände han på en gång en bitter smärta och den lifligaste harm. Han hade på tvånne månader ej fått något bref från Corinna, och denna tystnad blef afbruten med så laconiska ord, med en så afgörande handling! Han tviflade ej om hennes obeständighet; han kom ihog alt hvad lady Edgermond sagt om Corin-

nas flygtighet och lättsinnighet; han blef förbittrad på henne, ty han älskade henne ännu nog för at vara orättvis. Han glömde at han redan för flere månader sedan afstått från tankan at gifva sig med henne, och at Lucile ingifvit honom et tämligen lifligt tycke. Han ansåg sig för en känslfull man som blifvit bedragen af en otrogen qvinna; han kände förvirring, vrede, olycka, men i synnerhet en rörelse af stolthet hvilken beherrskade alla andra intryck, och ingaf honom begär at visa sig öfverlägsen den som öfvergaf honom. Man bör ej mycket berömma sig öfver stolthet uti hvad som rörer hjertats tilgifvenhet: den finnes nästan aldrig om ej egenkärleken segrar öfver känslan; och om lord Nelvil älskat Corinna såsom i Roms och Neapels dagar, skulle missnöjet öfver den orätt han trodde henne hafva, ej ännu skiljt honom ifrån henne.

Lady Edgermond blef varse lord Nelvils sinnesförändring: under en kall yta var hon mycket passionerad, och den dödliga sjukdom af hvilken hon kände sig hotad, ökade ännu det nit som upfyllde henne för sin dotters väl. Hon visste at det stackars barnet älskade lord Nelvil, och bäfvade at hafva blottstått hennes lugn genom denna be-

kantskap. Hon förlorade då ej et ögonblick Oswald ur sigte, och inträngde til hans själs hemligheter med den fintlighet hvilken man tilegnar qvinnorna, men hvilken blott hårrörer af den beständiga upmärksamhet som ingifves af en sann känsla. Hon tog sig förvändning af Corinnas affairer, det vill säga öfverstyrandet af arvet efter hennes farbror, at följande morgonen begära et samtal med lord Nelvil; i detta samtal gissade hon snart at han var missnöjd med Corinna, och under det hon smickrade hans missnöje med tankan på en ådel hämnd, föreslog hon honom at erkänna Corinna för sin styfdotter. Lord Nelvil blef förundrad öfver detta hastiga ombyte uti lady Edgermonds tänkesätt; men han förstod likväl, fastän denna tanka på intet sätt var uttryckt, at detta tilbud ej skulle upfyllas med annat vilkor än at han skulle gifta sig med Lucile; och uti et af dessa ögonblick då man beslutar fortare än man tänker, begärde han Luciles hand. Lady Edgermonds glädje var så stor at hon knapt kunde afhålla sig at säga ja med för mycken skyndsamhet; samtycke blef gifvit, och lord Nelvil utgick från detta rum fångslad af en förbindelse hvilken han för ingen del ämnat ingå då han gick dit.

Under det lady Edgermond beredde Lucile at emottaga honom, spatserade han i trågårdens med mycken rörelse. Han tänkte vid sig sjelf at Lucile behagat honom, just derföre at han ej kände henne mycket, och at det var orimligt at grunda hela sitt lifs sällhet på tjusningen af en mystér hvilken nödvändigt en gång skulle upptäckas. Han kände på nytt en rörelse af ömhet för Corinna, och han påminnte sig de bref han skrivit til henne, hvilka så tydeligt uttryckt hans själsstrider. — Hon har haft skål, utropade han, at försaka mig, ty jag har ej haft mod at göra henne lycklig; men likväl borde det kostat henne mera, och denna så kalla rad men hvem vet om ej tårar fugtat den? — och då han utsade dessa ord, runno hans egna mot hans vilja. Dessa tankar intogo honom så starkt at de aflågsnade honom från slottet, och han söktes länge af lady Edgermonds betjenter, hvilka hon skickat at underrätta honom det han var väntad. Han förundrade sig sjelf öfver sin ringa otolighet, och skyndade at vända tillbaka.

Då han kom in i rummet, såg han Lucile på knå med hufvudet gömmt i sin mors sköte. På detta sätt hade hon det måst rörande behag; då hon hörde lord Nelvil, up-

lyfte hon sitt ansigte badande i tårar, och sade i det hon räckte honom handen; — Är det icke sant, mylord, ni skiljer mig ju ej från min mor? — Detta ålskvårda sätt at gifva tilkänna sitt bifall, gaf Oswald mycket nöje. Han kastade sig äfven på knå, och bad lady Edgermond tillåta at Luciles ansigte fick böja sig mot hans; och således emottog den oskyldiga flickan det första intryck som skiljde henne från barndomen. En lifligrodnad betäckte hennes kinder; Oswald kände då han såg på henne, hvilket rent och heligt band han knutit, och Luciles skönhet, huru hänryckande den i detta ögonblick var, gjorde på honom mindre intryck än hennes himmelska oskuld.

De dagar som föregingo söndagen, hvilken blifvit bestämd til ceremonien, användes til nödvändiga anstalter för bröllopet. Lucile talade under denna tid ej mycket mera än vanligt, men hvad hon sade var ådelt och enkelt, och lord Nelvil ålskade och gillade hvart enda utaf hennes ord. Han kände likväl någon tomhet i hennes sällskap; samtalet bestod alltid uti en fråga och et svar; man kunde ej inleda henne, hon visste ej at fullfölja et ämne; alt var väl, men denna rörelse, detta outtömliga lif fattades, hvilket man

så ogerna vill umbära då man en gång njutit det. Lord Nelvil kom då ihog Corinna; men som han ej mera hörde talas om henne, hoppades han at detta minne skulle ömsider blifva en chimère, endast et föremål för en tom saknad.

Då Lucile fått veta af sin mor at hennes syster ännu lefde och at hon var i Italien; kände hon det största begär at fråga lord Nelvil något om henne; men lady Edgermond hade förbjudit henne det, och Lucile hade undergifvit sig, efter sin vana utan at efterfråga orsaken til denna befallning. Morgonen af bröllopsdagen målades Corinnas bild mera lifligt än nånsin uti Oswalds hjerta, och han blef sjelf förskräckt öfver det intryck han deraf rönste. Men han ställde sina böner til sin far; han sade honom i djupet af sitt hjerta, at det var för honom, i afsigt at erhålla hans välsignelse i himlen, som han uppfyllde hans vilja på jorden. Stärkt af dessa känslor anlände han til lady Edgermonds slott, och förebrådde sig det fel han uti sin tanka begått emot Lucile. Då han såg henne, var hon så vacker, at en himmelns ängel som nedstigit på jorden, skulle ej kunnat välja en annan skapnad för at åt de dödliga gifva begrepp om himmelska dygder.

De gingo til altaret. Modren var ännu merå rörd än dottren, ty hon kände dervid denna fruktan som alltid åtföljer et stort beslut hos den som känner lifvet. Lucile kände blott hopp; barndomen blandades hos henne med ungdomen, och glädjen med kärleken. Då hon åter kom från altaret, stödde hon sig blygt på Oswalds arm; hon försåkrade sig på detta sätt om sin beskyddare. Oswald såg på henne med öm rörelse; man skulle sagt at han i djupet af sitt hjerta kände en fiende som hotade Luciles sällhet, och at han lofvade försvara henne emot denna fiende.

Då lady Edgermond återkommit til slottet, sade hon til sin måg: — Nu är jag lugn; jag har anförtrott er Luciles sällhet: jag har så kort tid qvar at det är mig ljust at känna mit ställe så väl upfyllt. — Lord Nelvil blef mycket rörd af dessa ord, och öfvertänkte med lika mycken känsla som oro hvilka skyldigheter de älade honom. Få dagar voro förflutna, och Lucile började knäpt uplyfta sina blyga blickar på sin man, och fatta det förtroende som kunnat tillåta henne at göra sig känd utaf honom, då redan olyckliga händelser kommo at störa denna förening; den hade i början visat sig under en merå gynnande utsigt.

ANDRA CAPITLET.

Herr Dickson kom för at se de nygifta, och ursågtade sig at ej hafva kommit til brölloppet genom berättelse at han länge varit sjuk af den förskräckelse som blifvit honom förorsakad af et håftigt fall. Under det man talade med honom om detta fall, sade han, at han blifvit räddad af det måst förföriska fruntimmer i verlden. Oswald spelte i detta ögonblick volant med Lucile. Hon hade mycket behag uti denna öfning; Oswald såg på henne och hörde ej herr Dickson, då denne ropade til honom från ena ändan af rummet til den andra: — mylord, hon har såkert hört mycket talas om er, ty hon har gjort mig många frågor angående er ställning. — Hvem talar ni om? svarade lord Nelvil, och fortfor at spela: — Om et förtjusande fruntimmer, fortfor herr Dickson, (fastån hennes anletsdrag tycktes redan vara förändrade af lidande,) hvilket ej kunde tala om er utan rörelse. — Dessa ord tildrogo sig ånteligen Oswalds upmärksamhet; han gick närmare herr Dickson, och bad honom up-

repa hvad han sagt. Lucile, som ej sys-
selsatt sig med hvad man talat, gick in til
sin mor som låtit kalla henne. Oswald
befann sig ensam med herr Dickson, och
frågade honom om hvilket fruntimmer han
talade. — Jag vet det ej, svarade han; her-
nes uttal har öfvertygat mig at hon var en-
gelska; men jag har sällan bland våra frun-
timmer sett en person så artig och med en
så lätt conversation; hon hade ömsorg för
mig stackars gubbe liksom hon varit min dot-
ter; och under hela den tid jag var med hen-
ne glömde jag aldeles bort alla de stötar jag
fått. Men, min bästa Oswald, skulle ni
väl vara lika ötrogen i England som ni varit
i Italien, ty min vackra välgörerska blekna-
de och darrade då hon nämde ert namn. —
Rättvis himmel! om hvilken talar ni? en
engelska, säger ni? — Ja, utan tvifvel, sva-
rade herr Dickson; ni vet väl at främlin-
gar ej kunna uttala vårt språk utan accent. —
Och huru såg hon ut? — Så uttrycksfullt
som möjligt, fastän hon var obeskrifligt blek
och mager. — Den lysande Corinna likna-
de ej denna beskrifning; men hon kunde ju
vara sjuk? hon skulle ju hafva lidit mycket
om hon kommit til England, och där ej träf-

fat den hon sökte? Denna fruktan intog Oswald hastigt, och han fortfor med sina frågor under en obeskriflig oro. — Herr Dickson sade honom alltid at den okända talade med et behag och en elegance som han ej träffat hos något annat fruntimmer, at et himmelskt uttryck målades i hennes blickar, men at hon tycktes vara tynande och sorgsen. Detta var ej Corinnas vanliga sätt; men ännu en gång, hon kunde ju vara förändrad genom lidande? — Hurudan färg har hennes hår och hennes ögon, sade lord Nelvil? — Den skönaste svarta färg i verlden. — Lord Nelvil bleknade. — Bli hon uplifvad då hon talar? — Nej, fortfor herr Dickson; hon sade några ord då och då för at svara och fråga mig, men de få ord hon talade hade mycken förtjusning. — Han ämnade fortfara, då lady Edgermond och Lucile kommo in: han teg, och lord Nelvil uphörde at fråga honom, men inföll i den djupaste tankfullhet, och gick ut at spatsera intil dess han åter kunde finna herr Dickson ensam.

Lady Edgermond, som blifvit träffad af hans sorgsenhet, skickade ut Lucile, i afsigt at fråga herr Dickson om någonting

förefallit uti deras samtal, som kunnat be-
 dröfva hennes måg: han berättade öppenher-
 tigt alt hvad han sagt. Lady Edgermond
 gissade i ögonblicket sanningen, och ryste
 vid den smärta som Oswald skulle känna
 om han med visshet fick veta at Corinna
 kommit at söka honom i Skottland; och då
 hon förutsåg at han på nytt skulle fråga herr
 Dickson, sade hon honom hvad han borde
 syra för at bortleda lord Nelvils misstan-
 kar. Också ökade ej herr Dickson hans oro uti
 nästa samtal, men han skingrade den ej hel-
 ler, och Oswalds första tanka var at fråga
 sin dräng, om alla de bref han ungefärligen
 för tre veckor sedan lemnade honom, kommo
 från posten, och om han ej kunde påminna
 sig at hafva fått något på annat sätt. Drän-
 gen svarade nej, men då han skulle gå ut,
 kom han tillbaka, och sade til lord Nelvil:
*Jag tycker likväl jag vil minnas at den dagen då
 här var bal, gaf en blind gubbe mig et bref til
 hans nåd; men det var förmodligen et tiggarebref.*
 — En blind, fortfor Oswald; nej jag har
 ej fått bref från någon sådan: kan du skaffa
 mig rätt på honom? — Ja, ganska lätt, sva-
 rade drängen; han bor i byn. — Sök up ho-
 nom, sade lord Nelvil; och då han ej ha-
 de tolmod at vänta den blindes ankomst,

gick han gubben til mötes och träffade honom i alléen:

— Min vän, sade han til honom, man har gifvit dig et bref til mig den dagen då bal var på slottet: hvem gaf dig det? — Mylord ser at jag är blind, huru skulle jag kunna såga hvem det var? — Tror du at det var et fruntimmer? — Ja, mylord, ty hennes röst var ganska len oagtadt hennes tårar; jag hörde rätt väl at hon gret. — Hon gret, fortfor Oswald, och hvad sade hon då? — *Gif detta bref åt Oswalds betjent, goda gubbe!* och sedan lade hon hastigt til, *åt lord Nelvils.* — Ack Corinna, utropade Oswald, och han var nödsakad at stödja sig på gubben, ty han var nära at förlora sansningen. — Mylord, fortfor den blinde gubben, jag satt vid foten af et tråd då hon gaf mig detta bref; jag ville straxt gå up med det; men som jag har svårt vid mina år at stiga up, så hjelpte hon mig sjelf, gaf mig mera pengar än jag ågt på lång tid, och jag kände hennes hand darra då hon upreste mig, liksom er nu gör, mylord! — Det är nog, sade lord Nelvil, se här goda gubbe har du också pengar liksom hon gaf dig, bed för oss bägge. — Och han gick bort.

Från detta ögonblick blef hans själ fattad af en grym förvirring: han gjorde på alla håll frugtlösa efterspaningar, och då han ej kunde begripa huru det var möjligt at Corinna kommit til Skottland utan at tala med honom, plågade han sig på tusen sätt öfver motiverna til hennes uppförande; den sorg han kände var så stor, at oagadt hans bemödande at dölja den, gissade lady Edgermond straxt hans sinnesställning, och sjelfva Lucile såg at han var olycklig: hans bedröfvelse störtade äfven henne uti beständig tankfullhet, och de voro bågge ganska tysta. Det var då som lord Nelvil skref det första brefvet til prinsen af Castel-Forte, hvilket denne trodde sig ej böra visa Corinna, och hvilket säkert skulle rört henne genom den djupa oro det uttryckte.

Gref d'Erfeuil återkom från Plymouth dit han ledsagat Corinna, innan prinsen af Castel-Fortes svar på lord Nelvils bref ankommit: han ville ej såga lord Nelvil alt hvad han visste om Corinna, och likväl ville han gerna hafva bekant at han visste en vigtig hemlighet, och at han kunde tiga dermed. Hans halfmeningar, hvilka i början ej träffat lord Nelvil, väckte hans upmärksamhet så snart han trodde dem på något sätt angå Corinna; då frågade han gref d'Er-

feuil lifligt, men han försvarade sig tåmmeligen väl, så snart han kommit så långt at blifva frågad.

Likvål fick Oswald til slut veta hela Corinnas historia, genom det nöje gref d'Erfeuil kände at berätta hvad han gjort för henne, den erkånsla hon alltid visat honom, och det rysligt öfvergifna och lidande tilstånd hvaruti han funnit henne; han gjorde med et ord denna berättelse utan at på minsta sätt bli varse det intryck den gaf åt lord Nelvil, och utan annat ändamål än at vara, som engelsmännerna säga, *hjelten uti sin egen historia*. Då gref d'Erfeuil uphörde at tala, blef han verkligen ledsn öfver det onda han gjort. Oswald hade dittills återhållit sig; men i en hast blef han liksom vansinnig af sorg: han anklagade sig at vara den grymmaste och trolösaste af menniskor; han föreställde sig Corinnas upoffringar, hennes ömhet, hennes undergifvenhet, hennes ädelmod i sjelfva det ögonblick då hon ansåg honom måst brottslig, och han jämförde dermed den hårdhet, den lättsinnighet hvarmed han belönat henne. Han uprepade ofta för sig sjelf at ingen skulle nånsin ålska honom som hon gjort det, och at han på något sätt skulle bli straffad för den grymhet han begått emot

henne: han ville resa til Italien, se henne, blott en dag, blott en timma; men redan voro Rom och Florens besatte af fransoserna, hans regemente skulle gå om bord, han kunde ej aflågsna sig utan vanheder; han kunde ej genombåra sin hustrus hjerta, och bota fel med fel och smårta med smårta. Til slut hoppades han på krigets faror, och denna tanka gaf honom lugn.

Det var i denna sinnesställning han skref det andra brevet til prinsen af Castel-Forte, hvilket denne åter beslutade at ej visa åt Corinna. Corinnas våns svar målade henne sorgsen, men undergifven; och som han på hennes vågnar var stolt och sårad, förmildrade han snarare ån öfverdref det olyckstillstånd hvaruti hon befann sig. Lord Nelvil trodde då at han ej borde plåga henne med sin saknad sedan han gjort henne så olycklig genom sin kärlek, och han reste til öarne med en kånsla af smårta och samvetsagg hvilken gjorde honom lifvet odrågligt.

TREDJE CAPITLET.

Lucile var sorgsen öfver Oswalds bortresa; men den mörka tystnad som han iagtagit med henne under den sednare tiden af deras vistande tillsammans, hade så ökat hennes naturliga blyghet, at hon ej kunde besluta at såga honom det hon trodde sig vara hafvande; han fick ej veta det förrän på öarne genom et bref från lady Edgermond, för hvilken Lucile äfven hållit det hemligt ända dittills. Lord Nelvil fann således Luciles afsked ganska kallt; han dömde ej rätt hvad som föregick i hennes själ, och när han jämförde hennes tystlåtna sorg med Corinnas våltaliga saknad då han skildes från henne i Venedig, tvekade han ej i sin tro at Lucile ålskade honom svagt. Likväl hade hon ej et ögonblicks glädje under de fyra år som hans frånvaro räckte. Knappt kunde hennes dotters födelse et ögonblick skingra hennes tankar på de faror för hvilka hennes man var utsatt. Ännu et annat bekymmer förenades med denna oro: hon uptäckte småningom

alt hvad som angick Corinna, och hennes förbindelser med lord Nelvil.

Gref d'Erfeuil, hvilken nästan et år vistades i Skottland och ofta umgicks med Lucile och hennes mor, var fullkomligt öfvertygad at han ej uplåckt hemligheten af Corinnas resa til England; men han yttrade så många saker som nalkades deråt, det var så svårt för honom då conversationen afmattades, at ej återgå til et ämne som så lifligt intresserade Lucile, at hon omsider fick veta alt. Huru oskyldig hon var, hade hon likväl nog konst at få gref d'Erfeuil at tala; så litet fordrades dertil.

Lady Edgermond som hvar dag mera sysselsattes af sin sjukdom, hade ej misstänkt det bemödande hennes dotter gjorde sig at få veta det som skulle kosta henne så mycken smårta; men då hon såg henne så sorgsen, erhöll hon förtröende af hennes lidande. Lady Edgermond talade ganska strängt om Corinnas resa til England. Lucile erfor deraf et annat intryck: hon var skiftevis svartsjuk på Corinna och missnöjd med Oswald, som kunnat visa sig så grym emot en kvinna af hvilken han var så mycket ålskad; och det tycktes henne at hon för sin egen sällhet borde frukta en man som kun-

nat upoffra en annans. Hon hade alltid behållit deltagande och erkånsla för sin syster, hvilket ännu mer ökade det medlidande hon kände för henne; och långt ifrån at vara smickrad af den upoffring Oswald gjort för henne, plågades hon af den tankan at han endast valt henne för det hennes ställning i verlden var bättre än Corinnas; hon kom ihog hans tvekan före giftermälet, hans sorgenhet få dagar derefter, och bestådes alltid uti den grymma tankan at hennes man ej älskade henne. Lady Edgermond hade kunnat göra henne en stor tjänst uti denna sinneställning, om hon lugnat den; men hon var en person utan öfverseende, hon hade ej begrepp om annat än skyldigheten och de känslor den tillåter, och utsade bannlysning öfver alt hvad som öfverskred denna linia. Hon tänkte aldrig på at rätta genom skon-samhet, utan trodde tvärtom at enda medlet at upväcka samvetsagg var at visa förtrytelse; hon deltog för mycket lifligt uti Luciles oro, retades af den tankan at en så älskvärd person ej var värderad af sin man, och långt ifrån at trösta henne med öfvertygelsen at hon var mera älskad än hon trodde, styrkte hon hennes fruktan i detta afseende, i afsigt at mera reta hennes stolthet. Lucile, mera

mild och mera uplyst än hennes mor, följde ej noggrant de råd hon fick, men de kvarlemnade ändå alltid några spår: och hennes bref til lord Nelvil voro mindre ömma än djupet af hennes hjerta.

Under denna tid utmärkte sig Oswald uti kriget genom en lysande tapperhet; han blottstälde tusen gånger sitt lif, ej blott af enthousiasm för åran, men åfven af tycke för faran. Man såg at faran var et nöje för honom, at han var mera glad, mera uplifvad, mera lycklig på de dagar då någon affaire skulle blifva; han rodnade af glädje då vapenbullret börjades, och det var blott i dylika ögonblick som han kände sitt hjertas tyngd lättad och kunde andas fritt. Tilbedd af soldaterna, beundrad af sina kamrater, kände han sin varelse mycket uplifvad, och utan at finna sällhet, rönte han åtminstone et slags förgätenhet både af det förflutna och det fruktade tilkommande. Han fick bref från sin hustru, hvilka han fann kalla, men vid hvilka han likväl vande sig. Corinnas minne uppenbarades ofta för honom under dessa våndkretsens sköna nätter uti hvilka man fattar et så stort begrepp om naturen och dess uphofsman; men då både klimatet och kriget alla dagar hotade hans lif, trodde

han sig vara mindre brottslig då han var så nära döden; man förlåter sina fiender då döden hotar dem; man känner äfven uti en sådan ställning mera öfverseende för sig sjelf. Lord Nelvil tänkte endast på Corinnas tårar då hon skulle få veta at han ej mer var til, men glömde de som hans oråttvisa kommit henne at utgjuta.

Bland de faror som så ofta påminna om lifvets ovisshet, tänkte han mera på Corinna än på Lucile; de hade så mycket talat om döden tilsammans, de hade så ofta fördjupat sig uti de måst allvarsamma ämnen, at han tyckte sig blott tala med Corinna då han sysselsatte sig med de stora idéer som upkomma genom krigets och dess farors dagliga skådespel. Det var til henne han talade då han var ensam, fastän han trodde henne vara upretad emot sig. Han tyckte at de förstodo hvarandra ännu, oagtadt frånvaron, oagtadt sjelfva otroheten; då deremot den milda Lucile, hvilken han ej trodde vara förolämpad, blott visade sig för hans minne liksom en person hvilken var vård at beskyddas, men hvilken man borde skona från alla sorgsna och djupa intryck. Änteligen blef lord Nelvils troppar återkallade til England; han kom tillbaka: redan fattade han misshag

til skeppslefnadens stillhet i jämförelse mot krigets verksamhet. Den yttre rörelsen hade hos honom tagit rummet af inbillningens nöjen, hvilka Corinnas samtal fordom låtit honom njuta. Han hade ännu ej försökt hvilat sedan han skildes ifrån henne. Han hade förstått at göra sig så älskad af sina soldater, och ingifvit dem så mycken tilgifvenhet och enthousiasm, at deras årebetygelseser och kärlek ännu under öfverfarten gaf honom känsla af krigslefnaden. Denna känsla uphörde först fullkomligt sedan man landstigit.

FJERDE CAPITLET.

Lord Nelvil reste då til lady Edgermonds gods i Northumberland, och han måste på nytt göra bekantskap med sin famille från hvilken han i fyra år varit skiljd. Lucile förestälde honom sin dotter, nu öfver tre år gammal, med lika mycken blyghet som en brottslig qvinna kunnat erfara. Denna lilla liknade Corinna: Luciles inbillning hade varit mycket sysselsatt med hennes syster under hafvande tilståndet, och den lilla

Juliette hade aldeles Corinnas ögon och hår: lord Nelvil såg det, och blef förvirrad; han tog henne i sina armar, och tryckte henne med ömhet til sitt hjerta. Lucile ansåg denna rörelse blott som et minne af Corinna, och alt ifrån detta ögonblick kunde hon ej utan blandning njuta den tilgifvenhet som lord Nelvil visade Juliette.

Lucile hade blifvit ännu vackrare; hon var nära tjugu år. Hennes skönhet hade fått en mera stark character, och ingaf lord Nelvil en känsla af vördnad. Lady Edgermond kunde ej mera lemna sången, och hennes belågenhet gaf henne mycket elakt lynne. Hon återsåg likväl lord Nelvil med nöje, ty hon var mycket plågad af fruktan at dö uti hans frånvaro, och at således lemna sin dotter ensam i verlden. Lord Nelvil hade så vant sig vid et verksamt lif, at det kostade mycket på honom at hela dagen vara inne i rummet hos sin svärmor, som nu mera ej emottog någon annan än sin måg och dotter. Lucile ålskade altid mycket lord Nelvil; men hon hade den smärtan at ej tro sig ålskad tillbaka, och döljde för honom af stolthet hvad hon visste om hans känsla för Corinna, och den svartsjuka hon deröfver kände. Detta tvång ökade ännu me-

ra den vanliga förbehållsamheten, och gjorde henne mera kall och tystlåten än hon af naturen skulle varit. Då hennes man ville gifva henne några råd angående det behag hon kunnat sprida öfver conversationen genom mera deltagande, trodde hon sig uti dessa råd se et minne af Corinna och blef stött, i stället för at göra sig nytta deraf. Lucile hade mycken mildhet i characteren, men hennes mor hade gifvit henne bestämde begrepp om alla saker, och då lord Nelvil berömde bildningskraftens nöjen och de sköna konsternas förtjusning, såg hon altid en åminnelse af Italien uti hvad han sade, och quafde ofta kärft lord Nelvils enthousiasm, ty hon trodde at Corinna var enda orsaken dertil. I en annan sinnesställning skulle hon med omsorg samlat sin mans ord för at studera medlen at behaga honom.

Lady Edgermond, hvars sjukdom ökade hennes fel, visade en tilväxande antipathie mot alt hvad som afvek från enformigheten af hennes vanliga lefnadsreglor. Hon såg något ondt uti alt, och hennes inbillning, retad af lidandet, var besvärad af alt moraliskt buller liksom af det fysiska. Hon skulle velat inskränka varelsen til den minsta kostnad, kanske för at mindre lifligt sakna hvad

hon var nära at förlora; men då ingen tillstår det personliga motivet til sina tänkesätt, stödde hon dem på en öfverdrifven morals allmänna principer. Hon uphörde ej at afklåda lifvet all förtjusning, i det hon gjorde fel af de minsta nöjen, genom framställande af en skyldighet för användandet af hvarje timma som kunde något litet skilja sig från hvad man gjort dagen förut. Lucile som, fastän hon var sin mor undergifven, likväl hade mera förstånd och mera böjlighet i characteren, skulle förenat sig med sin man at varsamt motstrida lady Edgermonds altid tilväxande strånghet och fordringar, om modren ej intalat Lucile at hon upförde sig på detta sätt blott för at besegra lord Nelvils böjelse för vistandet i Italien. — Man måste beständigt kämpa, sade hon, genom skyldighetens styrka, emot den möjliga återkomsten af en så olycklig böjelse. — Lord Nelvil hade säkert också en stor vördnad för skyldigheten, men han såg den uti et mera vidsträckt förhållande än lady Edgermond. Han ville upstiga til dess ursprung, han trodde den vara fullkomligt i sammanstämning med våra verkliga böjelser, och trodde at den ej fordrade utaf oss beständiga upoffringar och strider. Han tyckte med et

ord at dygden, långt ifrån at plåga lifvet, bidrog i den grad til en varagtig sällhet, at man kunde anse henne som et slags förutseende hvilket blifvit skänkt åt menniskan på jorden.

Ibland, då Oswald utvecklade sina idéer, öfverlemnade han sig åt nöjet at begagna sig af Corinnas uttryck; han hörde sig sjelf med välbehag då han lånte hennes språk. Lady Edgermond visade elakt lynne så snart han öfverlemnade sig åt detta sätt at tänka och tala: nya idéer misshaga de gamla; de tycka om sin öfvertygelse at verlden endast förlorat i stället at förvärfva något, sedan de uphörde at vara unga. Lucile igenkände genom hjertats instinct, uti det mera lifliga interesse som lord Nelvil gaf åt sina egna tankar, genljudet af hans tilgifvenhet för Corinna; hon nedslog ögonen för at ej visa sin man hvad som föregick i hennes hjerta; och han, som ej förstod at hon var undermåttad om hans förbindelser med Corinna, tillskref sin hustrus orörliga tystnad, då han talade med värma, åt hennes kalla character. Han visste således ej til hvilken han skulle ställa sitt tal för at träffa et sinne som svarade mot hans; saknaden af det förflutna förnyades

nyades lifligare än nånsin i hans själ, och han inföll i den djupaste mjältsjuka. Han skref til prinsen af Castel-Forte, och begärte nyheter om Corinna. Hans bref kom ej fram för krigets skull. Hans hålsa led mycket af Englands climat, och läkarne uphörde ej at föreställa honom at hans bröst skulle på nytt bli angripit om han ej tilbragte vintren i Italien; men det var omöjligt at tänka derpå, emedan freden ej ännu var slutad emellan Frankrike och England. En gång talade han i närvaro af sin svärmor och sin hustru om de råd som läkarne gifvit honom och de hinder som satte sig deremot. — Om ån det skulle bli fred, sade lady Edgermond, kan jag ej tro, mylord, at ni skulle tillåta er återse Italien. — Om mylords hålsa fordrade det, afbröt Lucile, borde han visst resa dit. — Lord Nelvil tyckte detta ord vara tåmligen mildt, och han skyndade at visa Lucile sin erkänsla; men sjelfva denna erkänsla sårade henne: hon trodde sig deruti se en afsigt at bereda henne til resan.

Fred slöts om våren, och en resa til Italien blef möjlig. Hvarje gång då lord Nelvil framkom med någon reflexion om sin hålsas elaka tilstånd, kände Lucile en strid

emellan den oro hon rönt, och fruktan at lord Nelvil dermed ville låta förstå at han ämnade tilbringa vintren i Italien; och fastän hennes känslor skulle ingifvit henne at öfverdrifva sin mans sjukdom för sin inbillning, förleddes hon af den svartsjuka hvilken upkom af samma känslor, at söka försvaga de skål som läkarne gifvit om den fara Oswald var underkastad då han qvarblef i England. Lord Nelvil tilskref detta Luciles upförande at kallsinnigheten och egoismen, och de sårade hvarandra på ömse sidor, ty ingendera förtrodde sina känslor öpenhjärtigt.

Til slut inföll lady Edgermond uti et så farligt tilstånd, at emellan Lucile och lord Nelvil nu ej var annat samtalsämne än om hennes sjukdom; den stackars kvinnan blef mållös en hel månad innan hon dog; man gissade nu blott genom hennes lärar eller hennes sätt at trycka handen hvad hon ville säga. Lucile var förtviflad; Oswald, uprigtigt rörd, vakade alla nätter hos henne; och som det var uti November månad gjorde han sig sjelf mycket ondt genom de omsorger han visade henne. Lady Edgermond tycktes känna sig lycklig af sin mågs tilgifvenhetsprof. Hennes characterfel försvunno i samma mån som hennes bedröf-

liga tilstånd skulle gjort dem förlåtliga: så lugnar dödens annalkande alla själens upprörelser; och de flåsta fel komma endast af dessa.

Den natten hon dog, tog hon Luciles och lord Nelvils händer, lade dem tillsammans, och tryckte dem bägge mot sitt hjerta; då lyfte hon ögonen mot himlen, och tycktes ej mera sakna orden, hvilka icke skulle kunnat uttrycka mera än denna blick och denna handling. Få minuter derefter gaf hon sista sucken.

Lord Nelvil, som gjort våld på sig sjelf för at kunna sköta sin svärmor, blef nu farligt sjuk, och den olyckliga Lucile, i ögonblicket af den djupaste sorg, måste ännu lida en förnyad oro. Det är troligt at lord Nelvil under sin yrsel många gånger talade om Corinna och Italien. Han begärde ofta at man skulle gifva honom *sol, södern, varmare luft*; då frysningen kom på honom, sade han: *det är så kallt här i nordn, at man omöjligt kan bli varm.* Då han åter kom sig före blef han mycket förundrad då han fick höra at Lucile gjort alla anstalter för resan til Italien; han visade sig bestört deröfver: hon sade honom at hon följde läkarnes råd.

— Om du tillåter det, fortfor hon, vilja min

dotter och jag göra dig sällskap: et barn bör ej skiljas från sin far eller mor. — Nej visst, svarade lord Nelvil, vi böra ej åtskiljas: men är du ej ledsen öfver denna resa? såg uprigtigt; jag vill genast afstå derifrån. — Nej, svarade Lucile, det är ej resan som gör mig oro . . . — Lord Nelvil såg på henne och tog hennes hand: hon var nära at såga mera, men minnet af hennes mor, som anbefallt henne at aldrig tilstå den svartsjuka hon kände, höll henne hastigt tillbaka, och hon svarade endast: — Du bör tro at mitt första interesse är din hälsas återställande. — Du har en syster i Italien, fortfor lord Nelvil. — Jag vet det, svarade Lucile, har du några nyheter om henne? — Nej, sade lord Nelvil, sedan jag reste til America är jag aldeles okunnig om hennes öden. — Nä vål, sade Lucile, vi få vål underrättelse derom i Italien. — Interesserar hon dig ännu? — Ja, svarade Lucile, jag har ej glömt den ömhet hon visade mig i min barndom. — Man bör aldrig glömma något, sade lord Nelvil suckande; — och bågges tystnad slutade samtalet.

Oswald for ej til Italien i afsigt at förnya sin förbindelse med Corinna: han hade för mycken granlagenhet at låta en sådan

tanka nalkas sig; men om han ej skulle kunna öfvervinna den bröstsjukdom som hotade honom, ansåg han det ljust at få dö i Italien, och at uti det sista afskedet erhålla Corinnas förlåtelse. Han trodde ej at Lucile visste den passion han lyst för hennes syster; ännu mindre trodde han at han under sin yrsel förrådt den saknad som ännu uprörde honom. Han gjorde ej rättvisa åt sin hustrus förstånd, emedan detta förstånd tycktes vara ofrugtbart, och mera tjena henne at gissa andras tankar, än at interessera dem för sina egna. Oswald var då van at anse henne som en vacker och kall person, hvilken upfyllde sina skyldigheter och ålskade honom så mycket hon kunde ålska; men han förstod ej Luciles känslfullhet: hon gjorde sig alt bemödande at dölja den. Det var af stolthet som hon i denna omständighet döljde hvad som bedröfvade henne; men äfven uti en fullkomligt lycklig ställning skulle hon förebrådt sig at låta märka någon liflig tilgifvenhet til och med för sin man. Hon tyckte at blygsamheten sårades genom uttrycket af all passionerad känsla, och, då hon likväl kunde hysa dessa känslor, hade hennes upfostran, då den ålagt henne tvång, gjort henne tyst och alfvarsam: man hade noga öfvertygat

henne at ingen bör uppenbara hvad man röner, och hon var ej road af at såga något annat.

FEMTE CAPITLET.

Lord Nelvil fruktade de minnen som Frankrike upvåckte hos honom; han reste således hastigt igenom detta land: ty då Lucile på denna resa hvarken visade begär eller vilja til något, var det han ensam som afgjorde alt. De kommo til foten af de berg som skilja Dauphiné från Savoyen, och gingo til fots upför hvad man kallar *le pas des echelles*; det är en våg sprängd i klippan, hvars ingång liknar en djup grottas; den är mörk ända igenom, äfven under sommarens vackraste dagar. Man var då i början af December, ännu var ingen snö; men hösten nalkades sitt slut för at lemna rum åt vintren. Hela vågen var betäckt med torra löf hvilka blifvit diti förde af blästen: ty på denna klippvåg funnos ej några träd, och bredvid den vissnade naturens qvarlevor såg man ej några grenar som gifvo hopp för det följande året. Åsynen af bergen behagade lord Nelvil; det

tyckes som slätterna ej skulle hafva annat ändamål än at bära och underhålla människan; men uti pittoreska landskap tycker man sig igenkänna prägeln af Skaparens genie och allmagt. Människan har likväl öfveralt gjort sig bekant med naturen, och de vågar hon banat sig höjas öfver bergen och nedstiga i afgrunderna. För henne är nu ingenting mera otillgängligt än den stora mystéren: hon själf.

Längre fram blef vintren vid hvart steg mera strång. Man kunde trott sig resa mot norden då man nalkades berget Cenis: Lucile som aldrig rest, var rädd för denna is som gör hästarnes steg så osäkra. Hon dölde sin fruktan för Oswalds ögon, men förebrädde sig ofta at hafva fört med sig sin lilla flicka; ofta frågade hon sig om den fullkomligaste moralitét afgjort denna handling, och om ej den lifliga kärlek hon kände för detta barn, samt äfven den tankan at hon skulle bli mera ålskad af Oswald då hon alltid visade sig för honom med Juliette, ej bedragit henne uti omdömet af en så lång resas faror. Lucile var af naturen ganska granlaga, och tröttade ofta sin själ med hemliga granskningar öfver sitt upförande. Ju mera dygdig man är, ju mera tiltager granlagenheten, och genom den — samvetets

oro; Lucile hade ingen annan tillflykt emot denna sinnesställning än religionen, och långa tysta böner kunde blott lugna henne.

Då de kommo närmare berget Cenis, tycktes hela naturen antaga en mera förfärlig character; snön föll ömnigt på den jord som redan var betäckt af snö: man skulle trott sig vara inkommen uti det ishelfvete hvilket Dante så väl beskrifvit. Jordens alster visade alltid en enformig utsigt ifrån algrundernas djup til bergens spetsar; samma färg utplånade öfveralt växtkraftens skiftningar, strömmarne runno ännu nedanom bergen, men de helt hvita tallarne visade sig i vatnet såsom spökande träd. Oswald och Lucile sågo tysta på detta skådespel; talet tyckes vara främmande för denna isade naturen, och man tiger med henne. Hastigt blefvo de varse på en stor snöslätt en lång rad af svariklädda karlar hvilka förde en likkista til en kyrka. Dessa präster, de enda lefvande varelser som syntes på detta kalla ödefält, hade en långsam gång, hvilken säkert skulle blifvit påskyndad af kölden, om ej tankan på döden intryckt sin värdighet uti alla deras steg. Naturens och människans sorgdrägt, lifvets och vegetationens; dessa bågge färgor, svart och hvitt, hvilka ensamt träffade ögat och gånvo

uttryck åt hvarandra, upfyllde själen med fasa. Lucile sade med sagta röst: — hvilket bedröfligt förebud! — Lucile, svarade Oswald, det är såkert ej för dig. — Ack! tänkte han vid sig sjelf, det var ej under sådana utsigter som jag med Corinna reste genom Italien; hvad är det nu! och alla dessa sorgliga föremål som omgifva mig, underrätta de mig väl om hvad jag framdeles skall komma at lida? —

Lucile var intagen af oro öfver resans fara. Oswald tänkte ej på denna slags förskräckelse, så obekant för en karl, och i synnerhet en karl af hans oförskräckta sinne. Lucile ansåg för kallsinnighet hvad som blott kom deraf at han ej tänkte på möjligheten at vid detta tillfälle vara rädd. Emedlertid förenade sig alt at öka Luciles ångslan: såmre folket känna en slags tilfredsställelse uti at måla faran större, detta är deras slags inbillningskraft; de finna nöje uti den verkan de på detta sätt kunna göra hos personer af högre classer hvilkas upmärksamhet de vinna då de förskräcka dem. Då man om vintren vil resa öfver berget Cenis, gifva både resande och vårdshusvårdar i hvarje ögonblick nyheter om öfverfarten af berget; man skulle tro at de talade om et orörligt vid-

under, väktare af de sköna dalar som leda til det förlofvade landet. Man ger agt på väderleken, at få veta om ingenting är at befara, och då man har at frukta den vind som kallas *la tourmente*, råder man ifrigt de resande at ej våga sig up på berget. Denna vind anmåler sig på himmelen genom et hvitt moln som utbreder sig likt en svepning i luften, och få timmar derefter är hela horisonten deraf förmörkad.

Lucile hade hemligt skaffat sig alla möjliga underrättelser; lord Nelvil tänkte ej på någon fara, och lemnade sig helt och hållit åt de reflexioner som återkomsten til Italien ingaf honom. Lucile, som af resans ändamål blef nästan ännu mera uprörd än af sjelfva resan, dömde om alt med en motbjudande fördom, och förebrådde lord Nelvil inom sig sjelf den fullkomliga säkerhet han tycktes hysa för henne och hennes dotter. Om morgonen til resan öfver berget Cenis samlade sig många bönder omkring Lucile, och sade henne at himlen hotade med den farliga vinden. Likväl försäkrade de som skulle bära henne och hennes dotter, at ingenting var at frukta. Lucile såg på lord Nelvil, hon såg at han gjorde narr af den fruktan man ville ingifva

dem, och på nytt sârad af detta mod, skyndade hon at förklara det hon ville resa. Oswald blef ej varse den kânsla som dicerade detta beslut, och fôljde til håst den bår uppå hvilken hans hustru och dotter sutto. De kommo tåmligen vål up, men då de voro midt på slåtten som skiljer upgången från nedstigandet, upkom en förskräcklig orcan. Snôhvirflar förblindade bårarne, och Lucile kunde många gånger ej se Oswald, som af stormvådret var liksom insvept uti dess våldsamma hvirflar. De vôrdnadsvårde munkar som på alpernas spetsar helgat sig åt resandes råddning, började ringa deras larmklockor, och fastån denna signal tilkånnagaf vålgôrande människors medlidande, hade detta ljud uti sig sjelf någonting ganska dystert, och kopparns starka ljud uttryckte ånnu båttere faran ån råddningen.

Lucile hoppades at Oswald skulle fôreslå at stadna i klostret och at dår tilbringa natten; men som hon ej ville sâga honom at hon ônskade det, trodde han at det var båttere komma fram innan aftonen; Luciles bårare frågade henne med oro om de skulle börja nedstigandet? — Ja, svarade hon, emedan mylord så vill. — Lucile gjorde orått at ej gifva tilkånna sin fruktan, efter hennes

dotter var med; men då man älskar, och ej tror sig vara älskad tillbaka, såras man af allt, och hvarje ögonblick af lifvet är en smärta och nästan et förödmjukande. Oswald var alltid til håst, oagtadt detta var det svåraste sätt at nedstiga, men han ansåg sig derigenom mera säker at ej förlora sin hustru och dotter ur sigte.

I det ögonblick då Lucile från bergets spets såg den våg som går nedåt, denna så branta våg at man kunde taga den för et brådjud om ej afgrunderna på sidorna gåfvo tilkänna skilnaden, tryckte hon sin dotter mot sitt hjerta med en ganska liflig rörelse. Oswald blef det varse; han kastade sig ned af håsten, och kom sjelf at förena sig med bårarne för at understödja bären. Oswald hade så mycket behag uti allt hvad han gjorde, at då Lucile såg honom sysselsätta sig med henne och Juliette med så mycken ilver och deltagande, kände hon sina ögon fugtas af tårar; men just då upkom en så förfärlig vindstöt at sjelfve bårarne föllo ned på knå med utrop: *O Gud, rädda oss!* Då återtog Lucile allt sitt mod; hon reste sig up, och räckte Juliette åt lord Nelvil med dessa ord: — Min vän, tag sjelf din dotter. — Oswald emottog henne och sade til Lucile: —

kom du också hit! jag vill bära er bågge. — Nej, svarade Lucile, rädda blott din dotter. — Huru rädda, uprepade lord Nelvil, är det fråga om fara? han vände sig til bårarne och utropade: Olycklige! hvarföre sade ni ej . . . — De hade underrättat mig derom, afbröt Lucile . . . — och du dolde det för mig, sade lord Nelvil, hvad har jag gjort at förtjena denna grymma tystnad? — Då han utsade dessa ord, insvepte han flickan i sin kappa, och nedslog ögonen til jorden med djup ångslan; men himmelen, Luciles beskyddare, visade en stråle som frambröt genom skyarne, stillade stormen, och framställte Piemonts frugtbare slätter för de resandes ögon. Innom en timma anlände hela caravanen oskadd til Novalese, den första Italienska stad på andra sidan af berget Cenis.

Då de inkommo på vårdshuset, tog Lucile sin dotter i sina armar, gick up i et rum, föll ned på knå, och tackade Gud med värma. — Oswald stödde sig tankfull mot spiseln under det hon bad, och då Lucile stigit up räckte han henne handen och sade: — Lucile, du har då varit rädd! — Ja min vän svarade hon: — Och hvarföre reste du då? — Du tycktes vara otolig at få resa. — Vet du ej, svarade lord Nelvil, at framför-

alt fruktar jag för dig både faror och lidande: — Det är för Juliette du bör frukta dem, sade Lucile. — Hon tog henne på sitt knå för at upvärma henne vid elden, och gjorde med händerna lockar af barnets vackra svarta hår hvilket snön och regnet hade nedplattat på pannan. I detta ögonblick voro modren och dottren förtjusande. Oswald såg på dem bågge med ömhet, men ännu en gång infann sig tystnaden at afbryta et samtal hvilket kunnat leda til en lycklig förklaring.

De ankommo til Turin; detta år var vintren ganska strång: Italiens stora rum äro ämnade at emottaga solen, de syntes öde under kölden. Menniskorna äro ganska små under dessa stora hvalf. De gifva nöje om sommarn genom den svalka de meddela, men under vintren känner man blott tomheten af dessa omätliga palats, hvilkas ågare synas som pygméer uti jättars boningar.

Man hade nyss fått underrättelse om Alfieris död, och det var en allmän sorg för alla Italienare som ville högmodas öfver sitt fädernesland. Lord Nelvil tyckte sig öfveralt se sorgens prägel; han igenkände ej mer det intryck som Italien fordorm gjort på honom. Frånvaron af den som han så mycket älskat borttog förtjusningen från naturen.

och konsterna. Han frågade efter Corinna uti Turin; man sade honom at hon på fem år ingenting utgifvit, och at hon lefde i den djupaste enslighet; men man försäkrade honom at hon var uti Florens. Han beslöt at fara dit, icke för at bli kvar, och derigenom förråda den tilgifvenhet han var skyldig Lucile, men at åtminstone sjelf få underrätta Corinna huru han varit i okunnighet om hennes resa til Skottland.

Oswald utropade då han öfverfor Lombardiets slätter: — ack! hvad detta var vackert då almarne hade löf och då gröna vinrankor bundo dem tilhopa. — Lucile sade vid sig sjelf: — det var vackert då Corinna var med honom. — En våt dimma, sådan man ofta finner på dessa slätter, hvilka åro genomskurna af så många strömmar, förmörkade fältets utseende. Man hörde om nätterna uti vårdshusen, huru detta öfversvämande söderns regn, likt en syndafloed, föll ned på taken. Husen genomträngas deraf, och vatnet förföljer er öfver alt med eldens verksamhet. Lucile sökte förgäfves det sköna Italien: man skulle trott at alt förenades at för hennes blickar liksom för Oswalds, öfverdraga det med en mörk slöja.

SJETTE CAPITLET.

Oswald hade ej talat et ord italienska sedan han inkommit i detta land; det tycktes som detta språk gjorde honom ondt, och at han undvek håra, liksom at tala det. Aftonen til den dag då lady Nelvil och han anländt til vårdshuset i Milano, hörde de klappas på dörren, hvarefter en Romare inträdde i rummet, af en ganska svart, ganska utmärkt figur, men likvål utan verkelig physionomi: anletsdrag bildade til uttryck, men uti hvilka fattades den själ som ger det, och öfver denna figur var för alltid et ljutt småleende och en blick som ville vara poetisk. Han började genast vid dörren at extemporera versar fulla af beröm för modren, barnet och fadren, af detta slags beröm som passar för hvar och en mor, för alla barn, för alla fäder i verlden, och hvars öfverdrift genomgick alla ämnen, liksom orden och sanningen ej behöfde åga någon förbindelse. Romaren betjente sig likvål af dessa harmoniska ljud hvilka uti italienskan hafva så mycken för-
tjusning;

tjusning; han declamerade med en styrka som gjorde obetydligheten af hvad han sade ännu mera märkbar. Ingenting kunde vara mera plågsamt för Oswald än at på detta sätt, efter et långt uppehåll, första gången höra et ålskadt språk; at på detta sätt se sina minnen förklädda, och at känna et sorgligt intryck förnyas genom et narragtigt föremål. Lucile blef varse Oswalds grymma belägenhet, hon ville bedja improvisateuren sluta, men det var omöjligt at bli hörd utaf honom; han spatserade med stora steg i rummet; han gjorde beständiga utrop och åtbörder, och brydde sig aldeles icke om den ledsnad han förorsakade sina åhörare. Hans rörelse var liksom en updragen machines, hvilken ej stadnar förrän efter en bestämd tid; ånteligen intråffade denna tid, och lady Nelvil kunde ånteligen afskeda honom.

Då han gått ut sade Oswald: — Det poetiska språket är så lätt at parodiera uti Italien, at man borde förbjuda det åt alla dem som ej äro värdige at tala det. — Det är sant, svarade Lucile, kanske något för kärt; det är sant at det bör vara obehagligt at påminna sig det man beundrar genom det vi nyss hört. — Detta ord sårade lord Nelvil. — Tvårtom,

sade han, tycker jag at denna contrast låter oss känna geniets kraft. Det var samma språk, nu så uselt förnedrat, som blef en himmelsk poesie, då Corinna, då din syster, uprepade han med högre ton, betjente sig deraf för at uttrycka sina tankar. — Lucile blef aldeles nedtryckt af dessa ord: Corinnas namn hade ännu ej blifvit utsagdt af Oswald under hela resan, ännu mindre *din syster* som tycktes innehålla en förebråelse. Tårarne voro nära at förqväfva henne, och om hon öfvergifvit sig åt denna rörelse, så kanske at detta ögonblick blifvit det ljufvaste af hennes lefnad; men hon höll sig tillbaka, och det tvång som blifvit en vana mellan bägge makarne blef ännu mera förökadt.

Dagen derpå syntes solen, och oagadt de mörka föregående dagar, visade hon sig lysande och strålande liksom en landsflygtig som återkallas til fäderneslandet. Lucile och lord Nelvil begagnade sig deraf för at bese domkyrkan i Milano; denna är måsterstycket af den göthiska byggnadskonsten uti Italien, liksom St. Peter är af den nyare. Denna kyrka, byggd i form af kors, är en skön bild af sorgen hvilken upreser sig öfver den rika och glada staden Milano. Då man går högst up i klockstapeln, blir man förun-

drad öfver det noggranna arbetet uti hvarje småsak. Byggnaden är i hela sin höjd så fint ornerad, sculpterad, utklipt, om man så kan uttrycka sig, liksom den minsta leksak. Hvilket tålmod och tid har ej fordrats at fullkomna et sådant verk! Ihårdigheten til samma ändamål öfverfördes fordom från slägte til slägte, och människoslägtet, stadigt uti sina idéer, upreste monumenter för alla åldrar. En gôthisk kyrka upväcker en ganska andågtig sinnesställning. Horace Walpole har sagt *at påfvarne til byggnader af moderna tempel hafva använt de rikedomar hvilka de förvärfvat genom den andagt som blifvit ingifven af de gôthiska kyrkorna.* Det ljus som intränger genom de färgade rutorna, byggnadens besynnerliga skapnad, med et ord kyrkans hela utseende, är en tyst bild af denna oändlighetens myster hvilken man känner inom sig, utan at hvarken kunna skilja den ifrån sig eller begripa den.

Lucile och lord Nelvil reste från Milano på en dag då jorden var betäckt med snö, och ingenting är mera ångsligt än snön uti Italien. Man är ej där van at se naturen försvinna under rimfrostens enformiga slôja; alla Italianare äro sorgsna vid elakt vådet såsom vid en allmän olycka. Oswald, då

han reste med Lucille, hade för Italien et slags behagsjuka hvilken ej blef tillfredsstäld; vintren misshagar där mera än någonstädes, ty inbillningen är ej beredd dertil. Lord och lady Nelvil reste genom Piacenza, Parma och Modena. Kyrkorna och palatsen äro där för vidsträckta i jämförelse mot invånarnes antal och förmögenhet. Man kunde tycka at dessa städer voro iordningställda för at emottaga stora herrar som väntas, och hvilka blott skickat framför sig några af sin suite.

Morgonen til den dag då Lucile och lord Nelvil ämnade fara öfver Taro, hade floden öfversvåmmat om natten, liksom allting denna gången skulle bidra at göra resan til Italien ångslig; och dessa floders öfversvåmningar som nedfalla från Alperna och Apenninerna, äro ganska förskräckande. Man hör dem bullra på långt afstånd som åskan; och deras lopp är så hastigt at vågorna och bullret som anmåler dem hinna nästan fram på en gång. En bro öfver sådana strömmar är nästan omöjlig, ty de ombyta ständigt bädd, och uphöja sig mycket öfver slättens läge. Oswald och Lucile funno sig hastigt qvarhållna vid brådden af denna flod; båtarne hade blifvit bortförde af strömmen, och man måste afvagta at Italianerne, et folk

som ej skyndar sig, hunnit återföra dem til den nya strand som floden tilskapat. Under denna tid spatserade Lucile tankfull och genomfrusen; dimman var så stark at floden förblandades med horisonten, och detta skådespel återkallade snarare de poetiska beskrifningarne af Styxflodens stränder, än dessa vålgörande vatten som skola förtjusa inbyggarna uti de lyckliga landen. Lucile fruktade den strånga kölden för sin dotter, och förde henne uti en fiskares hydda där elden var uptånd midt uti rummet liksom i Ryssland.— Hvar år då ditt sköna Italien? sade Lucile småleende til lord Nelvil. — Jag vet ej när jag skall återfinna det, svarade han bedröfvad. —

Då man nalkas til Parma och alla de städer som ligga på denna våg, har man på långt håll den pittoreska utsigten af taken i form af terrasser, som ger åt Italienska städerna et orientaliskt utseende. Kyrkorna och klocktornen upstiga besynnerligt öfver dessa platta tak; och då man återkommer til nord, gifva de branta taken, hvilka äro så formade at befria från snön, et ganska obehagligt intryck. Parma bibehåller ännu några af Corregios måsterstycken; lord Nelvil förde Lucile uti en kyrka, där man ser

af honom en målning al fresco med namnet *Madonna della Scala*. Den är betäckt med en rideau. Då man drog undan denna rideau tog Lucile Juliette i sina armar, at hon måtte bättre se taflan, och i detta ögonblick var modrens och barnets ställning af en håndelse nästan den samma som den hel. Jungfruns och dess gudamlige Sons. Luciles figur hade så mycken likhet med det ideal af blygsamhet och behag som Corregio målat, at Oswald skiftevis vände sin blick från taflan på Lucile och från Lucile på taflan. Hon såg det, slog ned ögonen, och likheten blef ännu mera träffande; ty Corregio är kanske den enda målare som förstått at gifva åt nedslagna ögon et lika lifligt uttryck som då de uplyftas mot himlen. Den slöja han kastar öfver blicken bortskymmer intet af känslan eller tankan, utan gifver den blott et behag mera; den himmelska mysterens.

Denna Madonnan är färdig at nedstiga från muren, och färgen ser ut så flygtig at den skulle nedfalla för en flägt. Detta ger denna tafla en melancholisk förtjusning hvilken kommer från dess förgänglighet, och man går ofta dit tillbaka liksom för at såga ännu det sista ömma farväl åt dess försvinnande skönhet.

Oswald sade åt Lucile då de gingo ur kyrkan: — Innan kort skall denna tafla ej mer vara til, men jag skall alltid åga dess original för ögonen. — Dessa ålskvårda ord rörde Lucile; hon tryckte Oswalds hand; hon var nära at fråga honom om hennes hjerta kunde förtro sig åt detta ömma yttrande; men då något ord af Oswald syntes henne kallt, hindrades hon af sin stolthet at beklaga sig deröfver; och då hon var lycklig af et ömt uttryck, fruktade hon at störa detta sällhetens ögonblick om hon ville göra det mera varagigt. Således funno alltid hennes själ och hennes omdöme anledningar til tystnad. Hon hoppades at tiden, undergifvenheten och mildheten, ånteligen skulle frambringa en lycklig dag, hvilken borde skingra all hennes fruktan.

SJUNDE CAPITLET.

Lord Nelvils hälsa förbättrades af Italiens klimat; men en grym oro upprörde honom alltid: han frågade öfveralt efter nyheter om Corinna, och man svarade alltid liksom i Turin, at man trodde henne vistas i Florens, men at man ingenting visste derom sedan hon ej mera emottog någon, eller skref til någon. Ack! det var ej på detta sätt som Corinnas namn fordom omtaltes; och kunde väl den förlåta sig det som hade förstört hennes sällhet och glans?

Då man nalkas Bologna, blir man på långt håll träffad af tvänne mycket höga torn, hvaraf det ena i synnerhet lutar på et sätt at man blir rådd. Förgäfves vet man at det är byggt på detta sätt, och at det sålunda har sett seclerna förbigå; denna utsigt besvärar alltid inbillningen. Bologna är en stad där man träffar de måst kunnige uti alla ämnen; men folket ger där et obehagligt intryck. Lucile väntade det harmoniska Italienska språk som man lofvat henne, och den Bolognesiska dialecten borde gifva henne en plågsam för-

undran; det ges ingen mera stråf i de nordiska orterna. Det var just under carnavaLEN som Oswald och Lucile ankommo til Bologna; man hörde glädjerop natt och dag, hvilka mycket liknade rop af illska. En folk-mångd, liknande Neapels lazzaroni, ligger om nätterna under de tatrika arcader som finnas vid Bolognas gator; om vintren båra de litet eld uti en lerkruka, åta på gatan, och förfölja främlingar med beständigt tiggeri. Lucile hoppades förgåfves dessa melodiska röster som låta höra sig om nätterna uti Italiens städer; de tiga alla då luften är kall, och uti Bologna är deras rum uptagit af skrik som är förskräckande då man ej är van dervid. Pöbelns tal tyckes hota med fiendskap, så hårdt är dess ljud, och folkets seder äro mycket grofvare uti vissa södra länder än uti de nordiska. Et stillasittande lefnadssätt fullkomnar samhållsordningen; men solen som tillåter at lefva på gatan, införer någonting vildt uti sämre folkets vanor. *)

*) Man hade til kl. 5 eftermiddagen annonserat en solförmörkelse uti Bologna; folket samlades på torget för at se den; och otolige öfver at den dröjde, ropades våldsamt liksom på en acteur som låter vänta på sig; änteligen börjades den: och som den mulna väderleken hindrade den at göra någon stor effect, började folket hvissla med stort buller, emedan skådespelet ej svarade mot deras väntan.

Oswald och Lucile kunde ej göra et steg utan at belägras af en myckenhet tiggare, hvilka i allmänhet äro Italiens plågoris. Då man går förbi Bolognas fångelser, hvars galler ligga åt gatan, hör man arrestanterna öfverlemna sig åt den måst misshageliga glädje; de tiltala förbigående med tordönsröst, och begära understöd med oädelt skämt och omätteligt skratt; alt gaf hår begrepp om et folk utan värdighet. — Så visar sig ej i England, sade Lucile, et folk som är sina hufvudmäns medborgare. Oswald, huru kan detta land behaga dig? — Gud förbjude, svarade Oswald, at jag nånsin skulle försaka mitt fådernesland; men då du kommit öfver Apenninerna, skall du få höra talas toscanska; du skall få se den rätta södern; du skall lära känna dessa länders qvicka och lifliga folk, och jag hoppas at du skall bli mindre sträng mot Italien. —

Man kan dömma Italienska nationen, efter omständigheterna, på et helt olika sätt. Ibland förenar sig det onda man derom så ofta sagt med det man verkligen ser, och vid andra tilfällen tyckes det vara fullkomligt orättvist. Uti et land där de flästa regeringar voro utan säkerhet, och opinionens vålde nästan lika så ringa hos de högsta som lägsta klasserna;

uti et land där religionen är mera sysselsatt med ceremonierna än moralen, kan man ej säga mycket godt om nationen, tagen i det hela; men man finner där många enskilda egenskaper. Det är då slumpen af individu-ela bekantskaper som ingifver de resande antingen satir eller beröm; de personer man enskildt känner afgöra det omdöme man ger öfver nationen, et omdöme som aldrig kan hafva någon fast grund, hvarken då det angår inrättningar, seder eller allmänna lynnet.

Oswald och Lucile gingo at bese den vackra samling af målningar som finnes uti Bologna. Då Oswald genomsåg dem, stannade han länge framför Sibylln som är mål-
lad af Dominiquin. Lucile märkte det in-
teressé som denna tafla upväckte hos honom,
och då hon såg at han länge glömde sig uti
dess betraktande, vågade hon omsider nalkas
honom, och frågade honom blygt om Do-
miniquins Sibyll sade mera til hans hjerta än
Corregios Madonna? Oswald förstod Lu-
cile, och blef förundrad öfver alt hvad den-
na fråga innebar; han såg på henne en stund
utan at svara henne, och sade sedan: — Si-
bylln ger ej mera oracler; hennes genie,
hennes talanger, alt är förbi: men Corregios

änglalika figur har ingenting förlorat af sina behag; och den olycklige mannen som gjorde den ena så mycket ondt, skall aldrig förråda den andra. — Vid slutet af dessa ord gick han ut för at dölja sin förvirring.

TJUGONDE BOKEN.

SLUTET.

FÖRSTA CAPITLET.

Efter hvad som förefallit uti galeriet i Bologna, förstod Oswald at Lucile visste mera om hans förbindelser med Corinna ån han förut trodt, och han föll änteligen på den tankan at hennes köld och tystlåtenhet kanske kom från et hemligt lidande; denna gången var det likväl han som fruktade den förklaring hvilken Lucile hittils befarat. Sedan första ordet var sagt, skulle hon uplåckt alt om lord Nelvil velat; men det kostade på honom at tala om Corinna i det ögonblick han skulle återse henne, at förbinda sig genom et löfte, at, med et ord, afhandla et ämne så tjenligt at upröra honom, med en person hvilken alltid förorsakade honom en känsla af tvång, och hvares character han blott ofullkomligt kände.

De foro öfver Apenninerna, och funno derefter Italiens sköna climat. Hafsviden,

som är så qvåfvande om sommaren, spridde då en mild värma; gräset var upstuckit; knapt slutade hösten, och redan tycktes våren vara i annalkande. Man såg frugter af alla slag til köps, pomeranser, granatäplen. Toscanska dialecten började höras; alla det sköna Italiens minnen kommo åter til Oswalds själ; men intet hopp blandades dertil: endast det förflutna var uti alla hans intryck. Söderns milda luft verkade också på Luciles sinnesställning: hon skulle blifvit mera förtrolig, mera uplifvad, om lord Nelvil velat upmuntra henne; men de voro bägge återhållna af en lika blygsel, orolige öfver deras inbördes ställning, och vågade ej meddela hvarandra hvad de tänkte. Uti en sådan belågenhet skulle Corinna helt lätt erhållit Oswalds hemlighet liksom Luciles; men de hade båggetvå samma slags förbehållsamhet, och ju mera de liknade hvarandra i detta afseende, ju svårare var det för dem at utgå utur den tvungna ställning hvari de befunno sig.

ANDRA CAPITLET.

Vid ankomsten til Florens skref lord Nelvil til prinsen af Castel-Forte, och straxt derpå kom prinsen til honom. Oswald blef så uprörd då han såg honom, at han ej kunde tiltala honom på länge; ånteligen frågade han efter Corinna. — Jag har ingenting annat än bedröfligt at berätta er om henne, svarade prinsen af Castel-Forte: hennes hålsa är ganska elak, och blir svagare dag från dag. Hon ser ingen annan än mig; sysselsättning är henne oftast mycket svår; likvål trodde jag henne vara något mera lugn innan vi fingo höra er ankomst til Italien. Jag kan ej dölja för er at hennes rörelse vid denna nyhet var så liflig at febern som öfvergifvit henne kom tillbaka. Hon har ej sagt mig sin afsigt uti hvad som angår er, ty jag undviker med mycken omsorg at nämna ert namn för henne. — Var god, min prins, återtog Oswald, visa henne det bref ni fick ifrån mig för ungefärligen fem år sedan: detta innehåller förklaring af alla de omständigheter som hindrat mig at få veta

hennes resa til England innan jag blef gift med Lucile, och då hon låst det, bed henne sedan emottaga mig. Jag måste tala vid henne för at om möjligt år rättfärdiga mitt upförande. Hennes agtning år mig nödvändig, fastän jag ej kan begära hennes deltagande. — Jag vil upsylla er önskan, mylord, sade prinsen af Castel-Forte: jag skulle önska at ni förmådde ändra hennes olyckliga sinnesställning. —

Lady Nelvil kom i detta ögonblick in. Oswald presenterade prinsen: hon emottog honom tämligen kallt; han såg ganska upmärksamt på henne. Utan tvifvel blef han träffad af hennes skönhet, ty han suckade då han tänkte på Corinna, och gick bort. Lord Nelvil följde honom. — Lady Nelvil år charmante, sade prinsen af Castel-Forte, hvilken ungdom, hvilken friskhet! Min staccars vän har ingenting mer qvar af denna glans; men ni bör ej glömma, mylord, at hon också var skön då ni såg henne första gången. — Nej, jag glömmmer det ej, utropade lord Nelvil, nej, jag skall aldrig förlåta mig . . . och han stannade utan at kunna sluta hvad han ämnade säga. — Det återstående af dagen var han tyst och dyster. —

Lucile bjöd ej til at förströ honom, och lord Nelvil blef sårad deraf at hon ej gjorde det. Han sade vid sig sjelf: — Om Corinna sett mig sorgsen skulle Corinna tröstat mig. —

Följande morgönen förde honom hans oro ganska bittida til prinsen af Castel-Forte. — Nå vål, sade han, hvad har hon svarat? — Hon vill ej se er, svarade prinsen. — Och hvarföre ej? — Jag var i går hos henne och jag har funnit henne uti en plågsam sinneströrelse. Hon gick med hastiga steg i rummet oagadt sin stora svaghet. Hennes blekhet blef ofta förändrad til den lifligaste rodnad, hvilken åfven snart försvann. Jag sade henne at ni önskade se henne; hon teg några ögonblick, och sade til slut dessa ord hvilka jag uprigtigt vill meddela er efter ni fordrar det. — *Han är en man som gjort mig för mycket ondt. Den ovån som skulle kastat mig i fångelse, som skulle landförvist eller förklarad mig fredlös, skulle ej til denna grad sönderslitt mitt hjerta. Jag har lidit hvad ingen menniska lidit, en blandning af ömhet och upretelse, hvilken gjort mina tankar til en oafbruten plåga. Jag kände för denne grymme lika mycken outhousiasm som kärlek. Han bör minnas det, ty*

jag har en gång sagt honom at det skulle koste mera på mig at ej mera beundra än at ej mer älska honom. Han har besläktat föremålet af min dyrkan, han har med vilja eller mot sin vilja be dragit mig; likamycket; han är ej den jag trodde. Hvad har han gjort för mig? Han har njutit nästan et år den känsla han ingaf mig, behaget af mitt snille; och då han borde försvåra mig; då han borde uppenbara sitt hjerta genom en handling — har han väl gjort någon? kan han berömma sig af någon upoffring; något ädelmodigt bemödande? Han är nu lycklig; han äger alla de fördelar som världen värderar; jag — är nära at dö; — må han lemna mig i fred. —

Dessa ord äro ganska hårda sade Oswald. — Hon är retad af lidandet, svarade prinsen af Castel-Forte: jag har ofta sett henne vid en mildare sinnesställning; ofta, tillåt mig at såga er det, har hon försvarat er mot mig. — Ni anser mig då mycket brottslig, sade lord Nelvil. — Jag vågar såga er at jag gör det, svarade prinsen. Den orättvisa man begått mot et fruntimmer skadar ej uti världens tanka; dessa bräckliga afgudabilder som i dag tilbedjas, kunna sönderslås i morgon utan at någon åtager sig deras för svar, och det är just derföre jag så mycket mera vördar dem; ty moralen i afseende på

dem är blott försvarad af våra egna hjertan. Ingen olågenhet hånder oss derföre at vi göra dem ondt, och likvål är detta onda hiskligt. Et dolkstyng straffas af lagarna, men at sönderslita et kånslöfullt hjerta är blott et föremål för et skämt; det vore då bättre at tillåta sig dolkstynget. — Tro mig, svarade lord Nelvil, jag har också varit ganska olycklig, detta är det enda jag kan säga til mitt urskuldande; men fordom skulle Corinna antagit det. Kanske det nu mera ej gäller hos henne; likvål vil jag skriva henne til. Jag tror ännu at hon genom alt hvad som åtskiljer oss skall höra sin väns röst. — Jag skall tilstålla henne ert bref, sade prinsen af Castel-Forte, men jag besvär er — skona henne: ni kan ej begripa hvad ni ännu är för henne. Fem år göra blott et intryck mera djupt, då ingen annan idée förstrött denna: vill ni veta i hvad tilstånd hon nu är? en underlig fantasi från hvilken mina böner ej kunnat draga henne, skall gifva er begrepp derom. —

Vid slutet af dessa ord öppnade prinsen dörren til sitt cabinet, och lord Nelvil följde honom dit. Han såg först Corinnas portrait, sådan hon var uti första acten af Roméo och Juliette, den dagen då han kände

sig måst dragen af hennes oemotståndliga förtjusning. En uppsyn af förtroende och sällhet uplifvade alla hennes anletsdrag. Minnet af dessa högtidsdagar upväcktes uti lord Nelvils inbillning; och då han fann nöje uti at öfverlemna sig deråt, tog prinsen honom vid handen, drog bort et förhänge af svart krusflor som betäckte en annan taffla, och visade honom Corinna sådan hon nyligen låtit måla sig, uti svart robe efter den costume hon ej lemnat sedan hon öfvergaf England. Oswald påminte sig straxt det intryck han kändt uti Hydepark vid åsynen af et fruntimmer med denna klädsel; men hvad som i synnerhet träffade honom, var den obegripliga förändringen uti Corinnas utseende. Hon stod der, blek som döden, med ögonen halft tilslutna, och hennes långa ögonlock beslöjade hennes blick och skuggade den färglösa kinden. Under portraitet stod denna vers utur *Pastor Fido*:

A pena si può dir: questa fu rosa.

Knapt kan man säga: hon var en ros.

Hvad! sade lord Nelvil, är hon då nu sådan? — Ja, svarade prinsen af Castel-Forte, och sedan fjorton dagar ännu värre. — Vid dessa ord gick lord Nelvil ut som en vansinnig: höjden af hans smärta förvirrade hans förstånd.

TREDJE CAPITLET.

Då han kom hem, inneslöt han sig i sitt rum hela dagen. Vid middagstimman kom Lucile och klappade sagta på dörren. Han öppnade och sade; — min söta Lucile, låt mig få vara ensam i dag; blif inte ond på mig. — Lucile vände sig til Juliette som hon höll vid handen, omfamnade henne, och gick bort utan at säga et ord. Lord Nelvil stängde sin dörr, och gick åter til sit bord där brefvet låg som han skref til Corinna. Men han sade vid sig sjelf med tårar: — är det vål möjligt at Lucile också lider för min skull? hvar til tjenar mig då lifvet, om alt hvad jag älskar skall bli olyckligt genom mig? —

Bref från lord Nelvil til Corinna.

”Om ni ej vore den ädelmodigaste person i verlden, hvad skulle jag kunna säga er? Ni kan krossa mig med förebräelser, och hvad som är ännu mera fruktansvärdt, sönderslita mig med er sorg. Är jag et missfoster, Corinna, efter jag gjort så mycket ondt at den jag älskade? Ack! jag lider så mycket at jag

ej kan anse mig helt och hållit för en barbar. Ni vet, at då jag var bekant med er, var jag nedtryckt af en sorg som skall följa mig til grafven. Jag hoppades ej sällhet. Jag har länge kämpat mot den kärlek ni ingaf mig. Änteligen, då den segrade öfver mig, bibehöll min själ alltid en sorglig känsla, förbud til et olyckligt öde. Stundom trodde jag at ni var en välgerning af min far, at han i himlen yakade öfver mit öde, och ville at jag ännu skulle bli älskad på denna jorden såsom han älskat mig i sin lefnad. Ibland trodde jag at jag skulle vara olydig mot hans vilja om jag gifte mig med en utländska, om jag atvek från den linia som var dragen af mina skyldigheter och min ställning. Denna sista känsla fick öfvervigten då jag kom åter til England, då jag fick veta at min far redan förut ogillat min känsla för dig. Om han lefyat; skulle jag trott mig åga rättighet at sträfva emot hans befallning i detta afseende; men de som ej mera äro til, kunna ej höra oss, och deras kraftlösa vilja åger en rörande och helig character.“

”Jag återfann mig bland fäderneslandets vanor och band; jag såg din syster som min far ämnat mig, och hvilken så väl passade för behovet af hvila och förslaget af en or-

dentlig flensad. Min character har en slags svaghet som kommer mig at frukta hvad som lifligt uprører mig. Mitt sinne kan förledas af nya hopp; men jag har erfarit så många plågor, at min sjuka själ fruktar alt hvad som uprører den för starkt, alt hvad som kan leda til beslut hvilka kunde stöta mina minnen och de tilgifvenheter som följt mig från barn- domen. Likväl, Corinna! om jag vetat dig vara i England, skulle jag aldrig kunnat skilja mig ifrån dig. Detta förunderliga ömhetsprof skulle stadgat min svigtande känsla. Ack! hvarföre säger jag hvad jag skulle gjort! skola vi nånsin bli lyckliga? är det möjligt för mig at bli det? med min obestämda vilja, kunde jag väl utvälja det måst lyckliga öde utan at sakna et annat?“

”Då du återgaf mig min frihet blef jag upretad emot dig. Jag återkom til de begrepp som menniskor i allmänhet skulle fatta då de sågo dig. Jag föreställde mig at en så öfverlägsen person skulle lätt kunna vara mig förutan. Corinna! jag har sönderslitit ditt hjerta, jag vet det; men jag tänkte endast at upoffra mig sjelf. Jag trodde at jag var mera otröstlig än du, och at du skulle förgåta mig medan jag altid saknade dig. Omständigheterna hafva insnårat mig, och jag

bör ej neka at Lucile år vörd ej allenast de känslor hon ingifver mig, utan ännu mycket bättre. Men så snart jag fick veta din resa til England, och den olycka jag tilfogat dig, kände jag ej annat än en beständig smärta. Jag har i fyra år sökt döden uti krigets faror, med öfvertygelse at då du visste at jag ej mer var til, skulle du förlåta mig. Du har tvifvelsutän et lif fullt af smärta och saknad at sätta deremot, en dyrbar trohet mot en otacksam som ej förtjente den. Men påminn dig at människornas öden insnärjas uti tusen underliga händelser hvilka kunna störa hjertats beständighet. Likväl, om det år sant at jag hvarken kunnat finna eller gifva sällhet, at jag lefver ensam sedan jag ej mera har ditt sällskap, at jag aldrig talar af hjertat, at mitt barns mor, hvilken jag af så många skäl borde älska, år främmande för mina hemligheter och mina tankar; om det år sant at vanan vid smärta har återgifvit mig den sjukdom från hvilken dina omsorger fordom befriat mig; om jag kommit til Italien, ej för at bli botad, du tror väl aldrig at jag älskar lifvet, men för at taga afsked af dig innan jag dör, skulle du neka mig at se dig en gång, en enda gång? Jag önskar det, ty jag hoppas at jag skulle göra dig godt. Det år ej mitt

eget lidande som afgör mitt beslut. Likamycket om jag blir aldrig så usel! likamycket om en förfärlig tyngd evigt skall qväfva mitt hjerta, om jag går hådan utan at få tala vid dig, utan at hafva erhållit din förlåtelse. Jag bör bli olycklig, och säkert skall jag bli det. Men jag tycker at dit hjerta skulle lättas om du kunde tänka på mig som på en vän, om du sett huru du är mig kår, om du kånt det uti Oswalds blickar och ton, denne brottsliges, hvars öde är mera förändrat än hans hjerta.“

”Jag vördar mina band, jag älskar din syster; men det besynnerliga människohjertat kan hysa en sådan ömhet tillika med den jag känner för dig. Jag har ingenting at såga om mig sjelf som kan skrivas; alt hvad som måste förklaras dömer mig skyldig. Likväl om du såg mig nedfalla för dig, skulle du genom all min orättvisa och alla mina pligter se hyad du ännu är för mig, och et sådant samtal skulle gifva dig en ljuf känsla. Ack! vi hafva bågge svag hälsa, och jag tror ej at himlen åmnar oss et långt lif. Mätte den som öfverlefver känna sig saknad, känna sig älskad af den vän som qvarlemnas i verlden! Den oskyldiga borde ensam åga denna njutning; men låt den äfven skänkas åt den brottslige.“

"Corinna! sublima vän! du som läser i hjertan, gissa hvad jag ej kan beskrifva; förstå såsom du fordom gjorde det. Låt mig få se dig; tillåt at mina bleka läppar få trycka dina matta händer. Ack! det är ej jag ensam som gjort detta onda; det är samma känsla som förtårt oss bägge; det är ödet som träffat tvänne älskande varelser; men det har offrat den ena åt brottet, och denne, Corinna, är kanske ej minst at beklaga!"

Corinnas Svar.

"Om jag blott behöfde förlåta er för at se er; skulle jag ej et ögonblick nekat det. Jag vet ej hvarlöfe jag ej känner något hat til er, fastän den smärta ni tillfogat mig kommer mig at rysa af fasa. Säkert älskar jag er ännu efter jag ej känner någon rörelse af hat; religionen ensam skulle ej kunna så aldeles afvåpna mig. Jag har haft stunder då mitt förstånd varit rubbadt; andra, och dessa voro de ljufvaste, då jag trodde at jag skulle dö innan dagens slut genom den trångsel i hjertat som förqvåfde mig; andra då jag tvifflat på alt, ålven på dygden; ni var för mig dess atbild på jorden, och jag hade ej mer någon ledsagare för mina känslor då samma förkross-

ning träffade både min beundran och min kärlek.“

”Hvad skulle blifvit af mig utom himmelns bistånd? Det gafs ingenting i världen som ej var förgiftat af ert minne. En enda fristad återstod i min själ, Gud har dit up-tagit mig. Min fysiska kraft aftager, men den känsla som beskyddar mig, växer allt mera. At göra sig värdig odödligheten är, jag ålskar at tro det, varelsens hela syftemål, Sällhet, lidande, allt är medel til detta syftemål, och ni har blifvit utkorad at utrota mit lif från jorden: jag var dervid fästad genom för starka band.“

”Då jag fick veta er ankomst til Italien, då jag återsåg er styl, då jag visste at ni var där på andra sidan strömmen, kände jag et förfärligt upror i min själ. Jag måste beständigt påminna mig at min syster var er hustru, til försvar mot hvad jag kände. Jag vill ej dölja det; at återse er syntes mig en sällhet, en obeskriflig känsla, hvilken mitt hänryckta hjerta på nytt föredrog secler af lugn; men Försynen har ej öfvergifvit mig uti denna fara. Är ni ej en annans maka? hvad skulle jag då kunnat säga er? det var mig ej en gång tillätit at dö i edra armar? och hvad hade mitt samvete qvar, om jag ej gjor-

de någon upoffring, om jag ännu skulle önska en enda dag, en enda timma? Nu skall jag synas inför Gud kanske med mera förtroende, sedan jag kunnat neka mig at se er. Detta stora beslut skall lugna min själ. Sällheten, sådan jag kände den då ni ålskade mig, är ej i sammanstämning med vår natur: den uprörer, den oroar, den är så nära at öfvergifva oss! Men en beständig bön, en känsla för religionen som har eget fullkomnande til ändamål, at atgöra alt genom skyldighetens känsla, är et ljuft tilstånd; och jag kan ej veta hvilken härjning er blotta röst kunde förorsaka uti detta hvilans lif som jag hoppas hafva erhållit. Ni har gjort mig ondt då ni sagt mig at er hålsa var förderfvad. Ack! det är ej jag som får sköta den, men det är ändå jag som lider med er. Mätte Gud välsigna edra dagar, mylord! blif lycklig, men blif det genom religionen. En hemlig förbindelse med gudomligheten tyckes sätta inom oss det väsende som öfverlåter sig och den röst som svarar dertil; den gör tvänne vänner af en endasjäl. Skulle ni ännu söka hvad man kallar sällhet? Ack! kan ni finna något bättre än min ömhet? Vet ni at jag skulle uti nya världens öknar välsignat mitt öde, om ni tillätit mig at följa er dit? vet

ni at jag skulle upvagtat er som en slafvinna? vet ni at jag skulle nedfallit för er som in- för et himlens sändebud, om ni troget älskat mig? Nå vål, hvad har ni gjort af så myc- ken kärlek? hvad har ni gjort af denna enda tilgifvenhet i verlden? — en olycka åfven den enda i sitt slag. Gör då ej mer anspråk på sällhet; förolämpa mig ej med at ännu tro er kunna erhålla den. Bed som jag, bed; och måtte våra tankar träffas i himlen!“

”Likvål då jag känner mig helt nära slutet, skall jag kan hånda låta föra mig til nå- got ställe där jag kan få se er gå förbi. Hvar- före skulle jag ej göra det? Helt visst då mina ögon bli skumma, då jag ej mera ser något omkring mig, skall er bild visa sig för mig. Om jag nyligen sett er, skulle ej den- na förvillelse bli mera tydlig? Gudomlig- heterna i forntiden voro aldrig närvarande vid döden; ni skall ej vara det vid min: men jag önskar at något nyare minne af edra an- letsdrag skall ännu kunna visa sig för min vanmågtiga själ. Oswald, Oswald! hvad har jag sagt? ni ser hurudan jag är då jag öfverlemnar mig åt ert minne.“

”Hvarföre har ej Lucile önskat at se mig? hon är er hustru, men hon är också min syster. Jag har ljufva ord, jag har til

och med ädelmodiga at såga henne. Och er dotter, hvarföre har man ej fört henne til mig? Jag bör ej se er, men de som omgifva er äro min slägt: är jag då förkastad af den? fruktar man at den lilla Juliette skall bli ängslig om hon får se mig? Det är sant at jag ser ut som en skugga, men jag skall ännu kunna småle åt ert barn. Farvål, mylord, farvål! mins ni at jag skulle kunna kalla er min bror, men endast derföre at ni är min systers man. Ack! ni skall åtminstone bära sorgdrägt då jag dör, ni skall som slägtinge vara med vid min begrafning. Mina kvarlevor skola först föras til Rom; låt min likista bäras samma väg uppå hvilken fordom min segervagn tågade, och hvila er på samma rum där ni återgaf mig kransen. Nej, Oswald, nej, jag har orätt. Jag önskar ingenting som skulle smärta er: jag begär blott några tårar, och en blick mot himlen där jag väntar er."

FJERDE CAPITLET.

Flere dagar gingo förbi utan at Oswald kunde återvinna lugn efter det sönderslitande intryck som Corinnas bref förorsakat honom. Han undflydde Lucile; han tilbragte hela timmar vid brådden af strömmen som förde til Corinnas hus och ofta var han frestad at kasta sig i böljorna, på det han åtminstone då han ej mera var til, skulle bli förd til denna boning hvilken han ej fick nalkas (medan han lefde. Corinnas bref underrättade honom at hon skulle önskat se sin syster, och fastän han förundrade sig öfver denna önskan ville han likväl upfylla den; men huru skulle han framställa denna fråga för Lucile? Han såg nog at hon var stött öfver hans sorgsna lynne; han skulle önskat at hon frågat honom, men han kunde ej besluta at tala först, och Lucile fann alltid utväg at leda samtalen på likgiltiga ämnen, at föreslå en spatsergång, för at bortvända et samtalsämne hvilket kunnat leda til en förklaring. Hon talade ibland om sin önskan at lemna Florens för at bese Rom och

Neapel. Lord Nelvil motsade henne aldrig; han begärte blott ännu några dagars uppskof, och Lucile samtyckte då med en uppsyn af värdighet och köld.

Oswald ville åtminstone at Corinna skulle se hans dotter, och han befallte guvernanten at hemligt föra henne dit. Han gick emot barnet då hon kom tillbaka, och frågade om hon tyckte om det ställe där hon varit. Juliette svarade honom med en italiensk phrase, och hennes uttal, som liknade Corinnas, gjorde Oswald darrande. — Hvem har lårt dig detta, min flicka? sade han. — Den frun som jag varit hos, svarade hon. — Och huru tog hon emot dig? — Hon gret mycket då hon såg mig, sade Juliette, jag vet ej hvarföre. Hon omfamnade mig och gret, och detta gjorde henne ondt, ty hon ser mycket sjuk ut. — Tycker du om denna frun, min flicka? fortfor lord Nelvil. — Ganska mycket, svarade Juliette, jag vill gå til henne alla dagar. Hon har lofvat at lära mig alt hvad hon kan. Hon säger at hon vill at jag skall bli lik Corinna. Hvem är Corinna, min far? denna frun har ej velat såga mig det. — Lord Nelvil svarade ej mer, och gick bort för

at dölja sin rörelse. Han befallte at man alla dagar under Juliettes spatsergång skulle föra henne til Corinna; och kanske at han gjorde orätt emot Lucile då han således utan hennes samtycke förordnade om hennes dotter. Men, inom få dagar gjorde barnet obegripeliga framsteg uti alt. Hennes italienska läromästare var förtjust af hennes uttal. Den som underviste henne i musiquen beundrade redan hennes första försök.

Intet af alt hvad som förefallit hade så mycket sårat Lucile som denna inflytelse gifven åt Corinna öfver hennes dotters upfostran. Hon visste genom Juliette at den stackars Corinna uti sitt svaga och tynande tilstånd gjorde sig oändelig möda at undervisa henne, och at meddela henne alla sina talanger såsom et arf hvilket hon önskade bortskänka under sin lifstid. Lucile skulle blifvit rörd deraf, om hon ej uti alla dessa omsorger trott sig se det förslag at skilja lord Nelvil ifrån henne; men hon rördes skiftevis af det ganska naturliga begäret at ensam få styra sin dotter, och den förebråelse hon gjorde sig at vilja beröfva henne en undervisning hvilken på et så synbart sätt ökade hennes behag. En dag gick lord Nelvil

genom rummet där Juliette tog en lection i musiquen. Hon höll en harpa i skapnad af lyra, proportionerad efter hennes växt, på samma sätt som Corinna; och hennes små armar och hennes sköna blickar efterapade henne fullkomligt. Man trodde sig se en vacker tafla i miniatur, tillökt med barnomens behag hvilket blandar oskuldens förtjusning til alt. Oswald blef så uprörd vid detta skådespel, at han ej kunde säga et ord, utan satte sig darrande ned. Juliette utförde då på harpan en Skottsk aria, hvilken Corinna spelt för lord Nelvil i Tivoli i närvaro af en tafla utur Ossian. Under det Oswald knapt andades medan han hörde den, kom Lucile bakom honom utan at han såg henne. Då Juliette slutat, tog fadren henne på sitt knå, och sade til henne: — Den frun som bor vid stranden af Arno har då lärt dig at spela så dår? — Ja, svarade Juliette; men det har kostat mycket på henne at göra det. Hon mådde ofta illa under det hon lärde mig. Jag bad henne många gånger sluta, men hon ville ej, och hon tog blott löfte utaf mig at jag skulle spela denna arian för pappa alla år på en viss dag, jag tror det var den sjuttonde November. — Ack min Gud! ropade lord Nelvil;

— och han tryckte flickan i sina armar med en flod af tårar.

Lucile visade sig då; hon tog Juliette vid handen, och sade til sin man på engelska: — det är för mycket, mylord, at vilja på detta sätt skilja ifrån mig min dotters tillgifvenhet; denna enda tröst borde unnas mig uti min olycka. — Vid slutet af dessa ord förde hon Juliette med sig. Lord Nelvil ville följa henne; hon nekade det; och först vid middagstimman fick han veta at hon varit flera timmar ute ensam, utan at säga förut hvart hon gick. Han oroade sig dödligt öfver hennes frånvaro, då han ånteligen såg henne återkomma med et uttryck af ljufhet och lugn uti physionomien helt olika mot hvad han väntade. Han ville nu ånteligen tittala henne med förtroende, och hoppades vinna hennes förlåtelse genom sin uprigtighet; men hon sade til honom: — Tillåt mylord, at denna förklaring hvilken är så nödvändig för oss bägge, ännu får uppskjutas. Innan kort skall ni få veta orsaken til min begåran. —

Under middagsmåltiden gaf hon mycket mera interesse än vanligt åt conversationen: flere dagar gingo så förbi, under hvilka Lucile beständigt visade sig mera ålskvärd och

uplifvad ån vanligt. Lord Nelvil kunde ingen ting begripa af denna förändring. Se här orsaken. Lucile var mycket missnöjd med sin dotters besök hos Corinna och det deltagande lord Nelvil visade för framgången af den undervisning Corinna gaf åt detta barn. Alt hvad hon så länge gömt i sitt hjerta undslapp henne i detta ögonblick; och såsom det hånder personer hvilka afvika från sin character, tog hon hastigt et afgjordt beslut och reste at besöka Corinna, och at fråga henne om hon beslutat för altid oroa henne uti hennes känsla för sin man. Lucile talade för sig sjelf med styrka ånda til det ögonblick då hon ankom til sin systers port; men då blef hon fattad af en så stor blyghet at hon aldrig kunnat besluta at gå in, om ej Corinna som blef henne varse genom fönstret, hade skickat Thérésine för at bedja henne komma. Lucile gick up i Corinnas rum, och alt hennes missnöje försvann så snart hon såg henne; hon kände sig tvärtom djupt rörd af sin systers hälsas bedröfliga tilstånd, och det var med tårar hon omfamnade henne.

Då börjades mellan bågge systrarna et samtal fullt af uprigtighet på bågge sidor. Corinna gaf först exempel af denna uprig-

tighet, men det skulle varit omöjligt för Lucile at ej följa det. Corinna öfvade på sin syster det vålde hon ågde öfver hela världen. Man kunde med henne ej bibehålla hvarken förställning eller tvång. Corinna döljde ej för Lucile at hon trodde sig vara viss det hon blott en kort tid kunde lefva: och hennes blekhet och svaghet gaf nog bevis derpå. Hon ingick otvungit med Lucile uti de måst granlaga ämnen; hon talade om hennes och Oswalds sällhet. Hon visste genom alt hvad prinsen af Castel-Forte berättat henne, och ännu bättre genom hvad hon gissat, at tvång och kallsinnighet ofta insmögo sig i deras umgänge; hon betjente sig då af det vålde hon ågde både genom sitt snille och det nära slut hvarmed hon var hotad; hon sysselsatte sig ådelmodigt med at göra Lucile lycklig med lord Nelvil. Då hon ganska noga kände Oswalds character, gjorde hon begripligt för Lucile hvarföre han hade behof at hos den han ålskade finna ett sätt at vara hvilket i vissa afseenden var olika med hennes; et frivilligt förtroende, emedan hans naturliga förbehållsamhet hindrade honom at begåra det; mera deltagande, ty han kunde lätt afskräckas; mera glåttighet, just derföre at han led af sin egen sorgsen-

het. Corinna målade sig sjelf uti sin lefnads lysande dagar; hon dömde sig som hon skulle gjort en främmande, och visade Lucile lifligt huru behaglig en person skulle vara, hvilken med det måst ordentliga upförande och den strångaste moralitet, likväl skulle förena all den tjusning, alt det öfverlåtande, alt det begår at behaga hvilket stundom ingifves af behovet at försona sina fel.

— Man har sett, sade Corinna til Lucile, fruntimmer som blifvit älskade ej allenast oagtdadt deras villfarelser, men äfven just för dessas skull. Orsaken til denna besynnerlighet är kan hända at dessa qvinnor sökte at visa sig mera älskvärda för at vinna förlåtelse, och ålade ej tvång efter de sjelfva hade behof af öfverseende. Lucile! var då ej stolt öfver din fullkomlighet; låt din förtjusning bestå deruti at du glömmet den, at du ej gör några anspråk derpå. Du måste bli Lucile och Corinna på en gång; låt ej dina dygder gifva dig rättighet til minsta försummelse af dina behag, och gör dig ej en fordran af dessa dygder hvilken kunde tillåta dig högmod och kallsinnighet. Om detta högmod ej vore grundadt, skulle det kanske vara mindre sårande, ty at nyttja sina rättigheter på det strångaste, förkyler hjertat

mera än orättmätiga anspråk: känslan finner i synnerhet nöje uti at gifva hvad som ej kan fordras. —

Lucile tackade sin syster med ömhet för den godhet hon visade, och Corinna sade til henne: — Om jag skulle lefva, vore jag ej i stånd til hvad jag gör, men då jag snart skall dö, är min enda personliga önskan at Oswald må återfinna hos dig och sin dotter några spår af min inflytelse, och at han åtminstone aldrig skall finna någon njutning för känslan utan at påminna sig Corinna. — Lucile kom alla dagar til sin syster, och lärde sig genom den måst ålskvärda blygsamhet, och genom ännu mera ålskvärd granlagenhet i känslan, at likna den person som Oswald måst älskat. Lord Nevils nyfikenhet ökades alla dagar då han blef varse Luciles nya behag. Han gissade ganska snart at hon varit hos Corinna, men han kunde ej erhålla någon bekännelse i detta ämne. Corinna hade redan vid första sammankomsten med Lucile fordrat tystnad angående deras inbördes förbindelser. Hon tänkte på at en gång få se Oswald och Lucile återförenade, men ej förr, som det tyckes, än då hon trodde sig vara viss at ej hafva mer än några få ögonblick at lefva. Hon

ville på en gång såga och känna allt; och hon invecklade detta förslag med en sådan mystér at sjelfva Lucile ej visste på hvad sätt hon ville utföra det.

FEMTE CAPITLET.

Corinna, som trodde sig vara angripen af en dödlig sjukdom, önskade gifva åt Italien, och i synnerhet åt lord Nelvil, et afsked som skulle påminna om den tid då hennes snille lyste i hela sin glans. Detta var en svaghet som man bör förlåta henne. Kärleken och åran hade alltid varit förblandade i hennes sinne, och ånda til det ögonblick då hennes hjerta gjorde upoffring af alla jordens tilgifvenheter, önskade hon at den otacksamme som öfvergifvit henne, skulle ännu en gång känna at det var åt den qvinna hvilken på sin tid bäst förstod at älska och tänka, som han gifvit döden. Corinna hade ej mer styrka at extemporera; men hon författade versar, och utyalde en dag at samla uti en af Florentinska Academiens salar alla de som önskade höra henne; hon förtrodde sitt förslag åt Lucile, och bad henne föra med

sig sin man. — Jag kan bedja dig derom, sade hon til henne, uti det tilstånd jag nu är. —

Den grymmaste oro intog Oswald då han fick höra Corinnas beslut. Skulle hon sjelf låsa sina versar? hvilket ämne ville hon afhandla? Det behöfdes ej mer än möjligheten at få se henne för at helt och hållit omstörta Oswalds själ. Morgonen til den utlåsta dagen, visade sig vintren, hvilken så sällan låter känna sig i Italien, för et ögonblick lika strång som uti de nordiska climaterna. Man hörde förfärliga vindar tjuta genom byggnaderna. Regnet slog med våldsamt mot fönstren, och genom en besynnerlighet hvaraf Italien likväl har flere exempel än andra land, hörde man åskan i Januarii månad, hvilken blandade en känsla af fruktan til sorgen öfver det elaka vådret, Oswald sade ej et enda ord, men alla utvårtes intryck tycktes öka hans själs rysningar.

Han kom i salen med Lucile. En oräknelig folkmångd var där samlad. Ytterst, i en ganska mörk vrå, var tilredd en ländstol, och lord Nelvil hörde sågas omkring sig at Corinna skulle sätta sig där, ty hon var så sjuk at hon ej sjelf kunde upläsa sina versar. Hon hade valt detta rum för at se Oswald

utan at sjelf bli sedd, ty hon var så förändrad at hon fruktade visa sig. Så snart hon fick veta at han var där, gick hon beslöjad til sitt ställe. Hon måste understödjas för at kunna komma dit. Hennes gång var vacklande. Hon stavnade ofta för at andas ut, och man skulle föreställt sig at denna korta våg var en lång och svår resa. Så äro lifvets sista steg altid långsamma och svåra. Hon satte sig, sökte med ögonen at upptäcka Oswald, blef honom varse, och genom en aldeles motvillig rörelse steg hon up, räckte armarna mot honom, men nedsjönk et ögonblick derefter med bortvändt ansigte, liksom Dido då hon träffade Eneas skugga uti en verld där människornas passioner ej mera skola intränga. Prinsen af Castel-Forte höll lord Nelvil tillbaka, då han aldeles utom sig ville störta til hennes fötter; och detta genom påminnelse om den vörnad han var skyldig Corinna i närvaro af så många åskådare.

En ung flicka, klädd i hvitt och kransad med blomster, visade sig på en slags amphitheater som man tilredt. Det var hon som skulle sjunga Corinnas versar. Det var en rörande contrast emellan detta så ljufva och lugna ansigte, detta ansigte där lifvets plågor

ännu ej lemnat något spår, och de ord som hon skulle afsjunga. Men sjelfva denna contrast hade behagat Corinna. Den utspridda någon klarhet öfver hennes nedslagna själs mörka tankar. En ådel och öm musique beredde åhörarne til det intryck de skulle emottaga. Den olycklige Oswald kunde ej skilja sina blickar från Corinna, från denna skugga hvilken syntes honom som en förfärlig uppenbarelse uti en natt af yrsel; och det var under afbrott af sina egna snyftningar som han hörde denna svanesång, hvilken den qvinna mot hvilken han var så brottslig ännu tillägnade honom utur djupet af sitt hjerta.

Corinnas sista Sång.

»Emottagen mitt högtidliga afsked, o minna medborgare! Redan framskrider natten för min blick; men himlen är ju vackrast om natten? millioner stjernor pryda den. Om dagen är den blott en ödemark. På samma sätt uppenbara de eviga skuggorna oräkneliga tankar hvilka blefvo förgåtna i lyckans glans. Men den röst som kunde underrätta derom, försvagas småningom; själen drager sig inom sig sjelf, och söker at samla sin sista värma.«

"Från de första dagarne af min ungdom lofvade jag at gifva åra åt namnet af Romarinna, hvilket ännu upväcker en ljuf rysning i hjertat. Du har tillåtit mig åran, o du! frikostiga nation! som ej utesluter qvinnan från dess tempel — du! som ej upoffrar odödliga talanger åt en flygtig afundsjuke, du! som alltid ger bifall åt geniets utflygt: denna segrare utan öfvervundna, denna inkråktare utan rof, som håmtar utur evigheten för at rikta tiden."

"Hvilket förtroende kände jag ej fordom til naturen och lifvet! Jag trodde at all olycka kom derifrån at man tänkte för litet, kände för litet, och at man redan på jorden kunde smaka den himmelska lycksaligheten förut, hvilken ej är annat än varagtighet uti enthousiasmen, och beständighet i kärlek."

"Nej, jag ångrar mig ej öfver denna ädelmodiga uphöjning, nej, det är ej denna som utkråft de tårar hvaraf det stoft som väntar mig är fugtadt. Jag skulle hafva upfyllt mitt öde, jag skulle varit värdig himlens välgerningar, om jag helgat min lyra at fira den gudomliga godheten som uppenbarar sig på jorden."

"Du förkastar ej, o min Gud! natursgåfvornas skatter. Poesiens offer åro andagtens, och tankans vingar tjena oss at nalkas dig."

”Det gifves ingenting trångt, ingenting slafviskt, ingenting begränsadt uti religionen. Hon är det omätliga, det oändliga, det eviga; och långt ifrån at geniet skulle afvända från henne, öfverstiger inbillningen redan vid dess första utflygt lifvets gränser, och det sublimala af alla slag är et återsken från gudomligheten.“

”Ack! om jag ej älskat annat än henne, om jag bortgömt mitt hufvud i himlen i skygd för stormande passioner, så skulle jag ej vara krossad så snart; spöken skulle ej uttrångt mina lysande chimärer. Olyckliga! mitt genie, om det ännu är til, låter blott känna sig genom kraften af min sorg; det är under dragen af en fiendtelig magt som man ännu kan igenkänna det.“

”Farväl då, mitt land! minnen af min barndom, farväl! hvad hafven J at göra med döden? J, som uti mina skrifter funnit känslor svarande til edra själar, o mina vänner, hvar hålst J ären, farväl! Det är ej för en ovärdig sak som Corinna så mycket lidit; hon har åtminstone ej förlorat rättigheten til medlidande.“

”Sköna Italien! förgäfves tilbjuder du mig all din förtjusning; hvad kan du väl göra för et öfvergifvit hjerta? kanske uplifva mina

önskningar för at öka mina plågor? kanske väcka minnet af sällheten för at göra mig uprorisk mot mitt öde? "

"Jag är nu undergifven med tolamod. O ni som skolen öfverlefva mig! påminnen er, då våren kommer, huru mycket jag älskade dess skönhet, huru ofta jag berömt dess luft och dess vållukt! Påminnen er ibland mina versar, min sjäi är uti dem intryckt, fastän olycksfulla sånggudinnor, kärleken och olyckan, hafva ingifvit mina sista sånger!"

"Då Försynens beslut blifvit upfyllda öfver oss, beredas vi af en invärtas musik til dödsängeln ankomst. Den har ingenting förskräckande, ingenting förlärligt. Dess vingar äro hvita fastän den vandrar i natten; men innan dess ankomst, annåles den af tusende tecken."

"Om vinden susar, tror man sig höra dess röst. Mot dagens slut blifva stora skuggor på fältet, hvilka likna vecken af dess slående mantel. Om middagen, då de som äga lifvet se blott en klar himmel, känna blott en skön sol, ser den som dödsängeln kallar, et moln på afstånd hvilket snart skall betäcka hela naturen för hans ögon."

"Hopp! ungdom! hjertats känslor! det är då gjordt! Långt ifrån mig, bedrägliga saknad!

om jag ännu århåller några tårar, om jag ännu tror mig vara älskad, är det blott derföre at jag snart skall försvinna; men om lifvet åter fattade mig, skulle alla dess dolkar snart på nytt vändas emot mig.“

”Och du, Rom! dit min aska skall föras; förlåt, du som sett så många dö, om jag med darrande steg förenar mig med dina rygtbara skuggor, förlåt om jag beklagar mig! känslor och tankar kanhända ådla, kanhända frugtbara, utsläckas med mig, och af alla de själens förmögenheter som naturen gifvit mig, är förmågan at lida den enda som jag helt och hållit utöfvat.“

”Nog, jag vill lyda. Dödens stora myster, huru den än må förhålla sig, bör gifva lugn. Tysta grafvar! J svaren mig derföre; vålgörande gudomlighet! du försäkrar mig derom. Jag hade valt på jorden, och mitt hjerta har ej mer någon tillflygt. Du afgör för mig: och mitt öde skall bli bättre!”

Så slutades Corinnas sista sång. Salen ljudade af et dålt och dystert sorlande bifall. Lord Nelvil som ej kunde motstå våldsamheten af sin rörelse, förlorade aldeles sansningen. Corinna ville gå til honom då hon

såg honom i detta tillstånd, men krafterna felades henne i samma ögonblick hon försökte at stiga up; och från denna stund var ej mera något hopp om räddning.

Hon kallade en vördnadsvård präst til hvilken hon hade stort förtroende, och talade länge med honom. Lucile for til henne. Oswalds sorg hade så uprört honom, at hon sjelf kastade sig til sin systers fötter för at bedja henne emottaga honom. Corinna afslog det utan at någon förtrytelse var orsaken dertil. — Jag förlåter honom, sade hon, at han sönderslitit mitt hjerta; karlarna förstå ej det onda de göra; de tro det vara en lek at på detta sätt upfylla en själ med sällhet och at låta förtviflan följa derpå. Men nära vid döden har Gud gjort mig den nåden at återgifva mig lugn, och jag känner at Oswalds åsyn skulle upfylla min själ med känslor hvilka ej äro förenliga med döds kampen. Religionen ensam har hemligheter för denna dystra resa. Jag förlåter den som jag så mycket ålskat, fortfor hon med afmattad röst, må han lefva lycklig med dig! men då den tid kommer at han äfven skall öfvergifva lifvet, må han då påminna sig den olyckliga Corinna. Hon skall vaka öfver honom,

om Gud tillåter det; ty man uphör ej at älska, då denna känsla är nog stark at kosta oss lifvet. —

Oswald stod utanför dörren; ibland ville han gå in oagtadt Corinnas bestämde förbud, ibland var han nedtryckt af smärta. Lucile gick emellan dem bågge, såsom en fredsängel emellan förtvillan och dödsqvalet.

En afton trodde man Corinna vara bättre, och Lucile fick öfvertala Oswald at de skulle några ögonblick åtföljas til deras dotter; de hade ej sett henne på tre dagar. Under denna tid förvärrades Corinnas tilstånd och hon upfyllde alla sin religions skyldigheter. Man försäkrar at hon sagt at den vördnadsvärde gubben som emottog hennes högtidliga skriftermål: — Min far, ni känner nu mitt bedröfliga öde, afkunna min dom. Jag har aldrig hämnat mig öfver det onda man gjort mig; aldrig har den sanna sorgen funnit mig känslolös; mina fel hafva varit passionernas, hvilka uti sig sjelfva ej skulle varit fördömliga, om ej menskliga höghmodet och svagheten blandat villfarelse och öfverdrift dertil. Tror ni, o min far, ni som längre än jag varit pröfvad af lifvet, tror ni at Gud skall förlåta mig? — Ja min dot-

ter, svarade gubben, jag hoppas det; tillhörer ert hjerta nu helt och hållit honom? — Jag tror det, min far, svarade hon; tag bort ifrån mig denna bild (det var Oswalds) och lägg på mitt hjerta bilden af den som nedsteg på jorden, icke för herravåldet, icke för genniet, utan för lidandets och dödens skull, hvilka så väl behöfva det. — Corinna blef då yarse prinsen af Castel-Forte gråtande vid hennes sång. — Min vän, sade hon til honom, och räckte honom handen, ni allena är hos mig i detta ögonblick. Jag har lefvat för at älska, och utom er skulle jag dö ensam. Hennes tårar runno vid dessa ord; sedan fortfor hon: — för öfrigt behöfver ej detta ögonblick hjelp; våra vänner kunna blott följa oss til livvets tröskel. Där börjas tankar, hvilkas förvirring och djuphet ej kunna förtros. —

Hon lät i en ländstol bära sig til fönstret för at ännu en gång se himmelen. Lucile återkom då, och den olycklige Oswald kunde ej mer styra sig; han följde henne, och föll på knå då han nalkades Corinna. Hon ville tala til honom, men hade ej styrka dertil. Hon uphöjde sin blick mot himmelen, och såg månan skymmas af samma moln hvilket hon fordom visade lord Nelvil då

de sutto vid hafstranden under resan til Neapel. Hon visade honom det nu med sin döende hand, och vid hennes sista suck föll handen tillbaka.

Hvad blef det af Oswald? Han var uti en sådan yrsel, at man i början fruktade för hans lif eller förstånd. Han följde Corinnas likståt til Rom. Han inneslöt sig länge i Tivoli, utan at tillåta sin hustru eller dotter at följa sig dit. Ånteligen förde tilgifvenhet och skyldighet honom åter til dem. De återvände til England. Lord Nelwil gaf eftersyn af den renaste och mäst ordentliga husliga lefnad. Men kunde han förlåta sig sitt förflutna upförande? kunde han tröstras af den verld som gaf honom bifall? kunde han nöja sig med et vanligt öde, efter hvad han förlorat? Jag kan ej svara derpå; och vill i detta afseende hvarken lasta eller frikänna honom.

Slut på Tredje och sista Delen.

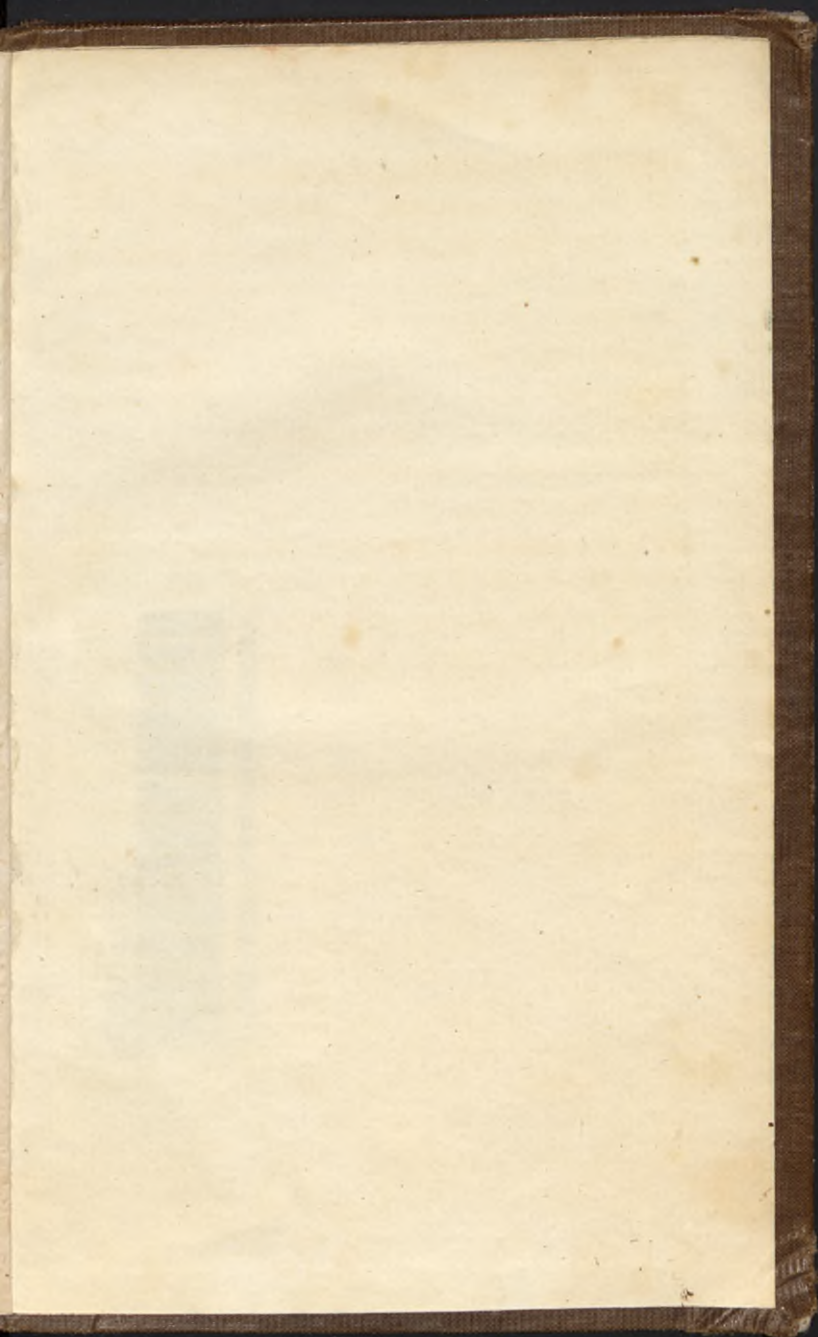
INNEHÅLLET AF TREDJE DELEN.

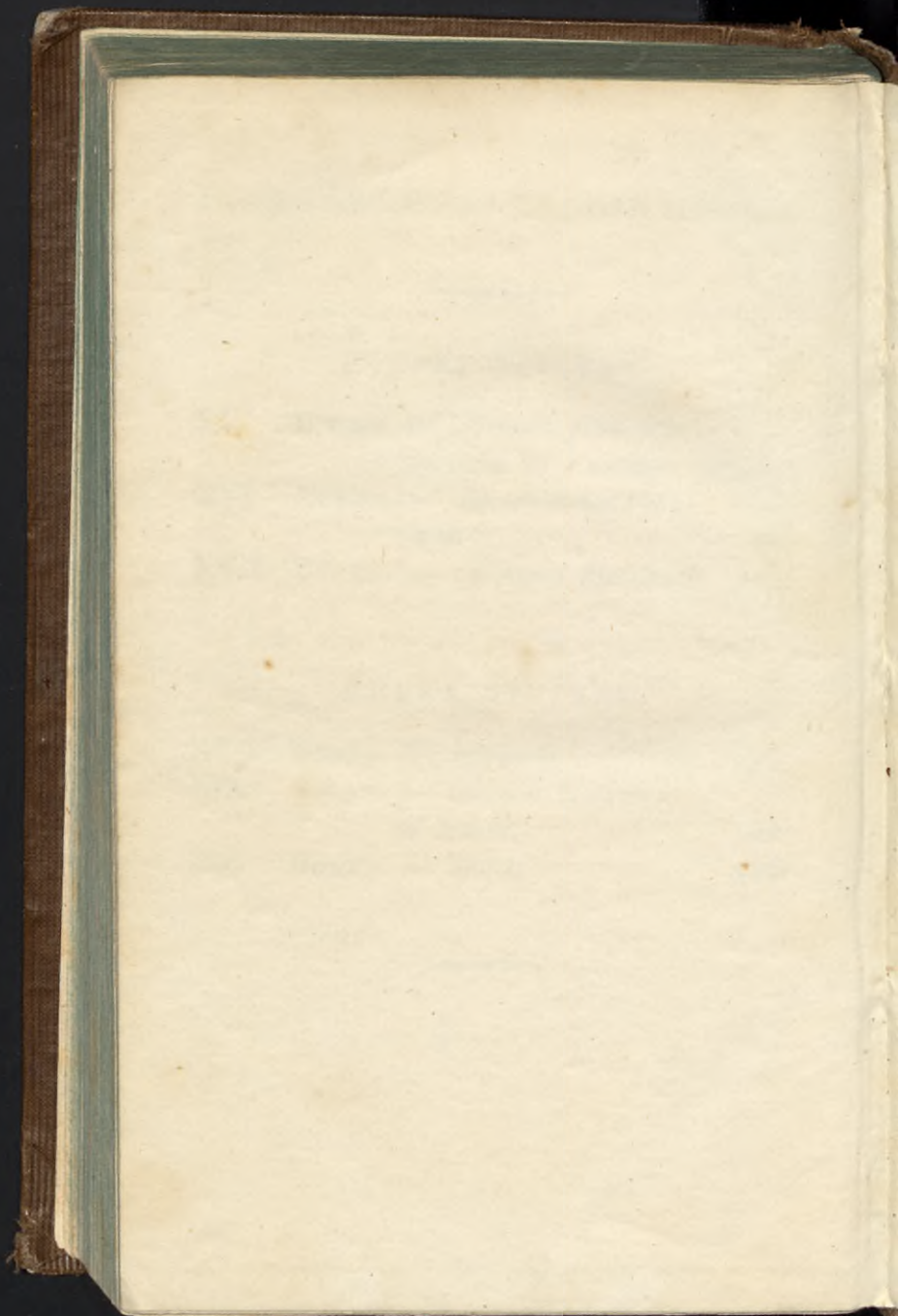
FÖRSTA STYCKET.

- XV. BOKEN. — *Afskedet från Rom
och resan til Venedig.* pag. 1.
XVI. BOKEN. — *Bortresan och Från-
varon.* 67.
XVII. BOKEN. — *Corinna i Skottland.* 131.

ANDRA STYCKET.

- XVIII. BOKEN. — *Vistandet i Florens.* 193.
XIX. BOKEN. — *Oswalds återkomst
til Italien.* 252
XX. BOKEN. — *Slutet.* 285.

6000145128

Göteborgs universitetsbibliotek

